X:5:20032:N4 H7

....

Commercial Kerala
Souvenir. 1947.

134476

MUL
134476

Madras University Library.

Call Number X:5:20032:N4 H7

Accession Number 134476

Available for loan from

This book should be returned on or before the date last marked below.

30 APR

26 FEB 1957

1 Jan. 1958

24 DEC 1970

7 JAN 1971

27 JUL 1987

2 JAN 1989

O. 61.

Ananda Press, Madras—10,000—19-1-48.

B 1518

THE

COMMERCIAL KERALA

(SOUVENIR OF THE MALABAR INDUSTRIAL & COMMERCIAL CONFERENCE)

UNIVERSITY LIBRARY.
16 SEP 1947
MADRAS.

Managing Editor:

KIZHEDATH VASUDEVAN NAIR, B. A.

CALICUT

1947

PRICE: TWO RUPEES.

D, DIS. P. CON. A/46 DATED 10-11-46

THE NATIONAL PRESS, CALICUT.

134476
28959

X:5:20032:N4

H7

CONTENTS

Part I. ENGLISH

i. Our Thanks,

ii. Illustrations :—

The Hon'ble Sri H. Sitarama Reddy
Janab Hajee Koyappathodi M. Ahamedkutty Sahib, M. L. A.
Rao Bahadur Sri V, K. Eradi B. A., B. L.

iii. Message:—The Hon'ble Sri K. Madhava Menon.

1	Mother India On The March	— *A. S. Panchapakesa Ayyar*
2	Village Industries	— *J. C. Kumarappa*
3	Freedom from Want	— *Dr. B. V. Narayanaswamy*
4	The Glorius Days of Kerala Commerce	— *Dr. P. J. Thomas*
5	Kerala-The Gift of the Gods	— *Dr. B. Viswanath*
6	The Coconut Industry in India	— *K. Gopalan*
7	The Sea-Borne Trade of Malabar	— *K. V. Krishna Ayyar*
8	The Role of Co-operation in the Rural Economy of the Province	— *W. R. S. Satthianadhan*
9	Why India Starves	— *M. R. Masani*
10	Forest Wealth of Malabar	— *M. P. Sivadas Menon*
11	Indian Nationals Abroad	— *N. Raghavan*
12	Commercial Problems of Kerala	— *P. Raghavan Nair*
13	Fisheries of the Malabar Coast	— *P. K. Jacob*
14	The Wealth of Kerala	— *Kizhedath Vasudevan Nair*

Part II. MALAYALAM.

1	നമ്മുടെ പണ്ടത്തെ കച്ചവടബന്ധം	— ടി. ബാലകൃഷ്ണൻ നായർ
2	കേരളത്തിന്റെ പുരോഗതി	— സാമുവൽ ആരോൺ
3	ഈച്ചപ്പൊടി-വ്യവസായീകരിക്കാനുള്ള സാദ്ധ്യതകൾ	— പി. വി. ഡി മേനോൻ
4	ഇന്ത്യയിലെ കൈത്തറിത്തുണികൾ	— പി വി. കൃഷ്ണവാരിയർ
5	കശുമാമ്പഴ വ്യവസായം	— സി. എം. ജോൺ
6	കേരളസർവ്വകലാശാല	— എ. വി കുട്ടികൃഷ്ണമേനോൻ
7	പത്രവും ആധിപത്യവും	— വർഗ്ഗീസ് കളത്തിൽ
8	കേരള ജ്യോതിർഗ്ഗണിതപരിഷ്കാരം	— പി കെ. കോരു
9	നമ്മുടെ കൃഷിയും കൈത്തൊഴിലുകളും	കിഴേടത്ത് വാസുദേവൻ നായർ

ADVERTISEMENTS.

Government Oil Factory, Calicut.
Vegetable Soap Works, Calicut.
The Bombay Life Assurance Company Ltd. (Kochikar Brothers Ltd., Udipi.)
R. Variyar, Jeweller, Calicut
Keraleeya Furniture Works, Calicut.
The Malabar District Co-operative Bank Ltd., Calicut.
Malabar Shakti Oushadha Sala, Calicut.
Gurudutt & Co, Calicut.
Keraleeya Ayurveda Samajam Hospital & Sanatorium, Shoranur.
Techno Chemical Industries Ltd, Calicut.
St. Vincent's Industrials, Calicut
The Kakkat Oil Mills & Industrials Ltd, Cannanore.
The Nedungadi Bank Ltd., Calicut
The Calicut Co-operative Urban Bank Ltd., Calicut
Kerala Ceramics, Feroke.
Jamboos General Stores, Calicut
Malabar & Pioneer Hosiery Ltd., Calicut
Malabar Milk Products Ltd., Calicut.
Trinity Trading Co., Calicut.
The Modern Hindu Hotel, Calicut.
Kalpaka Oil Mills Ltd., Edacochi.
Aryavaidya Vilasini Vaidya Sala, Calicut.
Luxmi Investment Corporation Ltd, Cannanore.
Desamitram Printing & Publishing Co., Ltd, Cannanore.
Jayachandra & Co, Cannanore.
National Press, Calicut.
Viswam Pharmaceutical Works, Calicut.
The Malabar Tile Works, Feroke.
Chandrikanjan Depot, Guruvayur.
The Industrial Trading Company, Calicut
West India Soap & Industrial Co., Mangalore.
C. Krishnan Nair, Mfg. Jeweller, Calicut.
School Book Co., Mangalore.
C. Sankaran Nair, Jewellery House, Ottapalam.
V. Paran, Dentist, Calicut.
Aryavaidya Pharmacy, Calicut.
The Nirmal Glass Works Limited, Olavakkot.
Kerala Textiles, Kallai.
Vaidyaratnam P. S. Variyar's Arya Vaidya Sala, Kottakkal
Kerala Soap Institute, Calicut.

UNIVERSITY LIBRARY
16 SEP 1947
MADRAS.

OUR THANKS

In presenting the "Commercial Kerala" to the public, we owe an apology to the generous authors who have kindly contributed articles, and to the advertisers who have taken space in the book, for the delay in the publication of the souvenir.

As is known to all concerned, the "Commercial Kerala" is published as a souvenir of the Malabar Industrial and Commercial Conference, Calicut, which was originally proposed to be held in January last. But as the organisers of the Conference had to change its date to suit the convenience of the Hon'ble Dr. John Matthai who was expected to open the conference, the publication of the souvenir also had to be postponed. This explains the delay.

We have tried to give a picture of the various phases of Kerala—cultural. commercial and industrial. And our authors, many of them eminent all over India and abroad, have simplified our task by contributing illuminating articles to the book. It is with very great pleasure that we place on record our warmest gratitude to every one of them.

We are thankful to the Hon'ble Sri K. Madhava Menon, Minister for Agriculture, Madras, for his inspiring message, so kindly sent to us for publicaticn in this book. He has, from the very outset, been rendering us valuable help in many ways. In return, we can only pray to God to help him in his difficult task to bring peace, plenty and prosperity to our Mother Kerala whose lot at present is most miserable indeed.

The present is a time when every press in Calicut is working full-swing. We may not have been able to bring out this book in time but for the spirit of personal interest and willing help with which our work was undertaken by the National Press, Calicut, which was started only recently. We sincerely thank them, too.

It was the active and enthusiastic co-operation and encouragement given us by Janab Haji Koyappathodi M. Ahamed Kutty Sahib, M. L. A., the Chairman, Sri P. Balarama Kurup B. A., the Convenor, and the members of the Committee of the conference and the Malabar Chamber of Commerce, Calicut, that instilled in us an enthusiasm to take up the work of the souvenir. Our whole-hearted thanks are due to them all.

We shall feel our modest efforts compensated for, if the "Commercial Kerala" would help to throw some light on the different problems facing the commercial and industrial life of Kerala.

Thank you,

Puthiyara, Calicut, — Managing Editor.

June 2, 1947.

R. VARIAR, JEWELLER & OPTICIAN,

COURT ROAD, CALICUT.

Ready-made Guaranteed Sovereign Gold Ornaments of all latest designs at moderate charges available.

MALABAR PATTERN A SPECIALITY.

Reputed in the line for more than 25 years.

Can prepare and supply according to designs, weights & measurements required.

ALL OPTICAL GOODS ALSO AVAILABLE.

THE MALABAR

INDUSTRIAL AND COMMERCIAL CONFERENCE, CALICUT

OPENED BY

The Hon'ble Sri H. Sitarama Reddi

(MINISTER FOR INDUSTRIES AND SUPPLIES, MADRAS)

ON 12–6–1947.

UNIVERSITY LIBRARY.
16 SEP 1947
MADRAS.

Janab Haji Koyappathody M. Ahamed Kutty Saheb M. L. A.
President:
THE MALABAR CHAMBER OF COMMERCE
(1945—1947)

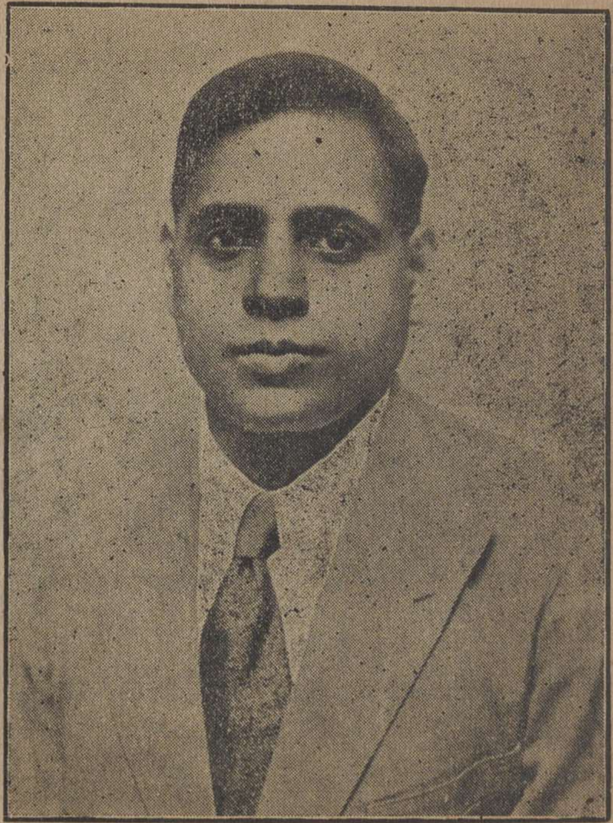

Rao Bahadur Sri. V. K. ERADI B. A., B. L.
President-Elect:
THE MALABAR CHAMBER OF COMMERCE
(1947—1948)

UNIVERSITY LIBRARY, MADRAS.
16 SEP 1947

MESSAGE

From the Hon'ble Sri K. Madhava Menon,

(Minister for Agriculture, Government of Madras.)

I have pleasure to extend my greetings and all good wishes to the "Commercial Kerala" which is being published as the souvenir of the Malabar Industrial and Commercial Conference, Calicut.

Mother India now stands on the threshold of freedom. And it is but natural that Kerala, too, is eager to breathe freely, to go forward on her own legs, managing her affairs herself without let or hindrance from any outsider.

With her own peculiar physical features, language and culture, habits and customs, heritage and traditions, Kerala has her own problems to solve. Her agriculture needs vast improvement; her industries have got to be developed; her forest wealth has large scope and potentialities to be explored and exploited; irrigation and hydro-electric projects have to be established to give greater impetus and momentum to her agriculture and industries; and last, but not the least, Kerala's trade and commerce which had world renown many centuries before Christ have to be enlarged if Kerala should stand on her own legs, economically and politically.

I earnestly trust that the "Commercial Kerala" and the Malabar Industrial and Commercial Conference would give a proper lead to the people of Kerala.

Madras,

May 25, 1947.

(Sd.) K. Madhava Menon.

UNIVERSITY LIBRARY
16 SEP 1947
MADRAS.

Mother India On The March

By

A. S. PANCHAPAKESA AYYAR, M. A., I. C. S., Bar-at-Law, F. R. S. L.

[A very independent judicial officer in the Province of Madras, the author has won laurels as a brilliant writer and publicist. In this article he surveys the glorious India of the past with an ardour we seldom come across in an officer of the "Heaven-Born-Service']

INDIA has had a unique history of incomparable glory in the dim past, of unparalleled misery, strife and squalor at present, and of incalculable potentialities in the future. Unlike the Hebrews, Christians and Arabs, who put the creation of the world at 4004 B. C., and claimed descent from Adam and Eve created by God in that year, the Hindus claim to be descended from ten *Prajapatis* and seven *Maharshis* created by the present Brahma (*Chaturmukha Brahma*) some 1955 million years ago, when the world was created according to them. It is remarkable that modern geologists also put the age of the world at about 2000 million years. The Hindus have always been relying on intuition *(darsana)* for knowledge. In other words, they rely on search from within, and not on research from without, on one's own vision and experience, and not on another's experiment and observation, So, they call their Vedas *Sruti* or "the word of God revealed to the seers through the ear," and proclaim *"Nadam Brahma, Sabdam Brahma"* (God resounds through the Universe).

The Vedas are the oldest and most extensive scriptures of mankind, but they are not the only foundations of Hinduism. The *Upanishads*, the *Smritis*, the epics, and the *Puranas*, all of which together will equal in bulk the entire scriptures of all other religions combined, supplement the Vedas. It has been said by many discerning western philosophers that in range, height and sublimity of thought, the *Upanishads* and the *Gita* are unparalleled in the world, and that the Ramayana and the Mahabharata are the greatest epics of humanity. The *Puranas* too are remarkable. They are not mere mundane histories of individuals and societies, but are cosmological and cosmogonic in their scope. The ideals of the Hindus, Sita, Savitri, Damayanti, Draupadi and Nalayani, among women, and Sri Rama, Sri Krishna, Prahlada, Yudhisthira, Arjuna, Dhruva, Nachiketas and Markanda, among men, are the highest that the human mind can conceive.

The Indians proclaimed, 6000 years ago, in the *Atharva Veda*, "The whole world is our motherland: "We are sons of Mother Earth" *(Mata bhumi: putro aham prithivyah:)*. In the Rig Veda, at about

the same time, it was said, "Dedicate yourself to the service of the world, your motherland" *(Upasarpa mataram bhoomim)*, and "Make the whole world noble in action" *(Krinvanto Viswamaryam)*, and the Vishnu Purana said *"Loka samasta sukhino bhavantu"* (May all the world prosper!), thus knocking the five-headed demon, of caste, creed, colour, class, and country, on the head, and preparing the way for the Atlantic Charter and the United Nations.

The *Atharva Veda* proclaimed "He is the one and only God", *(Eka esha eka vrideka eva)* and "One and one only is worthy of adoration and worship" *(Eka eva namasyo vikshveedya)*, 5000 years before the Holy Prophet of Arabia proclaimed truly "There is no God but God". The Rig Veda proclaimed at the same time: "I know myself to be that great *Purusha* of the effulgence of the sun beyond the darkness" (*Vedahamevam puroosham mahantam, adityavarnam tamasastupare*) showing the divinity of man. "The face of Truth is hidden by a golden mask" (*Hiranmayena patrena satyasyapihitam mukham*) said the *Isavasyopanishad*, which further asserted that everything in this changing world is encompassed by God, and exhorted man to enjoy things sparingly and in a spirit of renunciation to those whose needs were greater, thus laying the foundations of *Lokasangraha* which the *Gita* emphasised by asking every one to treat others like himself (*atmaupamyena sarvatra*), and Kambar illustrated by saying that in *Ram Rajya* (the Kingdom of God on earth) there was no one who had not enough, no one who had more than enough, no one who was not a master of himself, no one who was a master of another (*illarum illai, udayarum illai*), a state which no socialism or communism can excel. Imperialism, capitalism, and exploitation of all kinds, not only of man by man, but also of the lower animals, and even of trees and rivers, by man, stood condemned, the cutting of green trees and the fouling of rivers also being rendered punishable by righteous kings.

The *Svetasvatara upanishad* has this ecstatic prayer to God: "You are man, you are woman, you are a youth, you are a maiden, you are an old man tottering on a stick; you face all directions, you are red, white, black, yellow and brown, with the eye, nobody sees you, you can only be seen with the heart, never with the eye or brain; smaller than the smallest bigger than the biggest, the one God hidden in all beings, pervading all, the inner self of all, the perceiver of all deeds, the presider of all beings, the witness, the knower, the Only True One, devoid of all qualities." "Through knowledge, man attains immortality" (*Vidyaya amritam asnute*) proclaimed the Yajur Veda. Thus, the three-fold demon of Ignorance, Age-Complex and Sex-Complex was also exorcised.

Nor was all this a mere ideal. Buddha and Mahavira, Sankara, Ramanuja and Madhwa, Chaitanya, Ramdas, Tulasidas and Vallabha, Appar, Sundarar, Sambandar, Tiruvalluvar, Andal and Vemana, Nanak, Kabir, Meerabai and Sai Baba, and Aurobindo and Ramanamaharshi, of our own days, have shown that these were not mere empty ideals but examples to be acted up to and lived.

India never had, thank God, great conquerors and massacrers of men, like Alexander, Hannibal, Caesar, Attila, Chenghiz Khan, Tamerlane, Napoleon and Hitler. Nor had she huge money-bags and suckers of the poor, like the Rothschilds and the multi-millionaires of America. Her greatest men were the seekers of God, the saints and the prophets, from Buddha to Ramana, stretching, like the peaks of the Himalayas, across the centuries, and spotless, like the eternal snows.

But Ancient India was not barren in the sciences and learning. Panini and Patanjali in grammar, Aryabhatta and Varahamihira in astronomy, Bhasa, Kalidasa, Bhavabhuti and Kambar in poetry and drama, Charaka and Susruta in medicine, Brahmagupta, Bhaskaracharya and Lilavati in mathematics, Jaimini and Gargi in logic, Sankara, Ramanuja, Kapila and Madhwa in philosophy, Tiruvalluvar and Bhartrihari in ethics, Chanakya, Radhagupta and Sukracharya in politics and economics, Manu, Yagnavalkya, Vignaneswara, Maryadaraman and Rama Sastri in jurisprudence and law, and the men who constructed the temples of Ellora, Konarak, Madura, Tanjore, Puri and Buddh Gaya, and the Moti Masjid and Taj Mahal, and were responsible for the immortal paintings at Ajanta and Sigiriya need only to be mentioned to dispel any such idea.

Nor were great Kings wanting. Chandragupta Maurya, Asoka, Kanishka, Samudragupta, Harsha, Pulakesin, Mahendravarman, Narasimhavarman, Raja Raja Chola, Kulottunga, Ravi Varman Kulasekharan, Krishna Deva Raya, Akbar, Sivaji-few countries can rival this formidable list.

Nor is India behindhand in her contribution to world civilisation and progress. She gave the world its earliest systematic grammar and philosophy; to mathematics, the numerals and zero without which progress would have been impossible; to agriculture, rice, sugar, ginger, cocoanuts and plantains without which any enumeration of edible crops would be incomplete; to commercial crops, cotton and jute; to games, chess and polo; to the military art, elephants-the tanks of olden days; to the fauna of the world, cows, monkeys, hens, tigers and King Cobras; to the realm of flowers, the lotus, jasmine and *champak;* to colours, indigo and lac; and to the realm of precious stones, not only sapphires, but also the most famous diamonds of the world, the Kohinoor, the Orloff and the Regent, let alone the Pearl of Asia.

But Mother India finally wore herself out in this tremendous task of civilisation, and had a physical, mental and moral break-down in the nineteenth century, when, lying prostrate under foreign rule, she appeared, to unsympathetic eyes, to be incapable of any renaissance, devoid of any future. Poor, suffering, Mother India was in a pitiable state then, her head furrowed with a thousand sorrows, her body half-starved and gashed with a hundred wounds, mostly inflicted by her own children,

her feet sore with centuries of walking on thorns, her breasts shrivelled by constant mal-nutrition, her brain stagnant as a result of inadequate circulation of blood, her mind giddy with weakness, her face pale and anaemic, her lips parched with thirst, her cheeks wrinkled and bloodless, her eyes full of tears, shame and terror, her clothes dirty rags scarcely covering her nudity, her arms mere skin and bone, her religion decaying, her literacy at vanishing point, clutching to her bosom millions of untouchables, baby mothers and beggars, the products of her more powerful children's injustice, her skin covered with itches, her stomach aching for food, and her heart filled with black despair. She appeared to have lost her capacity for originality, nay, even for survival, to be hopelessly poor in culture and in spirit. She then became the object of pity and the target for the jibes and taunts of some new-rich parvenus from the West, the fathers and grandfathers of Miss Mayo. These miserable creatures treated all Indians as beings of a lower order, and tried to force them to forget the languages of their fathers, the languages in which they had dreamt dreams, the languages in which they had told their wives and children of their love. They tried to make them forget their religions, and to imitate their own. They forced them to speak their language, and yet jeered at them as they struggled with the alien and unfamiliar English tongue. Many of Mother India's own children, miscalled statesmen, jurists and leaders, in that twilight of Ind, echoed the jibes and taunts of these men of clay, and welcomed the pity of these plebeian parvenus whose henchmen and camp-followers they became, in those terrible days of shame, darkness and humiliation.

Here and there, however, some true sons of the motherland answered these unworthy jibes and taunts with the proud reply: "We were when you were not: we shall be when you have ceased to be!" One of these, Dwijendralal Roy, wrote the famous lines "India, my India" so beautifully translated by Sri Aurobindo:-

"India, my India, where first human eyes awoke to heavenly light,
All Asia's holy place of pilgrimage, great Mother-land of might!
World-mother, first giver to humankind of philosophy and sacred lore,
Knowledge thou gav'st to man, God-love, works, art, religion's opened door,
India, my India, who dare call thee a thing for pity's grace today?
Mother of wisdom, worship, works, nurse of the spirit's inward ray!
To thy race, Oh India, God himself once sang the Song of Songs divine,
Upon thy dust Gouranga danced and drank God-Love's mysterious wine,
Here the Sanyasin of Kings lit up Compassion's deathless sun,
The youthful Yogin, Sankar, taught thy gospel 'I and He are one'.
India, My India, who dare call thee a thing for pity's grace today?
Mother of wisdom, worship, works, nurse of the spirit's inward ray!
Art thou not she, that India where the Aryan *Rishis* chanted high
The Veda's deep and dateless hymns, and are we not their progeny?
Armed with that tradition, we shall walk the earth with heads unbowed;
Oh Mother, those who bear that glorious past may well be brave and proud.

India, my India, who dare call thee a thing for pity's grace today ?
Mother of wisdom, worship, works, nurse of the spirst's inward ray!
Oh, even with all that grandeur dwarfed or turned to bitter loss and maim,
How shall we mourn who are thy children and can vaunt thy mighty name ?
Before us still there floats the ideal of those splendid days of gold :
A new world in our vision wakes. Love's India we shall rise to mould.
India, my India, who dare call thee a thing for pity's grace today?
Mother of wisdom, worship, works, nurse of the spirit's inward ray !"

N. B:—Slowly, the wheel of Brahma turned, and India, which had for a while gone to the bottom, began to emerge once more from the depths, even as her patron deity, the Sun, does after the night. Thanks to the life-long efforts of her beloved and chosen leader, Mahatma Gandhi, who utters to her the ancient *Mantra* "Awake, arise, sleep no more, be aware of your great origin and destiny, and aim at the target of God and *Lokasangraha*," and with her unity and independence assured, and her many problems faced fairly and squarely and sure to be solved in a short time, Mother India is now on the march from the darkness of Midnight to the sunrise of the Morning, from her ostrich-like isolation to the World's Hall of Real Verities.

卐

ELEGANCE & DURABILITY
in
FURNITURE Household and Office—
is our Watchword
Visit our Show Rooms & Satisfy Yourselves.
KERALEEYA FURNITURE WORKS,
KALLAI ROAD, P. O. Chalapuram,
CALICUT.

THE MALABAR DISTRICT CO-OPERATIVE BANK LTD.,

Chalapuram, CALICUT.

(Registered in 1917.)

President: Sri M. M. KUNHIRAMA MENON B. A., B. L.,

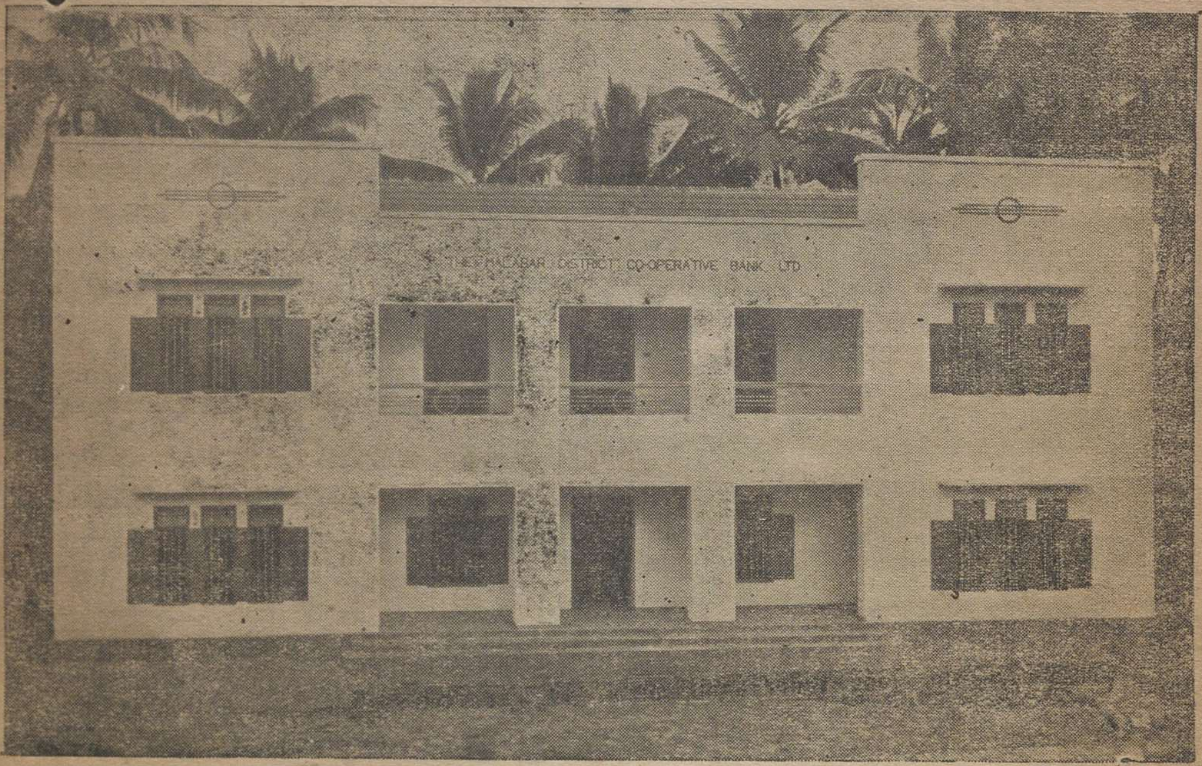

Pay Offices at KOLLENGODE, PATTAMBI & MANANTODY.

Authorised Capital	**Rs.**	**10,00,000/=**
Paid-up Capital		**5,00,000/=**
Reserve Fund		**1,25,000/=**

All Kinds of Banking Business Transacted.

(SD.) K. RAMANKUTTI NAIR,

Secretary.

VILLAGE INDUSTRIES

BY

J. C. KUMARAPPA

[The General Secretary of the All India Village Industries' Association, the author, in this thought-provoking article, explains the Gandhian way of bringing new life into the forgotten Indian Village]

THE developing of Village India should be concerned primarily with the betterment of the villager. We have to be interested in the persons rather than in the materials. Villages ought not to be looked upon as sources of raw materials for the mills and as a convenient market for articles produced by the mills and as a prolific breeding farm for mill labour. This has unfortunately been the attitude generated by the spread of centralised industries under private enterprise for over a century.

CENTRALISED INDUSTRIES

With the use of machinery in which large amounts of capital were invested the machine owners found it necessary to locate these plants in places where they could be safe and be conveniently controlled instead of being located where the raw materials are easily available and where the markets are within reach. For instance, one would think that the logical location for a cotton mill would be where cotton is grown and where cotton goods are used by the people. India grows cotton and is practically dependent on cotton cloth for clothing its people, Yet the mills were located at Manchester. This was because the people who sunk their capital in these wanted to have them where they would be safe and where they could conveniently manage them themselves. This consideration had led to the anomalous situation in which cotton grown 6000 miles away was spun and woven in mills beyond the oceans and then the finished goods were carried back another 6000 miles to where the cotton was grown, to be sold.

Under this system it is but natural that there can be no personal relationship between the raw material producers and the millowners. The raw material producers only exist as functions of the machine and not as human entities with personalities of their own. Immediately this personal touch was dispensed with their mutual relationship deteriorated giving place purely to money consideration. Profit and profit alone directed their activities. This led to a progressive deterioration in human relationships and had given rise to the need for political control over the lives of raw material producers by resorting to violence. This form of political, social, and economic organisation would be deplored by every right-thinking individual under cool an

calm consideration but yet this is the most prevalent organisation today causing periodical world wars and much distress.

THE REMEDY

We have to release humanity from this scourge. The grip of money has to be loosened and the people set free to live their own lives. If this is accomplished people will be free to develop their personalities and interests as they wish to and the world will be richer for it. The source of the evil indicates the remedy. We have to do away with a system where industries depend upon raw materials drawn from distant places and have to cultivate markets at the ends of the earth. Every industry must be located at the source of the raw material and must produce goods that will be sold locally.

Further, even under such conditions methods of production where large amount of capital is a fundamental need will reduce the bulk of the people into wage slaves as the majority of the population do not possess such accumulated wealth. Therefore, we must also fall back on methods of production where it is possible to manufacture articles with simple tools or machinery.

DECENTRALISED INDUSTRIES

Thus we come to the conclusion that industries that can engender individual freedom and give full scope for the development of individuality must be located at places where raw materials are available and where there is a ready market. In such industries goods should be capable of being processed by the use of simple tools within the easy reach of the people, This brings us to methods of decentralised production obtaining in our villages.

THEIR NEED

Often we are told that such industries are inefficient. Yes. If we allow such colossal ignorance to prevail in large. scale industries they will be still less efficient. Efficiency does not depend upon the amount of machines we use. It is directly related to the extent of scientific thought and research brought to bear on the subject, Because of the resources available to financiers it has been possible for them to make the best use of the talents turned out by our Universities but our village industries have been languishing for lack of these. A large textile mill can employ dozens of scientists in well-equipped laboratories to work on their problems; but what can a poor village weaver do? This duty of research should fall on the State. But in India the State has been practically completely oblivious of the existence of village industries. Even the agricultural researches have been mainly centred round the possibility of producing raw materials for the mills-sugarcane, cotton, tobacco etc. These have, in many instances, been antagonistic to the rise of village industries. Until we infuse into our village industries modern scientific knowledge our village industries cannot be expected to stand on their feet.

For instance, village tanning follows to this day most crude methods of collecting the hides, imperfect processes of tanning are carried out with the result that the tanner hardly gets a fraction of the return that he can get if he were trained scientifically to flay the animal, make meat-meal and bone-meal manure out of the carcase, and obtain guts, glue and other bye- products and utilise horns etc. for industrial uses. Crores of rupees of wealth is being thrown away every year through ignorance of modern methods.

THEIR FUNCTION

As we have already mentioned in passing these industries should supply the local needs. This by itself does not discharge their full liability. Economic activity of man is many sided. Of course it supplies his physical needs. But in doing so it also functions in various ways. This should be the core of mans life by which all his faculties are fed and enriched. Work is food to his higher faculties. Just as food sustains, develops, and provides the needed energy for the body, so also work, properly organised, supplies the needs for the maintenance and growth of the personality of man. Work produces effect not only on material things but also on the man who is working. It may be said that perhaps the more important result is the effect on man. Without work man deteriorates.

In nature's cycle also these industries play a part. By being located in the place from where the raw materials are obtained industries help to complete the cycle which will be broken if distance intervenes. Groundnut grown in a certain place is crushed into oil in that place and the cake is used as manure: then the cycle is completed. But if the nuts are exported to Germany, the soil is impoverished. Large-scale industries break into the natural cycle and destroy the natural order of things.

Supposing we take the primary need of providing light for an hour or so after sunset, the effort to meet this need must not only provide light but should also be woven closely into the pattern of life of the village. If this need is met by using kerosene oil there is no natural cycle. Kerosene oil is a bye-product of petroleum which is extracted from the bowels of the earth. Practically all this stuff comes from other countries. Therefore, villagers have to part with the wealth they produce to obtain this. Apart from obtaining this oil itself, to burn it lamps are also imported from Austria, Germany, U. S. A. etc. This again means parting with village production. Instead of using kerosene oil if we could devise a lamp that will burn, say, groundnut oil or other vegetable oil, this will fit into the every day life pattern of a village. The farmer will grow the groundnut, the Teli will extract the oil, the tinker will make the lamp and so on. The provision of light alone will cause to circulate within our villages over Rs. 10 crores of wealth which are now bieng drained outside the country.

Apart from the material wealth, the effort to devise the lamp and improve it

will give full play to the resourcefulness of those who have a flare for invention not only in this line but also in other spheres. Kerosene oil being a thin and light oil rises by capillary attraction up the wick against gravitation. But vegetable oils being thicker will not so rise ; hence, the flame has to be gravity-fed by having overhead reservoir for the oil. This raises many problems to exercise the ingenuity of the lamp designer. At present all such men are being wasted or are being turned into manual labour.

THEIR SCOPE

In the above illustration, we had dealt with only one, and that, a minor one of our needs. If we meet all our needs in this way our villages ought to be humming with activity and provide a wide field for the most talented and intelligent to exercise his gifts. Even the primary needs such as food, clothing and shelter are themselves rich in possibilities. The best of food materials are produced in our village but the demon of ignorance and false ideas makes us waste a great deal of it by following wrong processes such as polishing rice, or preparing maida, or storing in a wasteful manner. We do not make the best use of waste water or manure or nightsoil thus making inroads into the natural order. Even the cooking is wasteful- we bake, boil and fry, killing all nutrition out of the food products. Our combinations in the menu are badly balanced. In the end we suffer from disease, want and malnutrition. If all this is properly organised in an enlightened way, villages can provide all they need, waste little, and enjoy prosperity and health. It is within our reach to supply all our needs. We can, by organisation and by satisfactory dissemination of knowledge and by provision of facilities for research, use village industries for the development of a national culture and for giving tone to our civilization.

THE RESULT

If this can be achieved it would be possible for villages to be working within the field of selfsufficiency, with little use for the extension of money economy, with fuller personal freedom, without interference from outside. Thus will the development of village industries contribute towards fuller nationhood, happier humanity and a peaceful world.

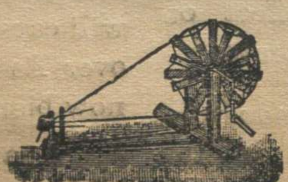

FREEDOM FROM WANT

BY

Dr. B. V. Narayanaswamy M. A., B. Com., Ph. D., (Bar-at-Law.)

[Principal of the Pachaiyyappa's College, Madras, the author is not only a distinguished educationist but is also an eminent publicist and economist. The Article is an able exposition of the economic needs of the masses in the country.]

THE Whole world has been thrown out of gear by the recent war. It has greatly upset social order and, human life has been made miserable by want, destruction and death. So great has been the suffering that all sane people have sat up to think of a new world order in which we shall be free from the dangers of war and its manifold miseries and the human race will be ensured a safe and progressive future. But the vision which the war-weary people project of the future might tend to Utopian idealism. Politicians in particular make lavish promises to so reconstruct society that there will be no unhappiness or disorder therein.

The aim should be steadily kept in view to bring about a maximum utilisation of the material and human resources of the vast sub continent of India in the interests of all its inhabitants. Such a plan will lead to the providing for all Indians the minimum of necessaries like food, clothing, housing, medical help and education. In any scheme of social welfare, provision for cheap, abundant and nourishing food should take the place of honour. Taking as basis a family of three adults and two children, the minimum annual food requirement for this unit would be Rs. 240, if we are to take Dr. Aykroyd's standard, while other essentials like fuel would demand an additional Rs. 120. According to this computation, every individual with a family, requires Rs. 30 per mensem, excluding contributions for social insurance. This would involve a provision for a total income of at least Rs. 3,000 crores a year. At the same time, it must be borne in mind that this is only the minimum, the average is bound to be higher and, therefore in order to ensure the minimum to all, the national income will have to be many times this figure. Similarly the present per capita consumption of 'cloth has to be increased threefold, and this would mean an addition of hundreds of crores of capital to the cotton textile industry, which has at present a total block capital investment of Rs. 400 crores in the mechanized production and Rs. 20 crores in the handloom industry. The scope for large investments is equally evident when we turn to the problem of housing for the people. About a century of educational effort in this country has given us only 9. 5% literacy, while the literacy

level for other civilised countries is 75%. An unprecedented expansion in educational effort is a *sine qua non* for any real progress and this again involves huge amounts of capital and recurring expenditure. Tremendous efforts are needed, for tremendous issues are involved.

It is a blot on civilisation that 1/5 of the human race should live in perpetual starvation, miserably perishing for lack of food, clothes and shelter, steeped in ignorance, harassed by disease and darkening the sunshine of the world's health and prosperity by serving as a perennial reservoir of diseases, plagues and epidemics. What else may one expect when the most optimistic estimate of per capital income in India is the paltry sum of Rs. 108? And when war and scarcity stalk the land, they die in their thousands like flies by the roadside, a grave and bitter testimony to man's inhumanity to man. Is it too much to ask that every nerve should be strained, every power mobilised to prevent the repetition of such catastrophes and make India safe for healthy living and high endeavour? No effort should be considered too arduous, no expense too heavy for carrying into execution a comprehensive plan which will include both agriculture and industry. Whenever in the past a plea was made for nation building activities, an old horse, named lack of capital, was trotted out by obscurantists. Fortunately, this horse is now lame; and we are now so circumstanced in India that there are various sources which can be tapped for bringing about the capital development. Hitherto, estimates of capital requirements in India have been only partial but this deficiency can be easily made up. Where there is a will to bring about a new order in India the way can surely be devised. If there is to be an easy transition from a war economy to a peace economy, if India's millions are not to be for ever starving, ignorant and suffering a co-ordinated plan for industrial and agricultural development is a prime need. The importance of such planning was realised years ago by the U. S. S. R, and we in India can profit by the experience of the Soviets in carrying out their First Five Year Plan and avoid the popular suffering and the rigours involved in their momentous scheme of capital development The vast sums involved and the scope and extent of the changes effected can provide us an example and an inspiration.

At this juncture in our national economy it would be worthwhile for us to consider how countries like Russia and Germany were able to finance the development of their giant industries. Modern economic events in the west have shown up the jugglery of monetary equilibrium, and few students can fail to realise that economic power depends ultimately on manpower and raw materials. And in these two respects-manpower and raw materials-India stands as a great power by the side of U. S. S. R., China and the United States. Nevertheless, the present plight of the average man and woman in India is tragic. Side by side with this spectacle of terrible human suffering we see our countryside neglected and undeveloped, and its rich resources left undisturbed, locked fast in primitive neglect. Says Dr. Keynes in his *Essays in Persuasion* "The Economic Problem, as one may call it for short, the problem of want and poverty and Economic struggle between classes and nations, is nothing but a frightful muddle, a transitory and an unnecessary muddle. For the Western world already has the resources and the technique, if we would create the

organisation to use them, capable of reducing the Economic Problem, which now absorbs our moral and material energies, to a position of secondary importance." Success often comes in spite of muddles, but no thinking man can subscribe to a policy of muddling through. I for one cannot disguise the fact that "an ounce of planning is better than a ton of muddles."

Any planned scheme of economic development for India must not be a slavish imitation of western industry with its urban civilisation and perpetual clash of classes. Industry at the present day has reached a stage when it is dependent for its very existence and survival on the sympathy, encouragement and active support of the State. When a State like India wants to promote new industrial ventures, it can itself undertake the organisation, and see that it is worked in the interests of all the people. Even if new enterprises are entrusted to individual or corporate management, the State should insist that the benefits thereof flow equally to the whole community and are not utilised to promote the profits and interests of a few. In other words, the planned economy of post-war India must be so conceived and designed that surely and inevitably it will lead ultimately to a socialistic new order in India.

The changes that are called for in the field of agriculture also point in the same direction. If agriculture in India is to be a profitable industry the middleman who is nothing less than a parasite on the industry must be eliminated. The trend of opinion in all parts of the country is in the direction of buying out middle-men's interests in land by paying them adequate compensation. Another measure for the improvement of our agriculture is the encouragement of collective and co-operative farming. These measures are admittedly radical and revolutionary; but they are necessary in order to raise the national income and provide a national minimum.

At this point, let us turn our attention to a grave and serious responsibility of the State, viz., social insurance. Now that the Beveridge Scheme is engaging so much of public attention it would be worth while to examine its applicability to India. It professedly aims "to abolish want by ensuring that every citizen willing to serve according to his powers has at all times an income sufficient to meet his responsibilities." The scheme is calculated to eliminate the sufferings due to unemployment which normally arise in the competitive economy of a highly industrialised nation. Sir William's proposals consolidate a large number of already existing schemes for relief in connection with old age, sickness, or interval of unemployment and another The scheme has evoked criticism even in England as offering a premium to idleness and as putting a damper on initiative. Apart from that it is clear that a scheme like Sir William Beveridge's is primarily meant for a highly industrialised country where there is a long tradition of unemployment relief. India is primarily an agricultural country with only a small percentage of its population engaged in industry. In India the difficulties in the way of practically implementing a plan of the kind are many. We do not have in India a large class of permanent employers and employees. Sir William Beveridge himself speaking on the "Four Freedoms in relation to India" observed: "The main problem of freedom from want in India is, to my mind, concerned with raising the effi-

ciency of agriculture" As far as industry goes, Sir William is concerned only with the proper distribution of it with reference to places where people can live happily. He would introduce the principle of insurance as part of the development of Indian industry. He would begin social insurance in India by applying it first to sickness, to providing income for sickness and treatment of sickness. The Government of India have already in preparation a scheme for sickness insurance in India, and it is good that Sir William Beveridge has focussed attention on this very necessary measure. At the same time it is clear that India is yet very far away from any prospect of providing for all the activities of its citizens from birth to death. Indian economy cannot, in the near future, undertake such a comprehensive scheme for both agriculture and industry. At present the Indian State must provide health insurance, old age pensions and compensation for industrial accidents. As already pointed out the best security that the citizens of India can get today depends on increase of employment on acceleration and enlargement of production and on raising up the level of national income, all which are calculated to pave the way for a happier and more prosperous India.

But, instead of getting lost in visions of the future, let us appreciate the urgency of the problems that confront us and their supreme importance for the future of our country and ultimately of the whole of humanity. In the middle of the 20th century we, in India, are living in a mediaeval economy, with the rich man in his castle and the poor man at his gate. The staggering disparity between our present poverty and our potential prosperity should continue no longer. If our present economic backwardness is not to leave behind an inheritance of suffering and misery to generations yet unborn, if modern civilisation is not to proceed from one catastrophic total war to another still worse, India should be strong in herself and capable of standing as an economically prosperous nation eager to cooperate in the extension to victory and vanquished alike the benefits of the fifth clause of the Atlantic Charter: "To bring about the fullest collaboration between all nations in the economic field, with the object of securing for all improved labour standards, economic advancement and social security."

The planned industrialisation of India is advocated, therefore, not out of a spirit of competition but of a clear awareness of the supreme importance of a global inter-dependance wherein every progressive nation must be able to pull its weight. Our desires, thoughts and struggles for wider industrialisation have met with apathy and inattention in the past. Difficulties of various kinds have again and again cropped. And yet if the opportunities of today are not to be missed leaving a tragic trail of suffering for the morrow, prompt and energetic action is called for from the State. No modern industry can thrive in any country, however advanced it may be, without a full measure of support from the government of the country. Here in India, far-sighted and sympathetic statesmanship has got unparalleled scope for inaugurating an era of plenty and prosperity for all sections of the vast population of India.

Given a unified plan for the whole of India, the carrying out of the plan may be entrusted to the provinces. There should be centralised management and decentralised fulfilment. What is wanted today is drive, initiative and leadership.

The Glorious Days of Kerala Commerce

BY

Dr. P. J. Thomas, M. A., D. Phil. (Oxon)

[An eminent authority on Economic questions. the author is now Economic Adviser to the Government of India. Himself a proud son of Kerala. he, in this article, looks back with pride to the hoary past of Kerala Commerce.]

It is well-known that the Malabar Coast played the most active part in Eastern Commerce from ancient times. No other part of India was better known to foreigners in those days. Exactly 1900 years ago, about 47 A. D., an epoch was marked in this trade, by the 'discovery' of the Monsoons by Hippalus and the consequent expansion of maritime activity in the Indian Ocean. The 19th centenary of this great event which changed the course of history deserves to be celebrated in India and all East. I shall here only attempt to give a brief account of the Kerala Trade in those halcyon days, when mighty Rome made Kerala its centre of maritime activity in the East.

I

Malabar was the premier entrepot of Roman trade in the East, and no part of india was better known to the Romans than the Malabar Coast. This was due partly to the existence of rare commodities in Malabar, and partly to the direction* of the monsoon winds which, in those days, decided the course of navigation. The pepper, teak and ivory, and possibly also the beryl, ginger and cardamom of Malabar, have always been known to the commercial nations of the world. and there is evidence going back to 3000 B. C. to show that some of these rare products of Malabar had found their way to Babylon and Egypt, China and Tartary. The Phoenicians were, perhaps, the first to control the spice trade of Malabar; next came the Romans, and under them the trade received great encouragement and expanded considerably.

In early days, the trade with western nations was carried on by the overland route or along the coasts of Arabian Sea and Persian Gulf and thence by the Euphrates valley to the Mediterranean. This took a long time and the dangers of travel were great. But about the middle of the first century (circa 47 A.D.), a daring navigator called Hippalus discovered that by taking advantage of the monsoon winds, ships could sail straight across the ocean and reach India from the Red Sea ports in

forty days. This seems to have been known for long to the South Indian and Arab sailors; but they must have jealously guarded it as a secret. To the Romans, therefore, the discovery of Hippalus, marked a new era, and the wind itself came to be called 'Hippalus'. The importance of this discovery and the fillip it gave to Roman trade is set forth in contemporary Roman writings. It gave to Rome the control of the Indian trade and made her the leading commercial nation of the world. The direction of the wind led the ships straight to the Malabar Coast, and Muziris (now Cranganore) was the first port touched in India. Ships would sail in July from Cape Guardafui and by throwing the ship's head off the wind with a constant pull on the rudder and a shift off the wind with a constant pull on the rudder and a shift of the yard, Muziris was reached in fortydays. Pliny calls Muziris 'the nearest mart in India'. Those who wanted to go to other parts of India would then continue their journey by coastal vessels or by land route. The ships would then take cargo and would sail back to the Red Sea mouth in December when the north coast monsoon set in.

It was thus that Malabar became the chief scene of Roman trade activity in the East. Pliny's 'Natural History' and the *Periplus Maris Aerithrae,* by an unknown author, contain a fairly detailed account of Malabar ports, and in Ptolemy (who wrote his 'Geography' in 150 A. D.) the account is much fuller. Not only ports but inland towns are mentioned and their distance from one another is roughly indicated.

Pepper was the staple commodity of the Roman trade, and formed the great bulk of the cargo of Roman ships. Further, all the pepper available for trade at the time came from Malabar. Pepper was from ancient times an important culinary spice in Europe and was used to season food and preserve meat. It was also an unavoidable ingredient of medicines, and was prescribed by Hippocrates (who calls it the 'Indian remedy") and by Galen, Pliny, Celsus and other writers who deal with medicine. In Rome, the use of pepper seems to have become very popular from the time of Augustus' and according to Pliny (XII,14) its price was as high as fifteen *denari* (about Rs. 7) per pound. Even higher price have been quoted. The price in India was not more than half that sum and the profits realised were therefore as high as 100 per cent. according to Pliny. After the discovery of the monsoons and the consequent facilitation of transport the price of pepper seems to have fallen but this made its demand elastic and such vast quantities had to be imported that about the year 192 A. D. special warehouses called *horrea piperataria* were erected near the Sacra-Via. It was ground in pepper mills (molae piperatariae), or

mortars & sold in paper packets in Campus Martius and other market places. The pots or dishes (often of silver) in which pepper was brought to the table was called 'piperatoria'. Pliny attacked the atrocious tastes of those who needed pepper to whet their appetites. "It is quite surprising that the use of pepper has come so much into fashion, seeing that it is sometimes their substance and sometimes their appearance that has attracted our notice; whereas, pepper has nothing in it that can plead as a recommendation to either fruit or berry, its only desirable quality being a certain pungency; and yet it is for this that we import it all the way from India! Who was the first to make trial of it as an article of food? And who, I wonder, was the man that was not content to prepare for himself by hunger only for the satisfying of a greedy appetite". (XII I4). In spite of strictures the import trade in pepper grew immensely and vast profits were made by merchants. In 408, when Alaric, the Goth, laid siege to Rome, the terms he offered for raising the siege included the immediate payment of 3000 pounds of pepper along with other similar valuables.

Although the pepper trade brought vast profits to individual Romans, its effect on public finance was ruinous. While exporting valuable commodities India imported very little from Rome, and therefore the trade with India led to a drain of gold and specie. Malabar, in particular, had plenty of valuable commodities to export, but needed little in return. In result, gold and silver coin had to be shipped off to Malabar to pay for imports to Rome. In this way, a vast quantity of Roman coins came into India and this country came to be regarded as the 'sink of precious metals'. Of the several thousand coins that have been discovered in India, the greater part was found on the Malabar Coast and the adjoining districts of Coimbatore and Madura. They are mostly of the reigns of Augustus, Tiberius, Gaius and Claudius. The Tamil poems of the time also bear testimony to the importation of gold to Malabar ports. In *Akananuru*, a work written in the first or second century A. D., it is stated that 'the Yavanas came in large vessels carrying gold and returned with pepper'.

യവനനർ വന്തരചിനൈ വാണൻകലം
പൊന്നൊടു വന്തു കറിയോടു പേയരും.

II

The principal centres of Roman trade in Kerala were Muziris, Tyndis, Barake (or Bakare) and Nelcynda.* Besides these, several inland towns and minor places are also mentioned by the Geographer Ptolemy (c. 150 A.D.) whose knowledge of Malabar was rather detailed for a foreign writer of the time.

* Tyndis is perhaps Tundi (Kadalundi), Barake is Porkad near Alleppey, Nelcynda is perhaps Neranom or a place near by.

Muziris, called Muchiri in Tamil and Muyirikodu in Malayalam, was the capital of the Chera kingdom in ancient days It was formerly identified with Mangalore, but the mistake became soon clear and Burnell identified it with modern Cranganore. It is located at the mouth of the river Periyar (Alwaye River) and is therefore easily accessible to inland traders. Muchiri is mentioned as a great port in early Tamil literature; it must have been the trading centre of Phoenicians and Arabs in the past. But it was during the Roman connection that Muchiri reached the zenith of its fame The discovery of the monsoons by Hippalus made it the gate of India, the first and foremost port of call for trading vessels from Alexandria and Arabia, from China and Siam. According to all accounts it was an extremely busy place, with a harbour crowded with Roman ships and Chinese junks and craft of all kinds, with large warehouses and hazars adjoining it, and with stately palaces and places of worship in the interior. There the native traders came by river with their cargo in vanchis (country boats) and emptied it into the large and spacious Yavana ships and Chinese junks. The merchandise taken at Muziris consisted of pepper in large quantities, malabathrum, beryl, pearls, ivory, silk cloth, spikenard, diamonds, saphires and tortoise-shell. What malabathrum exactly was there is still some doubt. Earlier writers like Heeren, Vincent and McCrindle, translated the word into betel, but more recent writers like Schoff and Warmington think that it was the leaf of the cinnamon tree. (Tamala-patra, *Sans.*) Ginger in those days was exported chiefly from Ceylon and does not figure definitely among the exports from Malabar. Pearls must have come from around Cape Comorin; ivory has always been a distinct Malabar produce, and tortoise-shell was also common. The other commodities must have come from the interior of the Peninsula. Beryl perhaps existed in Malabar, but it chiefly came from Salem and Coimbatore.

The merchandise imported consisted of Roman coin in large quantities, topaz, thin clothing, figured-linen, antimony, coral, crude glass, copper, tin, lead, wine realgar and orpiment. Wheat was also imported but only in small quantities for the use of sailors. The bazaars of Cranganore must have been like those of Colombo and Cairo in modern times abounding in all kinds of luxury goods, strange beverages and curious trinkets. Contemporary Tamil poems speak of "the cool and fragrant wine brought by the Yavanas in their good ships," and refer to the drinking bouts of kings. Among the imports at Barygaza (Broach), mention is made by *Periplus* of singing boys and pretty maidens for the harem, and although no such wares are mentioned in the same work among the

imports to Malabar, there are indications that Malabar too had a share of such trade. Nor were the Romans mere travelling pedlars, but powerful merchants with the military power at the back: and so important had Malabar trade become to Rome and so prominent a resort of Romans had Muziris become that, according to Peutinger Table, a Roman temple dedicated to Augustus existed in that city and two Roman cohorts were stationed there to guard the warehouse. This is not supported by other evidence, but we have a statement in a contemporary Tamil poem that there were Yavana soldiers and mercenaries in the service of the Chera king and that they struck terror into the hearts of the beholder by their stern looks.

Muziris was then and even subsequently a centre of non-vedic religons. The Tamil literature speaks of the Buddhist viharas and Jain chaithyas there; there stood also the celeberated shrine of Kannaki whose story is related in Chilappadikaram and Manimekhalai. Jews and Arabs and Persians had settled down at Muziris for trade purposes and each such colony occupied a separate quarter of the town. In 50 A. D. the Apostle Thomas is believed to have landed at Maliankara, adjoining Muziris, and Syrian Christians still regard it as a sacred spot. He is also believed to have converted a Chera king, possibly Palli-Banaver, of whom there is some account in Keralolpathi. In 345, the Syrian merchant chieftain, Thomas Knayi (Thomas of Cana) is believed to have landed there with 500 colonists and possibly, these were the Persian colonists of Male (Malabar) spoken of by Comas in the sixth century A. D. The Christian headquarters was Makodai, close to the Cheraman palace, & nearly every Syrian Christian family north of Tiruvalla traces its lineage from Makodaipattinam. After the Romans withdrew. these Syrian colonists shared with Jews the foreign trade of Muziris and they were responsible for the customs dues of the king. Tradition says that sometime after the 9th century, the Arabs set fire to Makodai and that the Christians left it and made Angamali (near Kaladi), the headquarters of the community. The great flood of 1341 seems to have changed the course of trade as well as of rivers. It opened a passage from the Cochin backwater to the sea and made the land-locked town of Cochin one of the finest harbours in India. It was also in that year that the Vaippin island was formed and the era of Puduvaippu starts from 1341. Cranganore, already decaying, was soon superseded by Cochin and Calicut, which subsequently became the premier trade centres of Malabar.

മലബാർ ശക്തി ഔഷധശാല

കോഴിക്കോട്, (മലബാർ.)

നാല്പാമര സോപ്പ്

(റജിസ്ത്രേഡ് നമ്പ്ര് 1043)

രക്തദൂഷ്യത്താലുണ്ടാവുന്ന ചൊറി, ചിരങ്ങ് വിസപ്പ്ം മുതലായി സാധാരണ കണ്ടുവരുന്ന ഉപദ്രവങ്ങളെ അനായാസേന സുഖപ്പെടുത്തി തൊക്കിന്നു മാൎദ്ദവവും, കുളുൎമ്മയും, കാന്തിയും ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്ന നുഭവസിദ്ധമായ നാൽപാമരതൈലം ചേൎത്തുണ്ടാക്കിയ ഈ സോപ്പ് നിത്യോപയോഗത്തിന്നു വളരെ വിശേഷമായതാകുന്നു. സാധാരണ സോപ്പുകളിൽ ചേൎത്തുവരുന്ന മൃഗക്കൊഴുപ്പുകൾ മുതലായവ ഇതിൽ ചേൎത്തിട്ടില്ല. ഒരിക്കൽ പരിശോധിച്ചു തൃപ്തിപ്പെടുക.

സദാനന്ദ്സ്
ഹെർബ്ബോളിൻ

പല മഹാന്മാരിൽനിന്നും
അനേകം സ്വദേശി പ്രദൎശനങ്ങളിൽനിന്നും
കീൎത്തിമുദ്രകളും പ്രശംസാപത്രങ്ങളും ലഭിച്ചതു.

ഭൃംഗാമലകാദി എണ്ണയെ വാസലയിൻ (Brilliantine) രൂപത്തിൽ മനോഹരമായ വാസനാദ്രവ്യം ചേൎത്തുണ്ടാക്കിയ സദാനന്ദ്സ് ഹെർബോളിൻ പതിവായി ഉപയോഗിച്ചാൽ തലച്ചോറിന്നു കുളുൎമ്മയും, തലമുടിക്കു വളൎച്ചയും, മാൎദ്ദവവും, അകാലവാൎദ്ധക്യത്തെ ബാധിക്കാതെ തലമുടിയുടെ ശരിയായ നിറത്തെ നിലനിൎത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരിക്കൽ പരീക്ഷിക്കുക.

ഇതിന്നും പുറമെ, ആയുർവേദ വിധിപ്രകാരം തെയ്യാറാക്കിയ
എല്ലാ മരുന്നുകളും വിൽപനയ്ക്കുണ്ട്.

Malabar Shakti Oushadha Sala,

CALICUT, (Malabar.)

KERALA—THE GIFT OF THE GODS.

BY

Dr. B. Viswanath C. I. E., D. Sc., F. R. I. C.

[Director of Agriculture, Madras, the author is an authority on the Agricultural problems of India. He gives a rather rosy picture of Kerala which, he says, is the gift of the Gods. But this "GIFT OF GODS" is now the abode of misery, Starvation and malnutrition.]

KERALA is an ancient country which is indeed the gift of the Gods to a deserving people. Very few parts of the globe are so blessed as Kerala where the wealth is made more by Gods and Nature than by man. What is called Kerala is the stretch of land between the Western ghats and the Arabian sea comprising the territory occupied by Travancore, Cochin and Malabar, whose populations inherit a common culture, a common language, common traditions and common customs and habits. Scholars and historians have mentioned the existence of a University in Kerala even about eighteen hundred years ago. This is testified to by the hoary antiquity and the rich cultural heritage of Kerala. The evolutionary history of Kerala is a history of human experience with its changed aspirations in the unfolding of a civilisation that lived long and gripped life fully and viewed it as a whole.

The mythological origin of Kerala is traced to Parasurama who is believed to have reclaimed the land from the sea. Parasurama is depicted with the symbolical axe as his favourite weapon. The country must have been a wooded one from the western ghats to the edge of the sea with innumerable swamps in the valleys between low hills. Parasurama probably started the conquest of swamps and forests and his successors continued the process through centuries before Kerala, as we know it today, was created and peopled.

The geographical position of the Kerala Desa separated by the western ghats from the rest of India and the combination of the geographical and meteorological factors have made the Kerala country unique in many respects. The isolation and the natural wealth and the indigenous genius have been greatly responsible for the development and maintenance of a social organisation, culture, customs and manners, distinct from those of any other part of India and perhaps any other part of the world. The matriarcheal system of inheritance is nowhere else found or practised. In point of natural wealth also, Kerala is equally unique. Although the ordinary agricultural crops such as cereals, pulses and vegetables and fruits are grown, the country is blessed with forests, coconut, arecanut, tea, coffee, rubber, pepper, cardamum and ginger crops which constitute the more important wealth and consequently the basis of prosperity of the Kerala country.

Taking the districts of Malabar and South Kanara which form the northern half of Kerala country and with which I am administratively connected, it is seen that these two districts possess, besides valuable timber forests, extensive tracts under coconut, arecanut, cashewnut, pepper and other crops mentioned above. Slopes and valleys of Kerala aided by the good rainfall make the country also a big ricegrowing tract of this province occupying as it does about one-and-a-half millions acres with paddy. It is, however, clear that the agricultural economy of the country depends to a much larger extent on crops other than rice.

The heavy annual rainfall which ranges between one hundred and two hundred inches covers the whole hills with rich evergreen tropical forests which contain some of the finest species of timber in the world. The most valued teak and rosewood plantations of the Nilambur forests are world famous. There are other species of timber that are extracted in large quantities and utilised in the wake of scientific research on different kinds of wood, with the result that various uses have been found and a prosperous industry has progressed. Some of the country's largest timber-yards are situated in the Kerala Desa and lumbering industry is one of the biggest of its kind. The plywood industry is being developed on such a big scale today that there is justifiable apprehension that unless regeneration of forests keeps pace with the exploitation of the forests 'the goose that lays the golden egg' will soon be destroyed. The denudation of the forests may be followed with disastrous consequences not only to the forests but also to the agricultural wealth as well.

Tho area under coconuts in the two districts of Malabar and South Kanara is about four lakhs of acres and constitutes nearly two-thirds of the coconut area in the province of Madras. The copra, oil crushing and oil industries and the coir industry have been making tremendous progress. Kerala is the only pepper growing tract in India. This and arecanut are two other crops besides the large number enumerated above, which form the natural and agricultural wealth of the country.

Agriculture, which may perhaps be considered as the primitive origin of the culture of Kerala has developed with intelligent and purposeful tools progressing with a slowly but painfully acquired knowledge, with the result that we have to-day an excellent system of paddy cultivation suited to the different conditions that obtain in the Kerala country.

With a heavy rainfall and the rainy period extending continuously over six months, the original settlers when they started disturbing the soil must have been impressed with the washing out of the soil from their lands into the sea. This observation has led to the evolution of a perfect system of terracing, bunding and provision of drainage channels or ditches when and where necessary. The handy soil erosion method evolved by the agri culturist of the Malabar coast is a fine art. Had it not been for the very early appreciation of the consequences of soil

erosion, there would have been to-day no agriculture worth the name in the tract The measure of their success in their efforts on land-management is reflected in the density of the population of the tract.

Rice growing is also developed to such a fine art that it is carried on skilfully under different conditions which are not met with in other parts of India. The *Poonam*, the *Modan*, the *Palliyal*, the *Karinkona*, the *Kole* and the *Kaipad* systems which have been evolved and inherited through generations are peculiar to the Kerala country.

Poonam cultivation is a system of burning forest patches and growing paddy mixed with other cereals and grains; the *Modan* system is cultivation of unterraced and unbunded slopes of low hills; *Palliyal* cultivation is carried on in the perfectly terraced fields along hill slopes; the *Karinkona* is the system of cultivation of low lying inundated areas after the severity of the South West Monsoon is passed the *Kole* system of cultivation is growing paddy crop on the bottom of large lagoons and lakes formed during the monsoons after draining out the water into an intricate system of canals connecting with the sea but not allowing the sea-water to enter the lakes by a system of pans; the *Kaipad* is the system of growing paddy on salt marshes near the mouth of rivers by throwing up thousands of mounds of marshy soil and allowing the salt to be washed out of these mounds in heavy rains and then raising a nursery on the mounds, the seedlings are pulled out and planted after the mounds are again destroyed and levelled for planting in the heavy monsoon rains.

The soil is a highly porous one which is easily drained and which quickly dries to premit agricultural operations. It is derived from the disintegration and decomposition of the parent genisic and granitic rocks through the heavy rainfall and humid atmosphere. The soils are so leached by the rainfall through ages that they are rich in iron and alumina and poor in lime contents. Deposits of kaoline are found in various parts of the country and a start in the exploitation of the kaoline deposits has been made in Travancore, Cochin and Malabar. Scientists describe the soil as a poor one and state that the poverty of the soil in lime and other constituents is reflected in the herbage produced on the land and which in turn is reflected in the poor skeletal formation of the indigenous cattle of the tract. It is believed that human population does not suffer from this deficiency and the consequent poor skeletal formation and that is easily explained to be due to the fact that the large majority of them have other sources of nutrition, indigenous and exotic.

Among the indigenous foods that make up soil deficiency, fish and other marine animals like the oyster, crab, the prawn and lobsters are considered effective supplements.

While admittedly soils and the herbage are deficient as shown by analy-

sis, and the poor skeletal formation of the cattle is attributed to the dependence on poor herbage, there is the other aspect, viz., that the self-same soils and the herbage produce animals like the elephant and trees like the coconut. This is a challenge both to the scientists and to the prevailing ideas on plant, animal and human nutrition.

Kerala is, even as it is, a land of considerable natural wealth which is the gift of Gods. With the application of the knowledge of man it has considerable potentialities. It, however, suffers at present from an economic system which has led to extremes of poverty on the one hand and considerable neglect in the development and the utilisation of the great resources on the other. The fullest utilisation of the God-given resources and the enjoyment by all sections of population of these resources await the moulding of the prevailing order on the basis that 'man is more important than the soil'.

CONSULT FOR ANY KIND OF

INSURANCE LIFE, FIRE, MOTOR ACCIDENT, THIRD PARTY ETC. ETC.

GURUDUTT & Co.,

Huzur Road, —— :: —— Post Box No. 115

CALICUT.

Chief Agents for Malabar & Cochin

THE POPULAR INSURANCE CO., LTD.,

(H. O. MANGALORE—ESTD. 1929)

Principal Agents:

BHARAT FIRE & GENERAL INSURANCE LTD.,

H. O. DELHI.

DROP A LINE TO US, AND OUR REPRESENTATIVE WILL CALL ON YOU AND HELP YOU TO GET WHAT YOU WANT IN INSURANCE.

The Coconut Industry in India

BY

K. GOPALAN, M. A., B. COM. (MANCHR.)

[The author is the Secretary of the Indian Central Coconut Committee. He gives an authoritative exposition of the Coconut Industry in India in this lucid article which may be of immense benefit to every Coconut gardener, especially in Kerala.]

Introduction.

COCONUT is the mainstay of life in Kerala, the land of coconuts. The southern part of the west coast of India has, from time immemorial, been occupying a pivotal position so far as the cultivation of coconut and the manufacture of its products are concerned. Coconut serves the purpose not only of an adjunct to diet but is also one of the most important commercial crops of Malabar, Travancore and Cochin, from the proceeds of which the people of these areas purchase their daily needs. In spite of the fact that the economic fabric of this part of the country is bound up with the coconut and the allied industries such as copra-making, oil milling, coir and coir industry etc., the history of the industry has not been marked by any material progress or notable scientific development.

Acreage and Production.

Among the coconut producing countries of the world, India is next only to the Philippines. Of the 8 million acres under coconut in the world, 2 million acres are in the Philippines, 1. 51 million acres in India, 1. 5 million acres in the Netherlands East Indies, 1. 2 million acres in Ceylon and 0. 6 million acres each in British Malaya and British South Sea Islands. Of the total Indian acreage, 615,500 acres are in the province of Madras, 580,500 acres in Travancore, 170,200 acres in Mysore, 66,600 acres in Cochin State, 30,000 acres in Bengal, 29,200 acres in Bombay and 28,000 acres in Orissa. Of the 615,500 acres in the Madras Presidency, Malabar has 372,800 acres, South Kanara District 50,800 acres, East Godavari 56,300 acres and Tanjore District 36,300 acres. Kerala accounts for more than two thirds of India's coconut acreage. Taking Madras, Travancore, Mysore and Cochin together it is seen that about 95% of the coconut area in India is concentrated in South India. The average yield per acre is 2,000 nuts though it varies from area to area and district to district. On the basis of this figure, the annual Indian production of coconut is estimated at 3,020 million nuts. Out of the total production, 1,390

million nuts are utilised for the production of 205,000 tons of copra and the rest are presumably consumed unprocessed either as mature nuts or green nuts.

From Exporter to Importer.

Prior to the first World War, India used to export considerable quantities of coconut and coconut oil, the annual average net export for the quinquennium 1909-10 to 1913-14 being 45,433 tons (in terms of copra). The quantity declined to an annual average of 23,053 tons during the five years ending 1918-19, to 17,308 tons in the following quinquennium and to 624 tons during 1924-25 to 1928-29. From 1929-30 onwards India went completely out of the picutre as an exporting country and became a net importer. During the five-years period ending 1933-34, the annual average net imports were of the order of 26,370 tons and in the following quinquennium 87,044 tons. In 1939-40 the net annual imports increased further to the tune of 104,053 tons and in 1940-41 and 1941-42, Ceylon, which was the chief source of our imports, lost most of her European markets due to the war with the result that she placed unusually large quantities of copra and oil on the Indian market. Our imports during the period exceeded all the previous records, the average for the two years ending 1941-42 being as much as about 181,000 tons. The main sources of imports into India during the prewar period were Ceylon and Maldives, the former accounting for 77% and the latter 22%. Since 1941-42 the distribution of the entire exportable surplus of copra and coconut oil in Ceylon has been under the control of His Majesty's Government in the United Kingdom who have allotted to India an annual quota of only 65,000 tons up to 1946 and 75,000 tons in each of the four years ending 1950 against India's net import of about 181,000 tons in 1941-42. (All the figures in terms of copra).

There has been, in recent years, an unprecedented expansion of the soap industry in the country due to the increasing soap habit of the people. The consumption of soap in india which was only 5 oz. per head before the war has increased today to about 1 lb. per head. Thus, while the annual consumption of coconut oil in the soap industry in the pre-war period was only in the neighbourhood of 30,000 tons, it is estimated to have increased at present to 100,000 tons.

From what has been stated above, three conclusions emerge, namely, (1) that india, as a rapidly industrialising country, has been increasing her demand for coconut and coconut products, (2) that Indian production lags behind her demand, and (3) that immediate steps need to be taken for intensification of production, better utilisation of coconut

and coconut products, and rehabilitation of an industry which in the past has not had full scope for development.

Central Coconut Committee.

The Government of India considered that the various interests of the industry could best be served by setting up an All-India organisation known as the Indian Central Coconut Committee, on the lines for which the Indian Central Cotton Committee and similar bodies concerned with jute and lac, with their outstanding achievements, afforded precedents, to watch over the interests of the coconut growers and to assist in the development of the coconut industry and the industry of its derivative products. The functions of the Committee, started two years back, fall under four main heads, namely, (1) the conduct of research...agricultural, economic and technological—for the improvement of the commodity and the application of the results to everyday practice, (2) the improvement of the marketing of the commodity and its products, (3) the supply of information to government departments, the trade and the general public on all matters relevant to the industry, and (4) tendering of advice in respect of policy on matters connected with the development and improvement of the industry.

Agricultural Research.

Both the immediate and the long term development of the industry calls for increase in the production of coconut in the country. There are two main ways of doing this: One is to increase the yield of coconut per acre and the other is to improve the copra content of the coconuts already available. Researches conducted in India, Ceylon and other countries have shown that the yield of coconut can be substantially increased by manuring and interculti-vation. The cost of manuring and intercultivation is reported to be only a fraction of the extra returns accruing from the increased yield. It is understood that on some coconut lands in Cochin, cutting down of trees where they were too close together, with proper manuring and cultivation had resulted in the production being doubled within about ten years. In Ceylon, by intensifying and systematising cultivation, the yields in some of the estates increased to 3,000 to 5,000 nuts per acre, while the average yield per acre in India still stands at about 2,000 nuts. By diligent cultural practices it is possible to get more copra from the nuts. In the Philippines and in Ceylon less than 5,000 nuts produce a ton of copra, while in the West Indies 6,250 nuts and in India 6,800 nuts are required to yield a ton of copra.

Central and Regional Research Stations

The agricultural research work undertaken so far in the Provinces and States has been directed mostly to the varietal, cultural and manurial aspects

except in Madras where the crop has been studied more extensively. But the results achieved are neither thorough nor applicable to the diverse conditions under which coconuts are grown. The need for detailed investigation on sound lines of the fundamental aspects of research and of the cultural and manurial aspects and for control of pests and diseases is apparent. The importance of the control of diseases of the coconut would be appreciated when it is remembered that the diseases have been in existence in Travancore over 70 years where they have assumed very serious proportions and affected one-third of the total coconut area. They have also been in existence in Cochin State for a very long time. The Indian Central Coconut Committee, realising the importance of these problems, have decided to set up two Central Research Stations of their own one for fundamental work and for botanical and genetical aspects of the coconut cultivation at Kasaragod by purchasing the present Agricultural Research Station there and developing it by acquiring about 110 acres of adjoining land, and the other, for pests and diseases at Kayamkulam in Travancore. Also, appreciating that investigation of the cultural and manurial aspects should be carried out at representative centres in the Provinces and States so that the results of the trials may be immediately passed on to the local cultivators, the Committee have decided to recommend that a number of regional stations in Madras, Travancore, Cochin, Mysore, Orissa and Bengal be set up by the Provincial and State Governments concerned, with financial assistance from the Committee. The importance attached by the Committee to the agricultural research work may be realised by the fact that the two Central Research Stations alone would cost them about Rs. 12 lakhs by way of non-recurring expenses and Rs. 2 lakhs as annual recurring cost. Work connected with these stations has already been taken on hand.

Coconut Nurseries.

The supply of good quality seedlings is a pre-requisite for raising profit able plantations and for increasing the production. Considering that coconut palm is a perennial tree which takes 8 to 10 years to commence bearing and lives up to an age of over 80 years, the importance of planting good selected seedlings that would ultimately give economic yield as adult trees cannot be over-emphasized. There are no reliable nursery-men who can supply large quantities of reliable planting material. The supply of pure reliable planting material has always been a problem. It has assumed serious proportions in recent times with the current high prices for coconut resulting in increased interest in raising new plantations and

under-planting in existing gardens. Until recently there was only one Government nursery at Nileshwar in South Kanara District and its output could only touch the fringe of the demand. Considering the importance of these nurseries in the improvement of coconut cultivation, the Committee have sanctioned 7 coconut nurseries for distributing seedlings of guaranteed excellence to the growers, which have been function ing since the beginning of the year. Two of the nurseries are in the Madras Presidency one at Samalkot in East Godavari and the other at Pattukottai in Tanjore District, two in Travancore- one at Chirayinkil and the other at Vaikom,—one at Arsikere in Mysore State, one at Irinjalakuda in Cochin State, and one at Cuttack in Orissa. Seedlings are ready for sale at all the nurseries except at Irinjalakuda which was started only a few months back, and all those who are interested may contact the Nursery Assistants in charge of the nurseries. It may interest them to know that these selected seedlings can be purchased at a price not exceeding 4 annas per plant and that the railways have agreed to transport them at concessional rates.

An Economic Price.

Attempts at developing the industry may not yield commensurate results unless the producers are ensured of economic prices for the coconut. It may easily be conceded that the price of the commodity should be such that the producers secure reasonable returns for the produce of their capital and labour. Experience shows that the interest they take in their coconuts depends upon their price. During the period 1929-39, when the prices of coconuts declined sharply due to heavy and growing import of copra, the growers neglected their gardens and refused to plant new trees. On the other hand, in recent years, when prices have looked up considerably, they are found to take more interest in coconut cultivation and devote attention to manuring and cultivation. The necessity, therefore, for ensuring a remunerative price for the coconut in any system of planned development of the coconut industry cannot be over-emphasized.

The catastrophic fall in the prices of coconut during the period 1929-39 and the subsequent distress of the coconut growers have left behind in them a lurking fear that the present prosperity is only a passing phase and that the conditions of the depression period may be repeated sooner or later. This feeling is but natural considering the inability of the average coconut grower in India to compete with the organised large scale cultivator of coconut in Ceylon. Under the conditions obtaining in India with regard to the law of inheritance etc., the difficulties

in the way of consolidation of holdings are insuperable. Only new plantations can be organised on a large scale basis. Possibly it was because of this and other considerations that Travancore, Malabar and Cochin, when they carried on a strong agitation against the so-called dumping of cheap Ceylon copra, made a fervent appeal for protection in line with the generally accepted policy of granting protection to agriculturists against abnormal conditions. But protection as a measure for the rehabilitation of the industry can serve only as a palliative and not as a cure. There can be no better remedy from the long term point of view than placing the industry on its own legs. Unless the industry is put in order, it may not be possible to withstand the competition from Ceylon and other countries. For placing the industry on sound footing it is necessary to reorganise the cultivation according to up-to-date methods, improve the marketing conditions, find better utilities for coconut and coconut products and stabilise the prices of coconut at a level fair both to the producer and the consumer.

It should be possible to stabilise the price if we could concert ways and means of increasing our production to make the country self-sufficient in the matter of coconut and coconut products. Improvement of coconut production, however, unlike annual crops, takes time as new plantations come to bearing stage only in 8 to 10 years after planting and the results of manuring and cultivation operations are noticed only after 2 or 3 years. In the meantime, there would be need for supplementing our production by well regulated imports. When we reach the happy position of being able to do away with imports as a result of increased production by extending the acreage and by improving the yield and the copra content of the nut, it should be possible to stabilise the prices at a level fair to all concerned, having regard to the price policy adopted for other agricultural commodities, particularly those which serve as substitutes for coconut oil.

Technological Developments.

Improvements of the industry may also be brought about by attending to technological problems relating to the utilisation of coconut and the products of the coconut palm. Among others, the following items of technological work deserve mention:—

Hot air drying of copra.

The quality of copra produced in the country, especially during the rainy season, is unsatisfactory. The chief draw- back is the difficulty of preparing copra of uniform grade throughout the year. It is only for about six months in the year that we are able to produce satisfactory quality copra by sun-curing due to the limitations

imposed by the exigencies of unfavourable weather conditions. The limited quantity of copra made during the monsoon by the smoking method is generally of off-colour and rancid. Of the chief advantages of Ceylon over Indian producers is the availability of facilities for drying copra throughout the year in kilns or driers. In India it may be better to prepare copra by the hot air method during the rainy months. Of the three important driers in operation in Ceylon -Estate Kiln, Pearson's Drier and Chula Drier- it would appear that from practical considerations the Estate Kiln, with certain modifications, would answer our requirements satisfactorily. The question of introducing the right type of kiln for the purpose in India is engaging the urgent attention of the Indian Central Coconut Committee and it is hoped that as a result of their endeavours substantial improvement in the quality of copra would materialise in the near future.

Desiccated Coconut

The question of developing in India the manufacture of desiccatsd coconut, in which Ceylon has a lucrative trade, needs consideration. This industry has been a speciality of Ceylon, which, in peak period, exported 30 to 40,000 tons to the United Kingdom and other countries including India. The imports into India, which were insignificant up to 1936, have increased steadily and were about 1,400 tons in 1943. In view of India's steadily increasing consumption of the article, resulting from increasing manufacture of confectionery in the country, and the possibility that its demand may step up further, we would recommend that when the supplies of coconut become available in large quantities it my be desirable to start the industry in India.

Coconut Oil.

The possibility of increasing the percentage of extraction of oil needs to be examined. The yield of oil obtained by crushing depends on the oil content of the copra, the season of extraction and the efficacy of the method and machinery employed. Researches with regard to improving the quality of the oil may also yield commendable results. Its quality is usually judged by its colour, cleanliness, flavour and freedom from rancidity. A clear white oil, with pleasant flavour is valued higher than a turbid or yellowish oil or one which shows signs of rancidity. As a result of improvements in the methods of curing copra and extracting oil in the mills there has been a marked reduction in the free fatty acid content in the oil. As there is a definite market for superior quality oil, the time is opportune for carrying out investigations for the production of superior grade coconut oil. Coconut oil is extensively used in the manufacture of soap by both the cold and fully boiled processes. It has been found to be characterised by the presence of a high percentage of lauric acid which gives coconut oil soaps their characteristic hardness, profuse lather and

free solubility. The presence of lauric and myristic acids also makes the oil eminently suitable as a better substitute in margarine. Researches conducted by Miss Hartwell of King's College, London, have shown that the coconut oil is digested more rapidly than other fats including butter and may prove a more valuable food than has hitherto been supposed, It may also be used in the preparation of toilet articles and in the manufacture of coconut stearine, large quantities of which because of its comparative cheapness, may be used in the prepation of chocolates, biscuits, pastries, cakes, etc. Researches into the methods of refining oil, with a view to increasing its keeping and edible qualities and the utilisation of the oil for various other industrial and commercial purposes seem to be urgently called for.

The Husk.

The two important by-products of the coconut are its husk and shell. The green husk is generally used in the manufacture of coir by retting. The present methods of retting the husk leave much scope for improvement. Dr. Reginald Child of the Ceylon Coconut Research Scheme has indicated that the technical side of the fibre industry can be developed by the employment of patent equipment for dry milling the husks without soaking, which process has been successfully worked in Trinidad and Tobago. The machine may be usefully introduced in Malabar, in areas where backwater facilities for retting are scarce, The dry husk could be utilised or extracting fibre for bristles and brushes etc. and as stuffing material for mattresses. The possibilities of introducing in Malabar the chemical and mechanical methods of retting practised in other countries also deserve to be examined. The main advantages claimed for this process are saving in time, higher yield and a greater uniformity in the quality of the products. The economics of the various chemical and mechanical methods, which have not been adequately examined deserve to be investigated. Attention may also be devoted to see whether the coir fibre cannot be used as protective and lagging material for pipes, cables, etc. The possibilities of manufacturing compress boards, panelling boards, tea chests, packing materials, bath mats etc. from coconut husk and premature coconuts which the trees often shed, and which at present are not put to any useful purpose, and pith, heaps of which go to waste in coir factories, deserve serious consideration. It is reported that Mr. S. R. K. Menon of Travancore has conducted certain experiments with regard to the manufacture of box-boards from immature nuts and trials made to test the possibilities of making the boards on a semi-commercial scale have given encouraging results.

The Shell.

Technological researches on the use of shells for commercial, industrial and other purposes also hold out immense possibilities. On the West Coast shells are commonly used as fuel and for firing copra drying kilns. The commercial

collection of shells is undertaken only when copra is manufactured and it has been reckoned that shells from roughly 1,400 million coconuts are so collected. The coconut shell charcoal was in great demand during the war for use in gas masks. The charcoal specially prepared and activated can be used for refining sugar and vegetable oil. The shell yields, on carbonising in a proper plant under scientific control, acetic acid and tar. During the war there was some amount of demand for charcoal in the preparation of acetic acid for coagulating rubber in factories. But as the import of acetic acid at cheap rates from Canada and other countries is now possible, its preparation may not be an economic proposition because of the high prices of coconut shell and lack of demand for charcoal for use in gas masks. When, however, the prices of shell fall and imports of acetic acid become scarce, it may be possible to manufacture it on a commercial scale in India. The shells are also used for the preparation of ladles, bowls, scoops etc. and various utility articles such as flower vases, fancy bowls, paper weights, buttons and various other useful purposes.

Only a few of the more important technological problems have been enumerated above. There are many others that may call for investigation as work on the above items progresses. This Committee have been convinced of the urgent necessity for undertaking work connected with the above and other items of technological investigations, and on mature consideration have come to the conclusion that the above problems call for the establishment of the committee's own Technological Laboratory. The Committee have, therefore, set up a special Sub-Committee at their last meeting to report whether the Technological Laboratory proposed should be organised as a separate institution or whether it should be enough if it is established in conjunction with one of the Central Research Stations of the Committee. As soon as the question is decided, the work connected with the setting up of the Laboratory and investigations of the technological problems would be pushed through expeditiously.

Co-operative Marketing of Copra.

There is also the important problem of improving the marketing of coconut and coconut products. It has been indicated above that about 46% of the nuts produced in India are used for copra-making. Of the copra made on the West Coast, as much as 85 to 90% is prepared by professional village copra-makers. At present little attention is paid to the manufacture of quality copra and it is a common practice in the growing areas to sell partially dried copra containing as much as 15 % moisture, while the oil mills usually like to purchase copra dried up to 6 to 7%. These defects may be remedied and the present system of marketing of copra improved by the organisation of co-operative marketing societies for the sale of copra which helps to increase members' holding power by provision of cheap credit against stored

produce, obtain better returns, encourage the members to produce quality copra, and facilitate installing of hot air kilns and grading of copra. They could also arrange to purchase and distribute manure and supply members with guaranteed seedlings, besides undertaking other functions. With the above objects in view, the Indian Central Coconut Committee have enabled two such co-operative marketing societies to be started, one at Vaikom in Travancore and the other at Narakkal in Cochin State. During the short period they have been in existence, they have done considerable good to the members. And as the growers like to avail themselves of all possible opportunities of improving their economic position, Co-operative marketing of copra is bound to become more and more popular and with it will arise the need for federating these societies into unions, as in Ceylon, to undertake as many marketing functions related to the industry as practicable in the interest of the producers.

Grading of copra and oil

Improvements in the marketing of coconut could also be brought about by the adoption of grade specifications for copra and oil. At present several grades and qualities of copra are recognised in the trade, but the classification is based mostly on visual examination, with the result that better types of copra do not get premium, and buyers are tempted to offer prices, which may not be fair to the producers. Similarly, several qualities of oil are known in the trade, but there are no well defined grades with specifications to indicate the various quality factors or purity of the oil. The question of grading and marking of copra and oil under the Agricultural Produce (Grading & Marking) Act and adopting them to start with in the co-operative copra marketing societies run under the auspices of the Committee are under discussion with the commercial and trade organisations and oil millers.

Statistics.

Again there is a great necessity for improving the statistics of coconut acreage and production. The policy with regard to import, export and distribution of coconut and coconut products presupposes accurate statistics relating to production and demand in India. The available statistics about coconut acreage and production are quite unsatisfactory. An examination, for example, of the figures of acreage published in the Agricultural Statistics of India shows that in some cases the figures vary from year to year. As the acreage under a perennial crop like coconut cannot fluctuate widely from year to year, the variations can only be accounted for by the change in the system of reporting, errors in reporting or changes in the area covered from year to year. The position with regard to the figures of production is in no

way better. There is, at present, no accurate date available on the basis of which standard yields can be worked out with any approximation to reality. There are, therefore, no official figures of annual production of coconut available. This, together with the doubtful figures of acreage, makes even a rough estimation of production a difficult task. The question of improving these statistics has been taken up by the Committee with the Provinces and States, and it is hoped that as a result of the joint action reliable statistics on the basis of which alone well planned-out development of the coconut industry can take place, will be recorded on more satisfactory basis.

Conclusicn.

I have only endeavoured to indicate in broad outline some of the possible lines of development but there are many more, and still more may crop up as the work on the various aspects of the advancement of the industry gets into full stride.

From what has been described above, it is clear that India which was a surplus country in the matter of coconut and had figured prominently in the exports of coconut and coconut products, ceased to be a net exporter since 1928-29. About that time Ceylon, also a surplus country, began to lose her foreign markets for her surplus stock of coconut products, as a result of the competition from other vegetable oils and animal fats, and started looking for new outlets. She found a convenient market near at hand in India and her loss of exports elsewhere was made good by sending large quantities of coconut products to this country. Ceylon's good fortune, however, spelt disaster to India, and as a result, the industry fell on evil days. From the second half of the second World War, prices of coconut improved considerably. With the present controlled quota of imports and the favourable prices of coconut, the present time is opportune for the rehabilitation and establishment of the industry on a sound footing. If this could be managed, we should be able to make the country self-sufficient in the matter of coconut and, with the free operation of the economic law of supply and demand and the favourable position our country enjoys with regard to the production of vegetable oils, stabilise the prices of coconut at an economic level, to the benefit of all those whose well-being is bound up with the "KALPAVRIKSHA".

Keraleeya Ayurveda Samajam Hospital

AND

Sanatorium

SHORANUR. (S. I. RY.)

ON THE BANKS OF THE SACRED BHARATHA RIVER.

This Vaidyasala, maintained under expert supervision by one of the most famous of ASHTA VAIDYANS in Kerala, manufactures all kinds of genuine Ayurvedic medicines on strictly Shastric lines. Medicated oils including Ksheerabala and Dhanwantharam Thylams; Rasayanams, Lehyams and Ghrithams for all kinds of Rheumatic diseases of muscles and nerves, the lungs and the heart, and for restoring vital energy, are always for sale to the public at a very moderate price, the sole object of the Vaidyasala being the carrying of the Blessings of the Rishis of old to each and every door and the revival of the ancient Ayurvedic Science.

The Vaidyasala also undertakes Special Malabar Treatments such as, DHARA, PIZHICHAL, VASTHI, SHIROVASTHI, NASYAM & SNEHAPANAM which are carried out under expert supervision.

The Vaidyasala has branches in 166, Lloyds Road, Madras; 301, West Masi Street, Madura; and 3, Swarnambigai Agraharam, Salem Town. A Depot has been recently opened in Tellicherry, on the Main Road.

Accommodation, with family quarters, are afforded to patients coming from outside. Facilities for Special Malabar Treatments are available in the branches also.

The Vaidyasala is supported by Public subscriptions and conducted by an influential Board of Directors.

THE POOR ARE TREATED FREE.

For further particulars apply to the Manager, Shoranur.

The Sea-Borne Trade of Malabar

By

K. V. Krishna Ayyar, M. A., L. T.,

[A keen student of history, the author who is the Senior Lecturer in History of the Zamorin's College, Calicut, has delved deeply into the history of Kerala. Here is an able narrative of Kerala's Sea-borne trade of the past Five thousand Years.]

Before Christ.

From very ancient times Malabar had trade relations with other countries by sea. The excavations at Harappa on the Indus and at Ur on the Persian Gulf show that two of the staple products of Malabar has been much in demand—teak for building purposes and ivory for ornament and decoration—at least as early as the beginning of *Kali Yuga* (B. C. 3102). In the second millennium (B.C. 2000—1000) Egypt used to import large quantities of cinnamon, ebony, and betal leaf from Malabar. Among the articles offered as tribute by queen Sheba to King Solomon (B. C. 970-950) were 'spices of very great store', and once in three years Solomon's navy came from Hiram and Tarshish to the Malabar Coast for gold, spices, teak, ivory, apes and peacocks. The Nimrod inscription of the great Assyrian monarch, Tiglett Pileser III (B. C. 745-727) refers to timber and spices, brought from Malabar, while the palace of King Sennacherib (B. C. 705-680) was constructed mainly of teak grown on the slopes of the Western Ghats. The prosperity of Tyre in the time of Prophet Ezekiel (B. C. 600) was chiefly due to its trade 'in horns of ivory, ebony and spices', all obviously obtained from Malabar. Among the articles which the ancient Greeks imported from India in the sixth and fifth centuries before Christ, *oryza* or rice, *karpion* or cinnamon *ziggiberos (sringiveru)* or ginger, and *pippali* or long pepper were the peculiar products of Malabar. The tuskers which accompanied King Darius of Persia in his invasion of Greece in B. C. 480, which gave battle to Alexander the Great at Issus (B. C. 338) in Syria and at Arbela (B. C. 333) in Persia, which Pyrrhus of Epirus took with him to Italy in B. C. 280 to humble the pride of Rome, and which marched in the van of the great Hannibal's army across the Alps in B C. 218 to destroy the villas and vineyards of Italy and batter the gates of Imperial Rome itself were the stately and majestic lords of the Malabar forests.

Malabar and the Roman Empire (A. D. 1-600)

The conquest of Egypt by Augustus in B. C. 30 is a landmark in the trade of Malabar with the West. It synchronized with the emergence of the Cheraman Perumals or Chera Emperors at Tiruvanjikkulam (Greek: Mouziris—Malayalam കൊടുംകൊല്ലൂർ) and modern *Cranganur* as one of the great powers of South India with the whole of the coast strip from Kasergode in the North to Cape Comorin in the South under them. Augustus and his successors took a keen interest in the trade with Malabar The appetite for Malabar spices and luxuries seemed to grow every year. But this trade was in the hands of the Arabs. They used to sail from Malabar direct to Africa and enter the Red Sea from the south to make the Europeans believe that they were bringing spices from the Dark Continent, lest they should penetrate to Malabar and capture the spice trade. But a clever pilot named Hippalus discovered the secrets of the Arabs. Like Columbus, but more fortunate, working upon the vague and wild stories brought by travellers, he came to the conclusion that the Arabs brought their valuable cargo from Malabar and not from Africa, and Malabar could be reached by sailing from Aden with the help of the south west monsoon. So he boldly struck out in A. D. 40, and his boldness got its well-deserved reward. With his arrival at Tiruvanjikkulam direct contact was established between Malabar and the Roman Empire.

In course of time a brisk trade sprang up. "There is no year", wrote the Roman historian, Pliny, in A. D. 77 "in which (South) India does not drain our empire of at least 55,000,000 *sesterces* (Rs. 67,50,000), sending us in return wares which are sold for a hundred times their original value." In A. D. 87 appeared a trader's guide book under the name of the *Periplus of the Erythraean Sea*, compiled by a Greek merchant, giving an account of the various marts and ports of the West coast of India and their chief exports and imports. Sailing down along the coast from the north, the first great port in Malabar was *Tyndis*, now a small village called Tindilam, at the mouth of the Bharatappuzha, and the first important mart was *Naoura*, which was no other than Tirunavayi, famous in Malabar history for its grand twelve-yearly *Mamakams*. The capital of the Chera empire, and also its chief port was Tiruvanjikkulam (Cranganur) Calicut was founded only at the beginning of the tenth century, while Cochin came into being much later, in 1341, when Vypin was formed by a great inundation.

Its chief exports were pepper in great quantity, pearls in great quantity

and superior quality (obtained from the Gulf of Mannar), ivory, fine silks, spikenard, betel leaf, transparent and precious stones of all sorts, diamonds, jacinths and tortoise shell. The chief imports were great quantity of specie (gold and silver), chrysolite, a small assortment of plain cloth, flowered robes, stibium, coral, white glass, copper, brass, tin, lead, wine, *sindura* (vermilion) arsenic and some wheat for the crew.

The Arabs tried their utmost to prevent the new comers from penetrating into their preserves. When open resistance failed they resorted to piracy. From *Nitrias* or Neytara on the Valarpattanam river as their base they preyed upon the Roman vessels approaching Mouziris. So great was the danger that the Roman ships carried on board archers and bowmen for their protection, and a colony of discharged Roman soldiers was established at Cranganur for their assistance. Nonetheless, the trade with Malabar grew to such proportions that Italy was denuded of all her gold and silver, and to check the growing scarcity of these metals the Roman emperors were constrained to pass laws to control, if not actually prohibit, imports from Malabar.

Calicut as the Meeting Place of Nations

When the Roman Empire declined the Arabs recovered their former position in the Indian Ocean. Thanks to the Prophet and the Khalifs, they had now become a powerful nation, commanding not only the long belt of land from Tangiers, opposite Gibralter in Africa, to Peking in China, but also the whole of the Indian Ocean and the Spice Islands of the Pacific. They were the great sailors and navigators of the Early Middle Ages. Though the Roman Empire disappeared, the demand for eastern products in the West increased with the formation of new kingdoms on its ruins. Moreover, the Christian soldiers, returning from the Crusades, helped to create a taste for oriental luxuries in their respective countries. And Italian cities like Genoa and Venice, which never allowed religion to stand in the way of commerce, took the spices of Malabar brought by the Arabs, or Moors as they were called then, to the remotest nooks and corners of Europe.

The wisdom and ability of successive Zamorins made Calicut the *entrepot* of the trade between the east and the west. The freedom and security which the King of Calicut offered to the merchants attracted them to his capital. In the ports of the other chiefs of Malabar ships were liable to be arbitrarily seized and confiscated. "But security and justice," says Abdur Razak, the Persian ambassador at the Zamorin's court, "are so firmly established at Calicut that the most wealthy merchants bring thither from maritime

countries considerable cargoes, which they unload and unhesitatingly send into markets and bazaars, without thinking in the meanwhile of any necessity of checking the accounts or keeping watch over the goods. The officers of the custom house take upon themselves the charge of looking after the merchandize over which they keep watch day and night. When a sale is effected they levy a duty on the goods of one-fortieth part; if they are not sold they make no charge on them whatsoever."

Hitherto the Chinese had taken their goods right up to the Persian Gulf or the Red Sea. The security and safety which they found at Calicut now induced them to give up their voyage further north and west. The Zamorin's officers assisted them to sell their silks, and to buy corals and precious stones in exchange. Thus Calicut tended to become the clearing house of the mediaeval world. Ma Huan, the Chinese merchant and navigator, refers to Calicut as a great emporium of trade frequented by merchants from all quarters. "Calicut," says Abdur Razak, "is a perfectly secure harbour, which, like Ormuz, brings together merchants from every city and every country; in it are to be found abundance of precious articles, brought thither from maritime countries, especially from Abyssinia, Zirbad, and Tranquebar."

The prices of the important commodities and articles at Calicut in A. D. 1500 were as follows:—

(i) *Precious stones.*

Good rubies weighing $\frac{3}{4}$ to $1\frac{3}{4}$ *fanams*	...	Rs. $1\frac{1}{2}$ to 43
do. 6 *f*	...	„ 430
Diamonds (*wt. 8 manjadis*)		„ 400
Topazes		$8\frac{1}{2}$ to 43
Turquoises (*wt.* $\frac{1}{3}$ *manjadi*)		„ $4\frac{1}{2}$
Sappbires (*wt.* 2 „	...	„ 3

(At Calicut, in those days, there were excellent craftsmen to cut and mount precious stones.)

(ii) *Spices (per bahar)*

Pepper	...	Rs. 65
Cloves	...	„ 170
Cinnamon	...	„ 86
Ginger	...	„ 30
Nutmegs,	...	„ 63
Cardamom	...	„ 70

(Customs duty for pepper Rs. $3\frac{1}{2}$ per *bahar*, and for cloves, Rs. 5.)

(iii) *medicines and medicinal Drugs.*

Camphor for incense	per oz.	Rs.	2
„ for medicine	„	„	$5\frac{1}{2}$
Agil	„	„	1
Myrobalans	Re $\frac{1}{4}$ for 10 oz		
Musk	Rs 10 per oz.		
Spikenard	Re $\frac{1}{4}$ for 10 oz.		

(iv) *Miscellaneous Articles.*

Tamarind	Rs. 8 per	*bahar*
Indigo	Rs. 170	„
Sandalwood	Rs. 33 per	„
Spikenard	Rs. 220	„

The Portuguese and the Dutch (A. D. 1498-1766)

With the coming of Vasco da Gama to Calicut in 1498 a new chapter began not only in the history of the commerce of Calicut but also in the political and economic history of India. He came, as the Romans had done in the first century of the Christian era, to oust the moors from the spice trade. With his characteristic courtesy the Zamorin wrote to the King of Portugal:- "Vasco da gama, a gentleman of your household, came to my country, whereat I am much pleased. My country is rich in cinnamon, ginger, pepper and precious stones. That which I ask of you in exchange is gold, silver, corals, and scarlet cloth." Everything would have gone well for the Portuguese at Calicut had they sought commerce and profit like honest merchants by peaceful trade. But they demanded them like conquerors at the point of the sword, dictating their own terms. But the Zamorin would not allow it, and he stood by his Moorish allies. So the portuguese went to Cochin, where they obtained a site for a factory and fort. So the Zamorin declared war on Cochin and the Portuguese. This war lasted well over a century and a half. In the end, with the help of the Dutch, the Zamorin expelled the Portuguese from Cochin. During their occupation of Cochin the Portuguese gave Malabar three gifts: the Catholic Church, a Eurasian population, and the cashew nut [പറങ്കിമാങ്ങ].

The moors having been exhausted and ruined by the hostility of the Portuguese, the Dutch now became the carriers of the spice trade. But they followed more or less the policy of the Portuguese in their dealings with the Zamorin, and another hundred years' war followed. But, as the Dutch were more intent upon trade and profit than prestige, no spectacular battles took place on land or sea. The whole struggle centered round Chetwai, one of the great pepper marts of the Zamorin's dominions. The English assisted the Zamorin with arms, ammunition and advise, because they were as eager to get rid of the Dutch from Malabar as the Dutch had been to drive away the Portuguese. Unfortunately for the Dutch, the Zamorin was not the only enemy they had to contend with. They had incurred the hostility of Martanda Varma of Travancore also. At last, in 1758, they left Malabar. The shrewd businessmen that they were, they saw how improved methods and management would enhance their profits. So, while the Portuguese sought to obtain pepper by force, the Dutch themselves grew pepper in the lands under their control. They were the first European planters in Malabar. They cultivated every available inch of ground, even at the risk of reducing the military value of their settlements. They introduced salt farming, and their example made indigo cultivation so popular that dyeing became one of the important industries of Malabar.

Anarchy (1766-1792)

The retirement of the Dutch from Malabar was hastened in part by the appearance of a comet in the Malabar firmament. It was Haidar Ali of Mysore. In 1766 he conquered Malabar, and transferred the lands of the Hindus-who all sought safety in Travancore-to his co-religionists who befriended him. But Malabar proved only a running sore to him. The Mysoreans were safe only behind their stockades. The re-inforcements that Haidar sent to Malabar could not achieve anything. Two princes, the Ravi Varmas, uncle and nephew, of the Zamorin's family, became the leaders of a guerilla war unparalleled in the history of any country. Haidar tried to break down their resistance by a policy of terrorism. From Manjeri as a base his soldiers carried fire and sword throughout the countryside Houses were burnt, fruit trees cut down, and cattle destroyed. Every Nayar who happened to fall into their hands was hanged, and his women and children sold into slavery. It is even said that by an edict the Nabob degraded the Nayars below the rank of Pariahas. But all these only stiffened the opposition. To such straits were Haidar's officers and men reduced in Malabar that he was glad to buy peace by conferring a *Jaghir* in Ernad on the Ravi Varmas. It was as a last and desperate measure to put down the Nayars and subjugate the country that Haidar's son and successor, Tippu, declared a sort of *jihad* against them, compelling them to choose either the Koran or death. But persecution proved fatal to its author as it has always done in history. In 1790 the English East India Company made an alliance with the Ravi Varmas against Tippu, promising to restore their lands and powers when Tippu should be expelled from Malabar. In 1791 the Sultan's forces were compelled to leave Malabar, and by the Treaty of Seringapatam in 1792 he ceded Malabar to the English. But, instead of returning it to the Zamorin and other chiefs according to the treaty of 1790, the East India Company established its own authority in the land, saying that there would be no peace between the Hindus who now began to return from Travancore and the Muslims who had occupied the lands in the absence of the former.

Progressive Impoverishment under British Rule (1792-1946)

With the annexation of Malabar by the British, began a revolution in the history of Malabar. The whole of Malabar was now brought under one goverment, and the numerous princes and princelings who had been fighting amongst themselves retired from the arena to enjoy in aristocratic indolence pensions which the British gave them as a solatium for the loss of their rights and as an inducement or security for

their loyalty and good behaviour. The disarmament of the country deprived the Nayars of their hereditary occupation The new administration of justice which superseded the village *panchayat* with its quick disposals on the spot in favour of a far off judge who could take cognisance only of what he had not seen, known, or heard, gave ample scope for the leisurely unemployed to indulge in their fighting propensities in prolonged, expensive, and suicidal litigation. Ere long, the new land-tax, exacted from the land-owners in place of the former military service, was shifted to the shoulders of the tenants, who were being ruined by the new tenancy laws which the courts created by constructive interpretation. Deriving their knowledge from persons who were either ignorant of past history or who wilfully closed their eyes to make the most of the altered circumstances, the new administrators made a mess of the tenancy system, and forged in the anomalous or monstrous *Polichezhuttu* (പൊളിച്ചെഴുത്തു) or Renewal, which had been a rare event under the original rulers, occurring only when land changed hands by purchase, conquest, or confiscation, an excellent weapon for the oppression of the tenants by unscrupulous landlords.

In the meanwhile, the new methods that were being adopted in English agriculture deprived Malabar spices of their importance in the English and European markets. As no crops could be raised in winter, the people of England and of Europe also, in the absence of modern facilities like cold-storage, slaughtered all the available cattle in autumn and pickled and preserved the meat in Malabar spices to serve as winter food. But in the eighteenth century England began to cultivate winter fodder and breed cattle for food. So, though spices still form ten per cent of our exports as they had done in the past, they lost their commanding position in the European market. A change in the habits and tastes of the people in Europe will at once stop their demand for this, our most import-export trade in pre-British days. Again, the Industrial Revolution in England killed our cottage industries. The mass production of cheap cloth and other consumers' goods ruined our artisans. Further, if with regard to spices our position has become precarious, we are not more fortunate in respect of another of our staple products -timber. With the denudation of forests in England for making charcoal, the English had come to depend more and more on Malabar timber for ship-building. But the steamship made of steel has no use for timber or coir, two articles for which the English had been ready to do anything for the Zamorin before the annexation of Malabar.

More disastrous than these and more cumulative in results were the new

ideals and fashions which came with the new rulers. Steeped in the English doctrine of Free Trade, suited to a country like England with fully grown up industries and manufactures, our *intelligentsia* set its face against discriminate protection for our industries and judicious assistance to our struggling artisans, shouting parrot-like the English economic slogan of "Hands off trade and industries." They were not able to detect the foundational fallacy of the materialistic civilization of the west. They allowed themselves to be caught in the triangle of want-wealth and welfare, thinking that without want no wealth would be produced, and without wealth there could not be any welfare. The result was at a time when the market for our exports was shrinking our demand for imports tended to expand, while the credit side of our trade was dwindling the debit side began to mount up. The chief feature of the British period in Malabar has been the steadily growing poverty of the people.

Future

From this short survey of the sea-borne trade of Malabar during the last five thousand years it will be clear that *Malabar Free*, though divided, was more prosperous than *Malabar Unfree*, though united. Till the British occupation she had been receiving every year a huge quantity of gold and silver to the annoyance and dismay of the government of the countries which bought her goods. Like the Roman emperors the British Parliament also passed laws restricting the export of gold and silver to the east. But after the annexation of Malabar by the East India Company the flow of gold and silver from the west to our land gradually ceased; the stream dwindled into a trickle and finally disappeared altogether. Though the import of specie is not now the sole criterion of a country's prosperity, it is very valuable as showing how the wind blows. After all, money is money, and money is power.

In the ten years ending 1877 the total value of our imports was Rs. 16,00,00,00,0 and of exports Rs,25,00,00,000 Sixty years afterwards, during the ten years ending June 1939, our total imports had risen to Rs. 29,00,00,000 and exports to Rs. 35,00,00,000. Though our total trade has increased by a little over 66 *per cent* it is not a matter which we can be proud of. It is an evidence rather of deterioration than of improvement. Though imports and exports have both increased they have not done so in the same proportion. In the first period their ratio was 16 : 25, in the second 25 : 35. In the former, the imports formed 64 *per cent* of the exports, in the latter, 83 *per cent*. The increase in exports is not keeping pace with the increase in imports. Exports are lagging behind and imports are every year gaining ground. It means that Malabar is becoming less and less productive of goods and services useful to others, and more & more dependent on others for her requirements.

But Malabar can still recover the ground already lost. As the outside demand for spices depends now on

nothing more permanent than changing fashions and tastes, her sons must find alternative uses for them. Instead of exporting coconut and copra, she can herself extract oil and vegetable ghee, and manufacture oil products like soap Export of coir should give place to the export of coir products. In the same way instead of sending out her timber in the form of planks she can work them up into boxes, furniture. etc Boat building was a very flourishing industry at Calicut when the Portuguese came in A. D. 1498. But it is now only a faint relic of former days. How much Malabar has lost even in the last forty years may be found from the fact that while in 1903-04 the tonnage of native craft that entered the Calicut port had been $\frac{1}{6}$ of the total tonnage, in 1938-39 it was only 1/18 The restriction of coastal trade to country craft will go a long way to revive this rapidly dying industry.

The progress of Travancore in the last five years shows how much government can do for trade and industry. But Malabar is now tied to the chariot wheel of the British Empire even as other parts of India. Provincial autonomy has indeed loosened the bonds to some extent. But, unfortunately, it has given little relief to Malabar. Her voice is very feeble in the provincial legislature. She is a Cinderella; her Telugu and Tamil sisters appropriate all the dainties, leaving her to enjoy only the crumbs. The only hope for Malabar is in separation. If Cochin, comprising only 1418 sq. miles can be a State with a government of its own, Malabar, four times as big, with an area of 5788 sq. miles, can certainly constitute herself into a separate province. The advantages will, however, be much greater if the whole of Kerala is organized into a separate political unit. Malabar and Cochin have been with Travancore a geographical, cultural, and linguistic unit from time immemorial, Travancore, has an area of 7621 sq. miles, a little over Malabar and Cochin combined, Union is always strength. If the parties belong also to the same race, speak the same language, and cherish common memories, ideals and customs, their union under one government will make them irresistible. In the KERALA PROVINCE therefore lies a great and bright future not only for Malabar but also for Cochin and Travancore.

JAI KERALAM

ESTD. 1899. INCD. 1913.

THE NEDUNGADI BANK, Ltd.,

(A SCHEDULED BANK)

Head Office: CALICUT.

Branches :—OTTAPALAM, PALGHAT, BADAGARA, TIRUR, ERNAKULAM, TRICHUR, ALLEPPEY, MANGALORE, TELLICHERRY, MADRAS, TRIVANDRUM, COIMBATORE, OOTACAMUND, GUDALUR, COCHIN, CANNANORE, COONOOR (NILGIRIS).

AGENCIES AT ALL IMPORTANT TOWNS IN INDIA.

Banking Service of Every Description.

Attractive Interest Rates for all Deposits.

BOARD OF DIRECTORS:

1. Sri Dewan Bahadur K. V Suryanarayana Iyer, B. A., B L.,
   (Chairman of the Board of Directors).
2. „ Rao Bahadur B. S. Tripurantaka Mudaliar, Merchant, Calicut.
3. „ Rao Bahadur V. K. Eradi, B. A., B. L., Landlord, Calicut.
4. „ N. S. Krishnan, Landlord and Merchant, Calicut.
5. „ N. K. Bhaskaran, Merchant, Calicut.
6. „ P. Balarama Kurup, B. A., Managing Director,
   Techno Chemical Industries, Limited, Calicut.

Secretary,

D. B. SHANKER RAO, B. A., B. L.,

The Role of Co-operation in the Rural Economy of the Province

BY

W. R. S. SATTHIANADHAN, I. C. S.

[As one who, as the Registrar of Co-operative Societies of the Province of Madras till recently was responsible for the growth of the Co-operative movement in the province, the author here visualises the great possibilities of the movement in the nation-building processes.]

Introduction : India is predominently an agricultural country. It, therefore, needs no emphasis that problems relating to agriculture have the most vital bearing on rural-economy. It is found in many parts of India as indeed in most European countries, that in spite of the rapid growth of commerce and improvements in communications, the economic condition of the peasants has not made as much progress as it should have done, that there has been an increase in indebtedness, that usury is still rampant, that agricultural methods have not improved and that the old unsatisfactory features of a backward rural economy seem destined persistently, to remain.

That capital is an essential pre-requisite for agricultural production is an indisputed axiom. The normal source of credit, viz., the ordinary commercial bank is generally closed to the average agriculturist. The limitations of the State as supplier of rural credit are too obvious to need repetition. The loans made under the Land Improvement Loans Act and the Agricultural Loans Act have been of help to the more substantial class of cultivators who could offer the necessary security, but they have left practically untouched the lowest strata of the agricultural community whose need for credit is even greater. Hence the bulk of agricultural credit was and is supplied by the well-to-do agriculturists, the village sowcars, or the professional moneylenders. It is against this background that the formation of rural co-operative credit societies and the part played by them in the rural economy of the country have to be studied.

Though credit is a pressing need of the ryot, supply of credit alone through co operative credit societies cannot solve the economic problem of the agriculturists and bring about substantial betterment in village life. It is being increasingly recognised that, what is required is a comprehensive and sustained co-operative plan of work, touching all aspects of rural economy such as marketing, animal husbandry, subsidiary occupations, distribution etc. This is what non-credit co-operative societies have been attempting to do. Co-operative sale or marketing societies and marketing federations, milk supply societies and unions, weavers' societies and other cottage industries co-operatives, consumers' co-operative stores etc. are among the most

important institutions coming under this category.

It is true that co-operation in Madras began as a credit movement and has remained essentially as such. During the last few years, however, the movement has made all-round progress and to-day, co-operative marketing of agricultural produce, co-operative dairying, co-operative procurement and distribution of foodgrains and other essential commodities, co-operative schemes of increasing agricultural production are as much in evidence as the beneficent activities of co-operative credit institutions. Nevertheless the movement is still predominantly rural in out-look. This is as it ought to be, because agriculture is the main occupation of a predominantly large section of the community. In any scheme of socio-economic development of the country, the betterment of the living conditions of the rural population should be the aim. The part that co-operative societies have been and are playing in this direction is briefly summarised in the following paragraphs.

Rural Credit

Provision of short and medium term Credit:

The credit needs of the agriculturists are mostly for short periods for meeting seasonal cultivation expenses, purchase of manure, seeds and agricultural implements, discharge of petty prior debts etc. Agricultural credit societies are formed on the principle of contributory unlimited liability and credit is obtained on the collective security of the members; they are jointly and severally liable for the debts contracted by the society. The issue of loans on reasonable rates of interest to agriculturists for productive purposes for short periods with prompt recoveries is their main object. A part of the capital required is raised by small investments by members by way of shares and deposits (which represent the savings of members) and the bulk of it is obtained by way of loans from the co-operative central banks which are the financing agencies. On 30th June 1946, there were nearly 11,000 rural credit societies in this province with a membership of about 6⅔ lakhs and paid-up share capital of over Rs, 59 lakhs. The deposits of members accounted for over Rs. 17 lakhs and the borrowings from the financing banks totalled Rs, 236 lakhs. As against Rs. 266 lakhs issued as loans to members, over Rs. 242 lakhs were for productive purposes such as cultivation expenses, purchase of cattle, improvement to lands, purchase of lands etc. The working capital of these societies was nearly 4¾ crores of rupees. Members of agricultural credit societies have, during the last few years, been repaying their loans in increasing numbers and amounts on account of the rise in the prices of agricultural produce. As against 61 per cent of balance to demand on 30-6-1939, just before the commencement of the war, the percentage of overdues on 30th June 1946 was 29, the lowest on record for about two decades. The reduction in overdues and the decline in loan business during the

war-period point to the comparative absence of demand or pressure for money on the part of the agriculturists, many of whom were able evidently to meet their cultivation expenses out of their current income.

There were 299 agricultural credit societies in Malabar on 30-6-1946 with a membership of 21,307 and paid-up share capital of Rs. 1.32 lakhs. They gave loans to their members to the extent of Rs. 2.39 lakhs during the year 1945-46 and recovered Rs. 2.06 lakhs from members, leaving a balance of 4.67 lakhs outstanding on 30-6-1946. The working capital of these societies amounted to Rs. 26.86 lakhs at the end of the year.

During the last four decades of its existence, the rural co-operative credit system has, no doubt, been of assistance not only to the agriculturists who have joined the societies but also to the ryots in general by bringing down the rates of interest in the countryside. This is a no mean achievement Still the village money-lender plays a prominent role in the rural economy of the Province. According to the recent report of the Co-operative Planning Committee appointed by the Government of India, the proportion of credit supplied by co-operative societies to agriculturists was estimated at 17% and that by money-lenders at 78%. The Committee on Co-operation in Madras (1939-40) estimated that only 1. 8 per cent of the total population of the Province was benefitted by *Co-operative credit organisations.* The percentage of the whole of India arrived at recently by the All-India Planning committee is 1.02 per cent of the rural population. Though the spread of co-operation would provide the best and the most lasting solution for the problem of agricultural credit in particular and of the rural economy in general, it seems difficult in the near future to eliminate altogether the village money-lender from the field. If he cannot be eliminated, at least his power for evil should be curtailed, or he should be assimilated into the structure of co-operative credit. The Committee on Co-operation, Madras, (1939-40) examined this aspect of the problem and recommended that legislation should be undertaken for licensing, control and regulation of money-lender. There is also the weighty opinion of the recent Famine Inquiry Commission (1945) that the private money-lender will continue for a long time to come to be the main agency for the distribution of rural credit, particularly short and medium term credit and that policy in relation to rural credit must be based on the acceptance of this fact as well as on the recognition of the need for improving the working of this system.

It cannot but be admitted that the financial facilities afforded by rural credit societies, to the agriculturists

are extremely meagre and should be considerably improved. There is a school of thought which considers that the present position of the co-operative credit movement is not such as to inspire much hope that it can be made to play a substantial part in financing agriculture, much less to become the sole supplier of such finance in the immediate future. Agricultural Finance Sub-Committee of the Policy Committee on Agriculture, Forests and Fisheries (Government of India) which recently formulated schemes for post-war planning of co-operative credit system has suggested the formation of agricultural credit corporations to replace the private money-lenders. The merits of the proposal need further examination.

Nevertheless, the supply of short and medium term credit to the agriculturists on a co-operative basis is admittedly the best solution, provided co-operative credit reaches the bulk of the ryots and is more elastic and readily available Many of the village credit societies in the province are not economic units by reason of their poor membership, low share capital, inadequate business turnover, insufficient margins resulting in losses etc. The average membership in a rural credit society was just above 60 and the average share capital Rs. 537/- on 30th June 1946. The average loan outstanding per member on the same date was Rs. 50/- while the average loan outstanding per indebted members was Rs. 100/-. This means that only 50 percent of the total number of members are indebted to the societies. 43 percent of the societies (4,631) worked at a net loss of Rs. 12 69 lakhs during the year 1945-46, 437 societies worked at neither profit, nor loss, the remaining 5,766 societies worked at a net profit of Rs. 6.46 lakhs only. The average net profit per society was Rs. 115/- only while the average net loss per society was Rs 274/-. These features point to the absolute need of reorganising the existing societies as sound economic units so as to make agricultural credit more elastic, cheap and prompt.

The delay in the grant of loans and the fear of unlimited liability and the consequent aloofness of the more well-to-do section of the agricultural classes are other factors which impair the efficiency of the system. The problem of reorganising the co-operative rural credit structure has, therefore, been engaging the attention of both official and non-official co-operators for some time past. There is a school of thought which considers that institutional credit being for the good of the agriculturists, the voluntary basis of rural co-operative credit organisations may be altered and that statutory compulsion may be introduced to make all eligible villagers, members of co-operative credit societies or at any rate to bring the representatives of all the families in the village into

the movement. But this suggestion misses the essential point that co-operative institutions are voluntary associations; and compulsion in any form is alien to the fundamentals of co-operation. A more conservative body of co-operators feel that the purpose might be achieved through a comprehensive programme of expansion—a five year plan of village credit co-operatives so as to bring every village within their influence. But a more practical suggestion will be to make a definite beginning in certain select areas in the province almost immediately, without prejudice to the general expansion of rural credit societies. It is in view of these considerations that there is now a proposal to form rural banks on limited liability basis in select areas in each district and to study the results of this experiment. The distinguishing feature of the rural bank will be a large area of operations extending to 20 to 25 villages, a representative body of directors and an executive Committee, a whole-time paid secretary, provision of short-term and medium term credit facilities and of loans against jewels and produce, provision for cash-credit accommodation for credit-worthy ryots on adequate securities such as continuing mortgage bonds to meet emergent requirements etc. The rural bank will tap rural resources by promoting and accepting various kinds of deposits such as fixed, savings, current, thrift, etc. The formation of such rural banks and their successful working will, it is hoped, largely contribute to the elasticity of rural credit and the ultimate tackling of the problem of rural finance on a more satisfactory basis.

Long-term or mortgage credit

Co-operative Land Mortgage Banks. Co-operative institutions which provide long-term credit to agriculturists for the discharge of prior debits, for effecting permanent improvements to land etc. are as important as rural credit societies. The growing indebtedness of the agriculturists in India and Government's anxiety to eradicate this evil were responsible for the formation of Co-operative land mortgage banks and in 1925 the scheme for the organisation of primary land mortgage banks to provide long-term credit to the agriculturists was approved by the Madras Government. Originally banks were to raise funds by the issue of their own debentures. With the increase in the number of primary banks the need for centralising the issue of debentures was felt. The Townsend Committee on Co-operation in Madras (1927-28) also recommended the formation of Central Land Mortgage Bank. The Madras Central Land Mortgage Bank was started in 1929 and thereafter the issue of debentures by primary mortgage banks was stopped, and the Central Land Mortgage Bank

was recognised as the sole agency for the issue of debentures which are guaranteed by the Provincial Government. The present limit of Government guarantee is Rs. 4 crores against which the debentures in circulation at the end of the year 1945-46 were nearly Rs. 325 lakhs. The Central Land Mortgage Bank issues loans to the primaries at 5% interest and the latter at 6% to the ultimate borrowers. There are at present 119 primary land mortgage banks with a membership of over 84,000/- and paid-up share capital of about Rs. 20.5 lakhs. The loans issued by them and outstanding on 30th June 1946 were over Rs. 245 lakhs.

During the war period there was a considerable fall in the loan business of primary banks; the loans issued to members reaching the rock bottom of Rs. 18.30 lakhs in 1943-44. There can hardly be any doubt that agriculturists took full advantage of the rise in agricultural prices and in land values and repaid their loans in advance either in full or in part from either increased incomes or by sale of a portion of their holdings. But the year 1945-46 witnessed a change for the better. Loan business increased to Rs. 41.18 lakhs while advance repayments came down to Rs. 12.15 lakhs. The liberalisation of the policy of Government in enhancing the individual maximum credit limit to Rs. 15,000/- in certain areas, issue of second loans for all purposes specified in the by-laws and the system of valuing the *hypotheca* at 10 percent above the pre-war value provided it does not exceed the average of the present and pre-war values, have all contributed to the attainment of the pre-war level of business.

The primary mortgage banks in the West Coast have not made much headway on account of the peculiar system of land tenures and the personal laws prevalent in the area.

Co-operative marketing of agricultural produce: From the point of view of the rural population, the majority of whom are agriculturists, the marketing of agricultural produce at advantageous prices is very important. It is well known that the ryot does not often get a reasonable share of the consumers' price. Co-operative sale societies have been started in the province to enable the agriculturist to hold over the produce by advancing him loans against produce. There are to-day 189 co-operative sale or marketing societies and marketing federations dealing with a membership of 96,000 and a paid-up share capital of Rs. 12.67 lakhs There has been a gradual decline in their business during the war period, because the system of regulated purchases of foodgrains from producers at ceiling prices offered no incentive to the ryots to hold up their produce for a better market. However,

the loss of buisness has to some extent been compensated by other activities such as processing distribution of compost manure, steel tyres, axes, agricultural implements etc.

There were 3 sale societies in the district of Malabar with a membership of 3,309 and paid-up share capital of Rs. 0.68 lakhs. These societies issued loans to the tune of Rs. 8. 22 lakhs on the pledge of produce during the year and collected Rs. 7 51 lakhs leaving a balance of Rs. 5.32 lakhs at the end of the year. The value of stock received as pledge and sold by them amounted to Rs. 10.17 and Rs. 11.55 lakhs respectively.

With a view to develop agricultural marketing of paddy and groundnut on a scientific basis, a five year plan as part of the postwar plans of the Madras Government was drawn up. It provided for the construction of 530 godowns at a cost of about Rs. 78 lakhs and for the installation of processing plant such as rice hullers and decorticators. The scheme has recently been modified to apply only to food grains in the first instance and the details of the revised scheme are being worked out. When the schemes come into operation the entire province will be covered by a net-work of co-operative marketing societies with adequate storage facilities and the ryot in the village will be enabled to eliminate a host of middle men and secure for himself a fair share in the consumers, price of agricultural commodities.

Co-operative Milk Supply

Co-operative milk supply provides a remunerative subsidiary occupation to the rural folk and ensures the supply of pure milk to the urban population, and there can be no doubt the co-operative schemes of milk supply can play a beneficent role in the rural economy of most villages. particularly those adjoining big towns The condition created by the war afforded ample opportunities to co-operative milk supply unions and societies to develop their trade. There are to-day 253 milk supply societies and 21 milk supply Unions. Most of these societies are situated in villages adjoining big towns and cities, and generally the milk produced by feeder societies is collected through motor lorries, pooled in the union and distributed to the state hospitals, jails, civil population and the military. During the last co-operative year the milk supply societies in the province sold milk to the value of Rs. 42.55 lakhs. With a view to increase the production of milk, Government are advancing interest free loans to cattle owners through the milk supply societies, for the purchase of milch animals, and during the year 1945-46 a sum of Rs. 4.18 lakhs was advanced for this purpose.

The Calicut milk supply Union has nearly 525 members on rolls with a paid-up share capital of about Rs 10,000. During the last co-operative year it sold milk to the value of Rs. 83,000, and bye-products to the value of Rs. 700/-. The Union issued loans to members for the purchase of milch animals to the extent of Rs. 26,955/-.

Poultry—Farming.

The formation of egg marketing societies has helped the rural population. A scheme sanctioned by the Government during the year for the collection and marketing of eggs through co-operative egg marketing societies so as to increase the supply of eggs available to the civil population, was worked through 33 societies formed at select centres. of which two are in the Malabar District. The Societies in Malabar purchased 40,258 eggs to the value of Rs. 2,214 and sold 39,752 eggs to the value of Rs.2,559. The scheme was introduced in January 1946 and up to the end of June 1946 and all the societies coming under the scheme collected 5,10,940 eggs to the value of Rs. 37,446/-.

Co-operative societies for the promotion of agriculture.

Besides credit and marketing societies, there are various other types of societies which aim at improvement to agriculture, particularly in furtherance of the "Grow More Food" campaign. Co-operative irrigation societies have been formed for undertaking repairs to irrigation channels, tanks etc. which get silted with sand during rainy seasons and also for keeping them in good repair and for regulating and supervising the distribution of water through them, though no such society is now working in Malabar. But when the post-war plans for building *anacuts* to some of the rivers in Malabar are carried out, there will be very great scope for organising such societies in Malabar also. There are also Agricultural Improvement Co-operative Societies which supply their members with improved varieties of seeds, manures, fertilisers, etc. and Agricultural Demonstration Co-operative Societies which demonstrate the use of better improved varieties of seed, manure and appliances by running demonstration plots.

Another important type is the co-operative land colonisation and co-operative land reclamation societies which aim at bringing waste and unreclaimed lands under cultivation, thereby promoting farming. There are 26 land colonisation societies excluding those recently formed exclusively for ex-servicemen. About 3,000 colonists were engaged on agricultural colonisation during the fasli year ended 30th June 1946. Nearly 10,950 acres were held by the members of those societies of which 8,300 acres were brought under cultivation during the year. Government are assisting

the colonists by giving free grants towards share capital, purchase of seeds, bulls etc., interest free loans for purchase of implements, sinking of wells etc. and subsidies and loans for the introduction of cottage industries. There are also 15 land reclamation co-operative societies in the Cauvery Deltaic districts of Tanjore and Trichinopoly. Out of 14,250 acres of land to be reclaimed by these societies they have so far reclaimed 11,239 acres. Government have recently sanctioned a scheme for the reclamation of 1,500 acres in the Cauvery-Mettur project area through co-operative societies. Loans to the extent of Rs. 25,285 were advanced to the members during 1945-46 for reclamation of land and nearly 760 acres in this project area were reclaimed during the year.

Village artisans and co-operation.

HANDLOOM INDUSTRY.

Next to agriculture the handloom industry supports the largest number of persons in the province which produces the largest quantity of handloom cloth among all the provinces in India As the majority of weavers live and work in villages the bulk of weavers' co-operative societies operate in rural areas. As in other spheres of co-operative activity, the war has generally given an impetus to the handloom weavers' societies and to-day there are 336 weavers' societies with a membership of 63,500 commanding nearly 39,500 looms. These societies produced during 1945-46 finished goods worth Rs. 311.74 lakhs and their finished goods are marketed through the net work of sales emporiums opened all over the province by the Madras Handloom Weavers' Provincial Co-operative Society which supplies yarn to the primaries and co-ordinates their activities.

In the Malabar district there were 14 weavers' co-operative societies with a membership of about 2,400 and a paid up share capital of Rs. 71 000. Nearly 3,800 looms are working under the supervision of these societies. The value of goods produced and sold by them during the last co-operative year was Rs. 8.65 lakhs and 8.54 lakhs respectively.

Other cottage industries

Cottage Industries Co-operative Societies are organised with a view to provide the agriculturists with subsidiary occupation and to benefit the rural artisans such as leather workers, toy-makers, potters, mat-weavers, metal workers, coir workers etc. by organising them on a co-operative basis. These societies provide raw materials to the rural artisans and market the finished goods to the best advantage without the intervention of the middlemen.

Special reference may be made to the Quilandy Artisans Co-operative

Society in Malabar. This society manufactures artistic wares of quality and workmanship such as lamp-stands, finger bowls, scissors, knives, bathi-stands, ash-trays etc. which find ready sale. During the year 1945-46 it manufactured articles worth Rs. 3,000/-. The society was receiving a recurring subsidy of Rs. 10/- per month from Government for one year to meet the clerical expenses. It has applied to the Government for a recurring monthly grant of Rs. 25 to meet the pay of manager etc. and for a capital grant of Rs. 1,000 to purchase an oil engine.

Consumers' Co-operation in the countryside.

One of the achievements of war-time co-operation in this province is the progress made by the consumers' societies in the country side. Before the outbreak of the war there were only a handful of rural co-operative stores; but to-day there are 822 such stores which form more than 60 percent of the total number of primary stores in the province. It need hardly be stressed that the profound changes brought about by the war in the rural economy of the province are wholly responsible for such a remarkable expansion. These village co-operative stores have on rolls about a lakh and two thirds of members who have voluntarily contributed a share capital of Rs. 27.9 lakhs. They deal mostly in food grains and controlled articles such as sugar, kerosene, etc. though the well-established stores include also cloth, paper, consumer goods, agricultural requirements, cattle feeds etc. among their range of goods. The value of annual purchases for the year 1945-46 amounted to Rs. 369 lakhs while the sale turnover reached the peak figure of Rs 390/- lakhs.

In Malabar there were 51 village stores societies with a membership of 12,700. The purchases made by them and sales effected by them amounted to Rs. 47.6 lakhs and 51.01 lakhs respectively.

There is no denying the fact that these village stores have performed during the years of the war, and are performing even now great social service to the villagers in ensuring equitable distribution of food-grains and other essential commodities in short supply, and in putting down, subject to their limitations, the anti-social evils of profiteering, hoarding and black-marketing. Their existence side by side with the private shops has exercised a salutory influence on the system of private retail trade, which is all to the good of the consumer.

Besides village stores, as many as 568 rural credit societies have also been permitted as a temporary measure to purchase foodgrains and other controlled articles and distribute them to members

and non-members supplementing the work of consumer stores.

In Malabar 27 credit societies have been permitted to undertake distribution of foodgrains and 25 of them also deal in sugar and Kerosene. The value of articles purchased and sold by them amounted to Rs. 15.19 lakhs and Rs. 16.89 lakhs respectively during the last co-operative year.

Food Procurement and distribution in villages.

The advent of the popular Government has given a fillip to the consumer movement in general and to co-operative procurement in particular. To render the food administration effective and to associate non-officials with the work, Government have issued orders for the formation of village, taluk and district committees in every district with the object of entrusting these bodies with administrative matters connected with procurement such as scrutiny of demand lists, issue of ration cards etc. and to get the actual procurement done through co-operative organisations wherever they exist and are willing to undertake it or wherever they can be organised.

Many of the district co-operative wholesale stores have been entrusted with procurement work. The value of foodgrain's procured by these Co-operative wholesale stores during the year was Rs. 280.41 lakhs. The services of primary co-operative stores and credit societies in villages are being utilised along with approved traders for retail distribution of both the imported and procured foodgrains to the public.

Till recently the Malabar Co-operative Wholesale Stores were engaged in procurement work in the Alathur Sub-Taluk. During the year it procured paddy to the value of Rs. 42.97 lakhs and released stocks to the extent of Rs. 45.43 lakhs during 1945-46. After the formation of the producer-cum-consumer societies in Malabar the co-operative wholesale stores have been relieved of this work.

Special societies in Malabar District.

The schemes—procurement and distribution of foodgrains-have entered rather a novel phase in Malabar district, where district-wide rationing has been in force for the past one year or more. The new procurement operations and distribution which are on a district-wide basis, aim at the elimination of wholesale importers and stockists of foodgrains, and entrustment of the work to producers-cum-consumers co-operative societies specially formed for this purpose. About 106 producers-cum-consumers co-operatives have now been formed, and the response of the public and the collection of share capital (about Rs. 46,000) in particular have been commendable. If these societies function successfully, Malabar will have the distinction of having evolved a new type of co-operative enterprise.

Conclusion:

This note gives principally a bird's-eye-view of the development of the co-operative movement in the rural areas of the Province, the contribution it has so far made to the rural economy and the possibilities of the movement for accelerated promotion of rural welfare and uplift under a planned scheme. Co-operation has touched the fringe of almost every important aspect of the rural economy; and I sincerely hope that in the years to come, co-operation will have a much greater role to play in the re-organisation of village life in this Province, provided the faith of the people in the principles and methods of co-operation remains undiminished. Co-operation is process of evolution, not revolution. It is voluntary in character and can succeed only if the people feel a real economic need and join together to get it satisfied through collective endeavour. Regimentation is foreign to co-operation and may prove inimical to its stability or progress

THE CALICUT CO-OPERATIVE URBAN BANK, LTD.,

KALLAI ROAD, CHALAPURAM P. O.

A Premier Co-operative Institution—Under Government Supervision.

Advances Loans on the Security of :-

IMMOVABLE PROPERTY, GOLD JEWELS, BULLION, PERSONAL SURETY and on PLEDGE OF FINISHED GOODS.

—LOW INTEREST AND EASY REPAYMENT FACILITIES—

To the Residents of the

CALICUT MUNICIPALITY AND THE REVENUE VILLAGES OF KOTTOOLI, NALLALAM, NADUVATTAM, VALAYANAD & NELLIKODE.

—ACCEPTS ALL KINDS OF DEPOSITS—

For Particulars, Apply To The Secretary.

MUL
134476
UNIVERSITY LIBRARY
10 SEP 1947
MADRAS

Why India Starves

BY

M. R. MASANI, M. L. A. (Central)

[The author of the two famous books--" OUR INDIA " and " YOUR FOOD "--Mr. Masani tells America in plain language the causes of our impoverishment. This is reproduced from " NATION" by kind permission of the Author.]

An American engaged in the good cause of collecting funds for the relief of the victims of starvation in India recently mentioned in the course of a letter to a friend in India, the reasons generally given by people in the United States for not doing anything to help. His list included:

> India is so far away that we aren't interested.
>
> India has always had famines and always will have famines ; if you save them this year, they'll die next year.
>
> More food means more children and just as much starvation--so why help ?
>
> The Indians are used to famines and because of their religion they can starve without suffering much.
>
> The Indians are inferior people and not worth helping. Sub-human massess live in India. not individuals.
>
> Nothing can help the Indians until they become Christians and stop exploiting and killing each other.
>
> There are fabulously rich Indians ; why don't they help their own people ? Why should we give money to such a wealthy country ?
>
> It's Britain's job ; let her do it.
>
> India's starvation is not our fault. We didn't bomb India nor did the war affect her.

Three Misapprehensions

Writing from India, one is inclined to leave to others nearer home the task of convincing Americans that the people of India are not really "sub-human," "that their mass conversion to Christianity is neither necessary nor adequate for the solution of India's food problem, and that, religion notwithstanding, it is as painful for an Indian to die of starvation as it is for other human beings. No doubt the India Famine Emergency Committee's mission, which toured India, and the eminent journalists attached to it will apply themselves to this task on their return home. The facts set out in this article may, however, dispel three misapprehensions that would appear to be current among American readers: that more food for India means more children and just as much starvation: that India is a wealthy country and that fabulously rich Indians do not help their own people; and that World War II did not adversely affect India's food economy.

A New Law

It is necessary to distinguish between the present crisis and normal conditions in the case of a country like India. The food situation is, of course,

134476
28959
X:5:20032:N4

always grave in a country such as ours where the masses of the people have in the best of times, barely one square meal a day, where a balanced diet is unknown except to the well-to-do, and where the shortage of food is normally so great that there would be no food at all for 115,000,000 of the population if the rest of the people were provided with a normal diet. Today, however, India has struck a new law. Drought last fail and winter has led to a failure of crops resulting in a drop of between six and seven million tons of food grains in addition to our normal annual deficit of 10,000,000 tons. To the extent that this is not made good from overseas in the remaining months of 1946, the people of India will have to starve beyond their usual measure and many may have to die.

Factors Leading To Famine

How does it happen, the reader will ask, that a country with a fertile soil, with an area of 380,000,000 acres sown to crops, with 280,000,000 of its people working the land and with 200,000,000 cattle out of the world's total stock of 700,000,000 is in such a plight today? It is not possible here to go into the long-range causes of this paradox beyond indicating that an obsolete system of land tenure with only a third of the land owned by those who till it, a peasantry denied literacy and burdened with debt, holdings fragmented till they drop to an average of three or four acres per family, the absence of irrigation over large tracts of a country dependent for water supply on the vagaries of the monsoon, and the absence of a supply of good seeds, modern implements and fertilisers have all played their part in producing this tragic result.

Shortage of Cultivable Land

It has been urged, mostly by British publicists, that the rapid increase in India's population is as important a cause of India's misfortunes as all the factors mentioned above. It is estimated that an average of .86 acres of cultivated land is available per head of population in this country. As against this, nutrition experts in America have calculated that 3.1 acres per head are required to produce a "liberal diet," while even for what is called "an emergency restricted diet," 1.2 acres per head are necessary. In the light of these figures, it is clear that the ratio of cultivated area to population is distinctly on the low side in India. Is this ratio increasing or decreasing? Though the evidence is conflicting and the statistical data of the Indian government notoriously unreliable, one might not be far wrong in concluding with Dr. W. R. Aykroyd, until recently Director of the Nutrition Research Laboratories in Coonoor and now on the staff of the Food and Agriculture Organisation that "the available evidence suggests that the area of land under cultivation is not increasing proportionately to population growth, so that the ratio is decreasing."

This does not, however, mean that the chronic starvation of people in India is caused by over-population, for we have by no means exhausted either the limits of cultivable land or the possibilities of

the land already under the plough, which on an average, yields only a fourth of what it does in England and a third of what it does in Japan. All it means is that our food production must catch up with the increase in our numbers, the rate of which appears to be quite modest when compared with those of several other countries in the past few decades. Between 1870 and 1930, our population increased by 30.7 per cent; that of England and Wales by 77 per cent, that of Japan by 113 per cent; and that of Russia by 115 per cent. It should not be difficult, therefore, to agree with the conclusion arrived at by an American writer, Kate L. Mitchell, who says: "There is every reason to believe that by making full use of her resources, India could support a far larger population than at present. The cause of Indian poverty is not the rate of population growth, but the fact that India is a case of arrested economic development."

War worsened Situation Further

This is Indfa's long-term problem. What has aggravated the situation in the past few years has been India's involvement, as a part of the British Empire in a war which was not of her choosing, with the consequent wartime loss of rice imports from Burma and Thailand. The presence of a large force of British, American and other troops who lived to a varying extent on the country, the inability of the peasant to obtain even his normal supply of tools and fertilisers, and the failure of the British Government in India adequately to mobilize and augment the resources of the country all contributed to today's emergency.

Food and finance are by no means unrelated; another complicating factor has been the inflation resulting from a persistent expansion in currency since 1940. This currency expansion was the means devised by the British Government to pay for the services and materials it drew from India for war purposes without parting with anything tangible in return. Speaking about the effect of this dubious expedient, the present Secretary of State for India Lord Pethick Lawrence said in the House of Commons on November 4, 1943, that "he thought the main

> cause of the present famine (i. e., the Bengal Famine) was that a large number of people in certain provinces had not the purchasing power to pay for such foodgrains as would keep them alive. For that inflation, the Government of India and nobody else could be held responsible."

In 1943 the Government of India appointed a Food Grains Policy Committee, with Sir Theodore Gregory as chairman, to consider the increasing gravity of the situation. That committee recommended that India import a million tons of food grains every year, that being India's average annual imports before World War II. The committee also advised the initial import of half a million tons extra to help build up a Central Food grains Reserve to meet precisely the sort of situation we are

facing today; but unfortunately the Government failed to persuade the British and allied Governments to make available the necessary shipping facilities.

Indian Rations Further Cut

What is India doing to reduce the impact of the blow that is about to fall on her? The Government has tried to speed-up its "Grow More Food" campaign which has already brought some 11,000,000 more acres under food crops during the past three or four years. Efforts have also been made to get a greater proportion of grain into the common pool and provinces like Bombay and Madras have highly involved schemes of compulsory levy which leave to the peasant little more than what he needs for himself and for his dependents. The rationing of food grains and sugar has also been extended.

The ration that was in force when the present crisis developed some months back was a pound of cereals daily for adults. That this is no princely ration can be seen from the fact that it was also the ration provided to criminals in Indian prisons and prescribed as a minimum by the Famine Relief Code. People in the United States may not realise that for the mass of our people, whose average "per capita" income is about $20 a year, the entire diet consists of grain alone—that meat and fish, milk, vegetables and fruit are beyond their means. This meagre ration has now been cut by as much as 25 per cent. Today men and women are expected to subsist on a ration of only 12 ounces per day, yielding about 1,000 calories as against the 2,800 calories they require for a healthy existence, and as against the 3,000-odd calories that the average American consumes.

Ours is a ration of which it can be fairly said: "It is so little that a man cannot live and so much that a man cannot die." Comparatively efficient administration in the affected areas today saves people from dying on the scale that they did in Bengal in 1943 when according to the Famine Inquiry Commission, two and a half million people lost their lives. But no amount of efficiency can save the entire population from chronic starvation nor prevent a whole generation of stunted infants and children in a country which had dreamed, at the end of the World War II. of entering a happier era.

India Asks For Her Due

That is the background against which India's representatives on the new International Emergency Food Council have been trying to persuade the Governments and people in your hemisphere to come to our assistance. We in india do not want beef or ham or pork, as other countries do. But we desperately need wheat and rice to keep alive, and our hungry children can use a lot of imported milk powder.

India asks for what is her due. She does not go to the rest of the world with the begging bowl.

The Indian people, given half a chance, are prepared to do their duty by themselves and by the rest of the world. It is for the people of more fortunate countries to consider their obligations to the people of India who are today facing famine through no fault of their own, but because nature has conspired with war. Must the people of India sadly reflect with the poet that this is yet another case where "knowledge comes but wisdom lingers?" It is for the Government and the people of the United States to answer.

QUESTION: WHAT ARE

KERALA'S PRIDE

AND EVERY

HOUSEWIFE'S PRAISE?

ANSWER:

THE PRODUCTS OF

KERALA CERAMICS

FEROKE—MALABAR.

Porcelain articles, Glazed earthenware, Stoneware & Refractories

കേരളത്തിലെ വ്യവസായാഭിവൃദ്ധിയെ കുറിക്കുന്ന പുതിയ വ്യവസായം.

ഏവൎക്കും ആദായവിലക്കു കിട്ടത്തക്കവണ്ണം കോപ്പു, സോസർ,

വെള്ളപ്പിഞ്ഞാണസാമാനങ്ങൾ മുതലായവ

ഫറോക്കിലെ കേരള സെറാമിക്സിൽ ഉണ്ടാക്കിവരുന്നു.

വിലവിവരപ്പട്ടിക ആവശ്യക്കാൎക്കു് അയച്ചു കൊടുക്കുന്നതാണു്.

Calicut's New Style Shop

JAMBOO'S GENERAL STORE.

TOWN HALL ROAD, CALICUT.

Dealers in Consumer Goods of all Kinds Wholesale & Retail.

DROP IN FOR

REAL SHOPPING COMFORT.
QUALITY GOODS AT
ROCK BOTTOM PRICES.

Proprietors :

JAMBOO & CO., LTD.,
CALICUT.

FOREST WEALTH OF MALABAR.

By

M. P. SIVADAS MENON, M. A.,

[A first-class Shikari, the author has closely studied the vast wealth hidden within the great forests of Malabar. It would do well for the enterprising Industrialist of Kerala to study this illuminating article.]

When we think of forest wealth, the first picture that leaps into our vision is that of our vast timber deals. Naturally and at once we think of the great regions on the mountains and on the levels, where loggers work all the year round with hordes of skilled labourers and haulage-elephants, and of the many square miles of river front on the coast where great grey piles of potential wealth lie stretched on the mud-flats awaiting the call of the foreign market. To have some idea of the magnitude and value of all this work, one has to realise that, next to Vancouver, Kallai (in Calicut) is the greatest timber yard in the world, and that Baliapatam in North Malabar is not very far behind; that centuries before Christ, Malabar teak rivalled the cedars of Lebanon; that for scores of years in our own times, we have been sending the soundest building material to every part of the world; and that during two long periods of recent wars we supplied quite three-fourths of all the constructional needs of battle and rehabilitation on various fronts in Asia and Europe.

The trade has inherently something of an autoguarantee principle. Many have crashed on it, of course, but they have been almost invariably reckless young sparks who ventured into the depths before they could swim in the shallows, or wasted in anticipative magnificence the money that should have been conserved for the quirky needs and fluctuations of trade. Such men would not have made good in any kind of business. The really careful man has always been able to double his capital in a single season in the slowest of times; while in periods of boom as during the war years he could multiply his investment from five to fifty fold in a twelvemonth. Many a man on the coast and elsewhere who started in a small way and came into good money in a very short time will tell you that a forest is really so much green gold.

This is not the whole problem, however. We will speak of it later. There are a hundred associated interests which we have to think of if we are going to take full advantage of all the possibilities which Nature meant us to

develop and enjoy when she put us on this wet strip of narrow Paradise between the mountains and the sea. To take a recent example: the Government of Travancore leased out to an American firm an area of about a hundred and fifty square miles of forest land for clear felling; the major timber was to be made over to the Sarcar free; the rest was to be used by the firm for the making of charcoal or any other purpose they thought fit. The Company made Alwaye their headquarters and built up workmen's lines, factories, hospitals and air-conditioned residential Quarters and offices in the true American way; imported machine saws, jeeps, tractors, and bull-dozers, spending millions of dollars on staff and equipment and other arrangements. More millions are to follow. Now the American does not waste money. What is the great idea in all this expenditure? The firm expects to make a lot of charcoal from the inferior wood which is all that their contract allows them, and out of this they hope to evolve ammonia and other gases of high chemical value which would pay several times over the money they have spent and are going to spend on what a routine forest worker in Malabar would consider a rather incomprehensible scheme. Similarly, they shipped off large quantities of earth from Travancore into their own country. People who wondered why they did this foolish thing are just being told that the sands contained Monazite deposits so invaluable in atomic research. Since May 1946 the Travancore Government have Prohibited export of sands from the State.

How many such subsidiary interests exist in our own country of which we know nothing or next to nothing! The future depends on the research student and his practical vision. I imagine it would be a long time before we are able to find out and work up all the technological possiblities which lie hidden in these magical regions awaiting the Midas touch of science. Meanwhile, we allow to run to waste a great deal of easy natural produce the price of which will heavily surpass all the profits of our supposedly main trade in timber. We will consider a few.

There is, for instance. the fire wood industry, usually considered to be a very minor matter. Not all trees grow straight or full bodied in the jungle. In the constricted growth of dense regions large numbers go stunted or crooked, cluttering up acres and acres of ground. These have to be cut and removed for the sake of better planting. It is no waste at all, for beyond clearing areas for new plantations it furnishes great quantities of firewood of the best factory requisitions. Thousands of tons of such irregular growth may be cut annually in the size and

shape and calorific quality which industrialists require. Actually some factories on the coast are now employing this supply to their own advantage, but few people realise how tremendous is the reserve available for future industrial development, or what an excellent source of income it is for the owner of forest land. A good deal of it is now being wasted in domestic potboiling and local small trade of the most unprofitable kind.

Much more important is the almost illimitable supply of bamboo. I doubt if we have yet quite realised all that we might do with this giant grass. Nothing so lends itself to quick facile construction. You may build the whole of a respectable residential shack with it in a few hours as jungle-men have been doing for centuries, or you may construct with it a serviceable bridge as army engineers have demonstrated extensively. You can make paper out of it, or mats and screens and fans and rafts and drinking vessels and furniture and fencework. It is really a sort of magician's wand with which the ingenious man can do a thousand useful things. A single bamboo coming down to Kallai (Calicut) costs four to eight annas, and large quantities come on as rafts for floating down heavy timber. There are millions of acres of the soft swishing green material to be had on our hills awaiting transformation to utility forms. Unorthodox varieties also exist in great quantities. The slim tubular growth called the "*oda*" in Malayalam is in itself useful for many purposes, and the stiff, all-fibre sort (*Erangoal*) which is now used for lances and lathis can be put to far more agreeable service in constructional work. The youngest brother of the family is the flexible rattan which submits itself to weaving work in different forms of graceful basketry and furniture.

There are grasses of different sorts from which the primitives weave utility mats as also wonderfully artistic creations according to quality of material. Imagine a syndicate who will study the question and encourage these craftsmen with money and other support: a whole world of beautiful and profitable industry lies here. There is also the lemon grass from which an aromatic oil of high medicinal value can be extracted. Yet another is plentifully available as thatch, cool, golden stuff to be had for the cutting year after year.

And what about fodder? Collector Galleti has never tired of telling us that the main problem in Indian agriculture has been the feeding or rather the underfeeding of cattle. His idea is that enough land is not reserved for pasture. Now it is not possible for the small farmer owning half an acre or less to fence off any considerable portion of his holding for grass. Nor does the *jenmi* who does

little cultivation himself care as much for livestock as for his immediate income. Between the two, cattle are dreadfully neglected and assume the pariah dog appearance peculiar to Malabar. And yet there is enough grass in our jungles to feed ten times our real stock. The only thing required is a system of roads and transport which will open up these areas. Our cows may then beat those of Nellore and Gujarat and give the Malayalee the milk and butter of which he is now so woefully starved. The Moplah eats the cow entire and does not miss the ghee or the buttermilk. The Nair and the Thiyya are too good Hindus, to do this, but have not the domestic commonsense to get from her the essences of life that she can give. No people in the world miss the real significance of the cow as her non-brahmin worshippers in Malabar seem to do.

I have sometimes thought that the best place for a dairy farm would be in the vicinity of these great grass areas instead of in the cities. But here again the problem of efficient transport comes in.

Great stocks of tea and coffee and oranges are already being grown in the hills. These are world needs of heavy priority and correspondingly high priced. Planters have told me that a single tea shrub brings in as much as a pound sterling per annum, net, and that coffee is almost equally profitable. Allowing for possible exaggeration, it is evident that a five hundred acre plantation consisting of many hundreds of thousands of shrubs must be worth all the heavy initial outlay many times over in a few years—after which money flows in five or six-figure amounts from season to season, making recurrent expenses a mere *bagatelle*.

Rubber works out in much the same way. Twenty-five years ago a pound of prepared rubber sold at thirteen Rupees. That golden time has vanished long since. Malayan and South American competition and the great depression which followed the War (1914-18) made this beauty price slump down to four annas a pound; at one time it almost looked as if the work was hardly worthwhile; the Government of India found themselves obliged to prohibit fresh planting and to limit stringently the quota produced by each working estate. This continued for some years; but conditions improved rapidly during the recent war when Malaya passed under Japanese occupation and Hitler's U-boat campaign very nearly nullified the supply from the New World. Today rubber is in greater demand than ever, and India gets a reasonable price for her supplies. On the whole the prospects are looking up.

The main point is that as in the case of tea and coffee, prices depend on perfection of factory work. Planters who are content to make shoddy stuff or sell tea leaves and coffee berries and rubber latex in the raw cannot expect even a tenth of the prices which the producers of perfected material can get. We may say here that neglect of the health of the labourers on estates is another important factor. Companies under English management usually provide for efficient dispensaries with a competent staff of visiting doctors to fight malaria and dysentery and other diseases incidental to jungle areas. Indian owners very often neglect this necessary provision for labourers' health with the result that they find working conditions usually unfavourable to themselves.

Of natural products in the jungle, the most easily available is, perhaps, honey. The romance of its formation and collection would require a whole paper to itself. Without going into undue detail we might remark that it occupies junglemen in large numbers working at night with torches on dangerous slopes and gullies among the precipitous rocks which are favoured by the bees in collecting their stores Great quantities of thick black stuff are to be scooped up at infinite personal risk. This is done by the *Paniyas* at nominal cost. Considerable processes of purification are required before the stuff becomes available for marketing. One may say however that during the process the quality suffers much too often, and that the fluid available as honey in the bazar is a highly diluted version of the real thing provided by the bees.

It is almost unnecessary to say anything about our great stocks of spices, varied kinds which have made our name aromatic in the world since the dawn of Eur-Asian history Pepper and ginger and cardamom form the most important of these gifts, and can cover crores of Rupees under scientific production and judicious marketing. The world values them not merely as makers of zest in food, but also as prophylactics and medicinal drugs of the highest order. What other functions they can serve will be discovered by organic chemistry of the future Of these spices, pepper is the most valuable; its price went up to forty rupees for a hundred pounds at one time.

We have then many kinds of berries of which *emblica* (nellikka) is the most authentic of all Ayurveda's rejuvenators. At present we let deer and wild pig eat up most of it and content ourselves with a limited supply for medicine and for pickles. Suppose we planted it extensively in special areas (as we easily might); we shall conserve for ourselves those principles of elimination of toxins and rebuilding of tissues which these crystal berries contain, and prepare great stocks of health-giving food as

valuable as '*chyavanaprasa*'. Indeed, the '*phalasruti* (advertised potency) on the subject of *emblica* seems almost pure exaggeration. It is actually claimed that the old become reborn into youth, that hair, teeth and nails fall off and grow again, and that lung troubles of every kind and even mental aberrations are curable through its virtues by itself and in combination.

Many different kinds of food also exist in the form of fruits, roots, and tubers. Of fruits there are the alkaline casua (valuable also as medicine and oil producer), the orange, (benifical in every condition), the nux vomica of great pharmaceutical value, and many other varieties. I myself know several varieties of tubers which provide tasty, nutritious food to hundreds of thousands junglemen. Some are soft and powdery when cooked over the embers of a fire, others fibrous and a little coarse. They are full of nitrogen and sugar, and keep the hillmen in the pink of condition. Some tribes know next to nothing of the cultivation of rice, and live largely on these roots, supplemented with the meat of such birds and animals as they can trap or shoot. Should the secret of these roots and berries become extensively known, we should be able to grow them in garden patches of our own, and the problem of malnutrition would recede gradually from our daily life. I may mention that of late many wide areas are being tried with tapioca, particularly by Christians from Travancore, and that in jungle soil it seems to grow to much larger size and acquire a more delicate flavour than the country variety.

Of purely medicinal shrubs there are illimitable supplies, some of which are known to us, and many quite unknown. Thus there are said to be two different kinds of plants the roots of which form an absolute cure for the bite of the most venomous cobra. It is claimed that the leaves have the characteristic *Naga* markings on them, and that the mere scent of the drug keeps snakes away. Junglemen sometimes do get bitten, but they claim that they seldom die of snakebite. I myself had a few specimens of the root, but never had occasion to try them. I once asked a friend (a noted toxicologist) about the efficacy of these roots and creepers. He had heard of them, but confessed that he felt nervous about trying unknown drugs in cases where clumsiness or failure would mean the loss of a human life. I suggested a few experiments on animals. The good man was quite horrified at the idea of getting a small animal deliberately bitten by a cobra for finding out a fact which might not be there.

Apart from marvel stories, there is, I believe, a good deal of research which first class pharmaceutieal laboratories can do in these regions. Industrial

chemistry can also do much work of lasting benefit. When teak leaves sprout out in tender shoots, they yield a lovely purple dye. The bark, leaves, and flowers of several other trees and shrubs hold other delicate tints Science has to isolate and fix these chromatic principles and to make them available for daily effects, especially in the decoration of feminine clothing.

Juices and resins form another reliable source of income. The best known of the species is the ever-useful lac. Not all of such possibilities can have been tested or developed scientifically.

Many marvelous claims are also made on the therapeutic value of certain animal fats and tissues and glands. I am not a chemist myself, nor a medical man, and I mention them rather dubiously for what they are worth, in the hope that some one sufficiently curious and technically qualified would experiment on them and come to a conclusion one way or other on matters which may be of permanent value to all of us

Thus, bear's grease is stated to be a great remedy for nervous disorders like epilepsy and hysteria. The fat of deer is believed to be a palliative for burns and scalds. Peacock fat is said to promote suppleness of bones and to prevent pernicious ossification of the joints in age and after accidents. Similarly, python-fat is believed to be an infallible remedy for leprous and allied skin diseases. Indeed, I know jungle people who trap these giant snakes and dine off big slices of them just warmed over a fire. It seems to do them no harm at all. Tiger meat is sometimes scrambled for as a remedy for asthma and nerve debility. So are certain ductless secretions of the crocodile. Surely the saurian who can keep an hour or so under water and then come up and breathe like any land animal must have pulmonary virtues of an extraordinary quality. The theory of all medicine being that the virtue of an organism is transferable through food into a deficiency organism, our ancient medicoes recommended specific meats & fats for a variety of diseases otherwise difficult to cure. Another curious belief I have run up against is that the blood of the boar is a dependable remedy for rabies. Generations of hunting men have sensed the fact that the dog is curiously antipathic to the pig. I can tell you a good deal in exemplification of this, but as it might take us rather far out of our way, I shall limit myself to the statement that a pig which would disembowel a tiger or a leopord squeals like a baby when set upon by a couple of hefty dogs. However this may be, the fact seems to have given our jungle ancestors a kind of hypothesis from which they gained a conclusion that the pig is a remedy for the dog gone wrong. Every time a boar is killed, huntsmen soak a rag in the fresh blood and keep it against the day when a favourite dog or child might

take the dread taint of hydrophobia, whereupon they wring out the cloth in fresh water and give it to the afflicted one to drink, and wonder of wonders, the child or the dog is saved unmentionable horrors of suffering!

At least, that is what they say. I have not tried it myself. Can any scientist work on this, howsover foolish it may seem? One fact is certainly known to me from personal experience. Teething troubles in babies baffle our doctors many a time and not infrequently end in tragedy, An old lady of my acquaintance once lent me an elephant's tooth which she recemmended me to make into a paste over a rubbing stone for external application over the baby's jaws. The result was marvellous. Both diarrhoea and local pain ended in a very short time and the baby was all right.

I have sometimes been approached by distinguished Ayurvedists with a request for the leg-bones and marrow of bison; It appears they form a reliable remedy for certain forms of infantile paralysis. Or again it was a young blade whose hair was thinning rapidly, and had heard that the dung of bison had great hair-growing powers: could Mr. Menon get him a little of the marvellous tonsorial manure? Mr. Menon was sorry, but he was not a scavenger collecting ordure, wild or domestic. Now, bison-shooting takes a lot of time and money. Neither the physician nor the dandy was willing to risk purse nor person in the venture, and the experiment never quite came off. Some day, however, I hope a real scientist would look into the question and find out if the bison can supply some kind of an answer to infantile paralysis or to alopecia.

Similarly, one hears legends of the marvellous qualities of sexual rejuvenation possessed by the flesh of the monkey, especially the black species of the mountains. I know there are any nnmber of middle-aged persons who are glad to pay a good price for the carcase of these poor creatures in the desire to become efficient in sex once more with the aid of the aphrodisiac principle of the meat. I should have dismissed such claims as purely apocryphal and foolish but for the provocative suggestions of the Voronoff experiments. One fact I certainly know is that the meat and the essences of the ibex (the *Chhagala* of Ayurveda) which lives high up in the mountains and is supposed to feed on herbs and rockfungus (*Kanmada*) are of almost magical virtues. Be this as it may, the fact remains that this great goat provides delicious meat the effects of which seem to pervade the system for weeks after. Our ancient physicians evolved from its juices and certain auxiliary medicaments a tonic which was supposed to be especially potent as an aid to a failing nervous system,

It is especially effective in nasal and pulmonary affections. I know a man who had been suffering from nasal catarrh of a particulary offensive kind (*peenasa*) for many years in spite of varied expensive treatment and who joined us by accident in an ibex shoot on the Palghat

mountains. He got considerably relieved in a couple of days. We shot a goat the very first evening and dined off it the same night. The programme continued for some days. By the time we came down, the man had been completely cured, and he has never had the unsavoury trouble again. Whether the effect was due to the therapeutic effects of the meat or of the mountain air, I am unable to say. From a prime male which we shot, we made many pounds of *Chhagaladi Rasayana* (a tonic) which we distributed among friends who reported very satisfactory results except one oldish man of presumably rheumatic tendency who said that his knees became swollen and painful after he started taking the stuff.

Actually, of course, the question of vigour depends on the early use or misuse of allotted reserves of energy; no medicament, however marvellous, can replenish that which has been unwisely wasted. Losses, however, which are due to accident or disease are definitely replaceable; we have, in nature, the means of doing so and of prolonging natural energy and longevity. The jungle holds the secrets.

Speaking of animals in general a great source of profit lies in antlers, horns and hides, and the beautiful skin of various kinds of snakes.

To go back to economics, apart from all fanciful speculation, timber in the major saleable categories is of different sorts. Teak, straight-growing and termite-proof, is the highest of all these classes. It is the most compact in fibre of every kind of wood, can be sawn and split into the most delicate narrowness, and is capable of the highest natural polish. Our teak is considered definitely superior in grain and durability to that available in Burma and Siam. It is the most valuable part of our timber trade. It is interesting to think that the very word teak now known all over the world comes from the Malayalam word *Tek.* Rosewood comes next in value. It is not as tough as teak, but has a more delicate colouring which can easily be heightened with a little varnish. Nothing else is so effective in artistic furniture. *Irool* is another very valuable form of timber noted for its toughness and durability. It is useful for heavy beams and girders and has been used as the main principle of support in old Malabar architecture from the earliest times. At present, construction is not so heavy, because buildings are becoming mere rent-fetchers. The timber is now used extensively for the making of railway sleepers, because it is capable of great resistance to trying conditions of heat and damp. Millions of sleepers have been exported from Malabar within the last seventy years. There was a time when a single sleeper cost as much as thirteen Rupees. The price fell heavily within the last depression, but the war set it soaring again. An ordinary sapling yields just one sleeper; the rest of the tree goes as firewood. A big trunk can, on the other hand, yield several sleepers. This is a great trade at present, but it looks as if the coming of re-inforced concrete and steel

substitutes would create something of a slump in the future. If this happens these great trees would be increasingly available for major kinds of timber work.

There are two other kinds of timber—the *Kari Maruthu* and the *Vella Maruthu*, excellent working stuff of the heavy variety differentiated in appearence, the one, dark and serrated in the bark, the other, smooth grey ivory. The *pali* growing high up on the hill sides is especially valuable where work requires straight length. We are supplying these trees mainly as masts for shipping, and they fetch extraordinary prices because of their rarity and the difficulty of transporting them unbroken down the steep hillsides to the river. Actually, about sixty per cent of them are splintered into matchwood when they are being taken down.

There are many different kinds of timber not so tough in the grain which are available for commercial purposes. They are called lightwood in general, though in real fact they often grow to very considerable height and thickness. They are mainly used for the making of packing cases, plankwork of the less durable kind and the making of match sticks. The Cotton wood tree is an excellent example of a very wide species

On the countryside are the ubiquitious Jackfruit tree and the still more common mango tree and other common varieties in many kinds of daily use. In the more ancient of our country homes we find prodigal use made of the Jackfruit tree in the form of doors, ceiling, pillars, and front room seats so broad and thick and heavy that the present day builder is astonished at the amazing waste. Sometimes a whole pillar is made from a single tree of cyclopean size, and this work is furnished with wonderful carvings and infinite artistry of lacquer—an art which is already dead among us because of lack of encouragement. All too soon, perhaps, grey reinforced concrete will take the place of all this material; the loving craftsmanship and design will give way to mechanical monotony of utility tenements, geometrical in plan, dull in colour, and duller still in spirit.

The price of timber is calculated in Malabar in the *Kandi* as unit (about thirteen cubic feet). The value of a log depends however on the number of its *Kandi* content; the price of a log which has seventy or eighty cubic feet is heavily disproportionate to its actual kandi calculation. That is to say, while a log of one kandi may fetch anything from twentyfive to forty Rupees, a log which contains four or five kandis may run up to six or seven hundred Rupees. Prices were very low twenty years ago, ranging from five to fifteen Rupees a kandi. At present they have risen steeply as may be seen from the following table calculated at the kandi unit:

Pali	Rs. 60-70;	Maruthu	Rs. 40-50;
Irul	„ 40-50;	Teak	„ 60-70;
Rosewood	„ 60-70;	Jackfruit tree	55-65;

Mango tree Rs. 25-35.

These figures cover twice or thrice over the cost of work done at different stages of the trade. The logger who does the actual felling, the man who chops off superfluous limbs and shapes the log, the carpenter who bores its thinner end to admit haulage cables, the elephant who does the hauling and stacking, the expert who does the measuring, the bamboo cutter necessary for the making of rafts, the coolie who prepares ropes from creepers and tendrils, the watchman who floats down with the raft all the way to the coastal dump, the maistries and accountants who keep tally for the day and for the week—all these have to be paid and kept in humour. Rent has to be paid for stacking places; capricious demands are made for right of way over intervening private interests.

The ommission of a single payment due to schedule discredits a trader permanently. Remember, too, that much of the business is done on borrowed money, bank credits, and even hundi transactions repayable in ninety days at a hundred and twenty or more per cent!

Labour was cheap in the old days. A wood cutter or other kind of coolie had only to be paid eight to twelve annas for a day's work. Other rates were correspondingly low. The overall cost of cutting and transport ranged from three to five Rupees a kandi. At present, of course, labour conditions increase it to thrice the amount or more. Profits depend very largely on the distance from the place of origin to the primary transportation base.

Transportation itself is either by water or by road. The best example of profitable floatage is from Nilambur to Kallai in South Malabar. The next in importance is from certain North Malabar forests down to Baliapatam. From June to almost December these rivers run full; great quantities of heavy timber come sweeping down, kept afloat with light, cunning raft-work of bamboo.

Sometimes the rains fail too early, and the river subsides too quickly. Stocks of excellent timber are left on the banks awaiting the next monsoon. They wilt and crack under the summer sun and fall into a deplorable slump of depreciation. The canny trader who knows the danger leaves them nearly buried in the mud of the river flats even as his ancestor used to do all the palmyra leaves on which the old *granthams* (precious documents and books) were written. The stuff is in very satisfactory condition when the next rains come and the river fills once again.

Transport by lorry is mainly from Wynad and other areas where water in

any steady depth of flow is not to be had. It has one disadvantage that the carriage of logs at their full length is not possible. A fourteen-foot vehicle cannot safely take forty or even thirty-foot logs. The law permits a projection of three or four feet beyond the wheel-base at the rear—not more. The drivers add another three or four feet on their own responsibility, but it is at great risk to themselves and to other traffic. Even so, a log has to be cut into half or even a third of its natural length, and loses correspondingly in price. Such wood is not fit for any heavy constructional work, but only for specific piecemeal trade like furniture or plywood.

I suppose, on the other hand, the loss is made good by the prices of the latter. Furniture is really made from splints and castoffs of major work; Plywood is also made by a process which conserves material wonderfully, and the profits are correspondingly high. The business was started six or seven years ago in Malabar and has already shown three to four hundred per cent profits on any intelligent outlay put into it. Rao Bahadur V. K. Menon was our pioneer in both-manufacture of furniture and plywood; many others have followed his lead very profitably.

This is by no means the end of the story. It is just the beginning. How much other profitable thought and work lies in front of the entrepreneurs of Malabar.

All this raises the question of the terrible denudation of our forests which has been going on unstudied and unchecked for many years. A well-considered plan is now urgently required for the preservation of forests, well-checked cutting followed by scientifically planned replanting. The British Government have, for years, tried to set an example of profitable management under a scheme of clear felling once in twenty or thirty years followed by careful replantation. Realising the value of forest as property, they started since 1860 acquisition of great areas of forest from private owners and they organised a great staff of officers and experts such as Conservators, rangers, foresters and guards whose duty was to inspect every area, classify and number every tree, attend to replanting and to the sale of timber, construct broad fire lines in order to prevent the spread of forest fire, check the unauthorised cutting and removal of timber and firewood by means of a sytem of licensed stamps and marks, and do the various other things necessary for preservation. The private owner never learned the lesson. He is mostly a necessitous landlord who leases out his forest for some immediate necessity to any monied trader who comes along. The contractor cheats him on time, on quality and

quantity. Every variety, including several not included in the contract; is cut and removed, usually on what is called a *kuttikanam* basis (so much for stump-) usually from four annas to a Rupee while the dealer gets fifty to a hundred Rupees or more for each log. The landlord has usually not enough of staff or energy to check or control the cutting or to do a sale on his own account. He gains a pittance, the contractor makes a fortune, and the forest is ruined.

As for replanting, there is no scheme at all; it is simply not done. Unfortunately the landlord has enough acreage to lose upon, and is content to receive inadequate amounts in unfamiliar lumps from time to time. The *Karanavan* is pleased for the time to be able to pay off a pressing debt or to do something for his wife and children before he dies. The policy is, after me the deluge.

The result is, everywhere, with private owners, a gradual thinning of forest land without a chance of re-afforestation. Recently, the Advisor Government in Madras made one last despairing effort to mend this state of things. They sent round special conservators to individual forest owners offering to take over management on a basis of annual payment less expenses; nothing came of it. The impecuniousness of the landlord and the cunning of the trader have defeated all the best considered regulations from the very beginning, and things are not going to improve very much hereafter. How far the new legislation from Madras is going to be effectfve, remains to be seen. One hopes that it will not end in a mere shifting of the centres of corruption.

In reality the future wealth of Malabar depends upon our own good sense and foresight in the management of our particular plots of jungle.

DESPONDENCY?

SHAKE IT OFF

BY PAYING A VISIT TO

THE MODERN HINDU HOTEL

HUZUR ROAD, CALICUT.

(New Management Under New Proprietor: C. S. MANI)

THE BEST BOARDING & LODGING HOUSE AND TRAVELLERS' RESORT.
LOCATED IN THE HEART OF THE CITY, AND IN THE CENTRE OF
ALL LEADING BUSINESS HOUSES, CINEMA THEATRES,
PUBLIC OFFICES AND THE HEAD POST OFFICE.

A FEW MINUTES' WALK FROM THE RAILWAY STATION & BUS STAND

DELICIOUS DISHES — MODERATE CHARGES.

EXCELLENT CATERING

COMFORTABLE LODGING—
COURTEOUS ATTENTION.

മോഡേൺ ഹിന്ദു ഹോട്ടൽ,

ഹജ്ജൂർറോഡ്—കോഴിക്കോട്.

പരിഷ്കൃതരീതിയിൽ പുതിയ ഉടമസ്ഥതയിൽ നടത്തപ്പെടുന്നതും
ഭക്ഷണത്തിന്നും താമസത്തിന്നും ഏററവും മികച്ച
സൌകര്യങ്ങളോടു കൂടിയതും.

ഉടമസ്ഥൻ: സി. എസ്. മണി.

Indian Nationals Abroad,

By

N. RAGHAVAN, Barrister-at-Law.

[The author who was the President of the Indian Association, Penang, and was the Finance Member of the Azad Hind Fouj under Netaji Subhas Chandra Bose is one who has been agitating against the injustice done to the Indian nationals in the Malay Peninsula]

Ever since the infancy of Civilisation, India has been sending her sons abroad, not to exploit weaker peoples but to give of her best to less developed or fortunate countries. Indeed, the part that India played for centuries in the cultural, religious and even commercial lives of her neighbours will, for ever, remain a glorious chapter in the history of human progress. With the loss of her own freedom, however, the splendour that was Ind declined, and a people who were fighting with all their might against the annihilation of their own time-honoured institutions, and for self-preservation at home could give little to others abroad, and naturally, the intercourse between India and other countries became a thing of the past. With the absorption of foreign elements into Indian life, and the cultural conquest by the older civilisation of Hindustan, a united life and polity emerged, and Moghul India, though not to the same extent as the India of an earlier period, once again became a power house radiating energy and culture to countries round about. Indian emigration, however, restarted only after the advent of the British Power and the consequences that followed it. But the new emigration was of an entirely different character.

John Company which had ambitions for trade and expansion in other parts of Asia also, could not bring down Englishmen for manning the various subordinate services in those countries. Local material was poor, and until factories for the manufacture of clerks and other hand-maidens of imperialism began to function and deliver their yearly output regularly, India had to supply the need. So on wake of the imperialist Englishman went out a class of Indians. The tame elephant was in demand to train the wild. As the Empire developed, Indian emigration also increased. India was looked upon as a reservoir of efficient personnel to fill petty and subordinate positions in governmental, municipal and commercial organisations. The Indian emigrant went as an appendage to the British administrator and exploiter.

Then came a period of large-scale

labour emigration and along with it, a stream of clerks, primary school teachers, overseers, railway-men, dressers, skilled workers and technical men, policemen, and petty shop-keepers. When various countries in Asia, Africa and South America or the Indies came to be opened up for imperialist penetration, the Government came to the rescue of the Colonists. The invasion by British Capital of foreign lands demanded the out-flow of Indian Labour also to those places, so much so that it may be truly said that those lands were developed with the combined efforts of British capital and Indian labour. The readiness of the Government of India of the day to help British exploitation, the breakdown of Indian economic life and the impoverishment of the country consequent on British policy—all these accelerated the pace of Indian labour emigration. In India, famines had become frequent. Population multiplied. Living became increasingly difficult. Old institutions and modes of life were collapsing. All these helped the British planter, trader and exploiter abroad who could not get slave labour, but could, thanks to an accommodating Government, secure the next best, from their point of view. Indians were taken abroad under a monstrous system of Indenture. Fiji and the West Indies, Africa and parts of Asia reaped the fruits of this pernicious system, and Indian chattels were very popular in the market. Though the rigour of the system had to be softened as time went on, due to pressure from a penitent Government and by public opinion, yet it is interesting to note that its formal abolition took place only as recently as 1922. In practice, however, many colonies had improved much earlier.

Indian nationals went out not only to British possessions but to foreign colonies also. Today, Indian emigrants are found in a dozen British Colonies, in half a dozen French and two or three Dutch possessions. Though the main stream of Indian emigration has been to Malaya, Burmah and Ceylon, our nationals were taken to develop not only these countries but far away to territories in Africa, in the East and West Indies, in the various European colonies of S America and many islands of the Indian and Pacific oceans. Indenture gave place to a somewhat free form of labour service, with certain restrictions in recruitment. Kangani and other similar methods of recruitment gave the foreign exploiter almost a free field, and the poverty-stricken Indian fell an easy prey to the cajoleries and promises of recruiting agents. Indians are traditionally an adventurous lot, and, the more daring of our poor went abroad, and the more docile section amongst them put up with enormous injustices to earn their livelihood. But for the social iniquities

of the Hindu society, and the tales of an Elyseum across the seas, free mainly from want and poverty, social disabilities and caste tyrannies, a number of them would not have gone abroad and become lost to the land of their birth. These 'exiles' have not only suffered much but have created problems which, consistent with India's self-respect, she cannot afford to overlook.

On a rough estimate, one percent of our people has gone abroad. It is not unreasonable to presume that those who had gone were the more hard-working and the more adventurous amongst us. The "remittances" that they have sent home have not been much, and in any event, are not of such nature or volume as to compensate for the economic drain caused by their loss. Those who return home are also likewise a drain on the mother country, because they return, if at all, when they have thoroughly exhausted their usefulness. Many die in foreign lands; some struggle back broken and diseased, to spend their last days at home and sleep their last sleep in India's sacred soil. All this material need not be thus wasted for India. A deplorable lack of Indian initiative in the past was responsible for lethargy in our industrial and agricultural fields. There are thousands of square miles in our country, of almost virgin soil, to be opened up and developed, and subjected to agricultural research and scientific cultivation. Almost the whole of our man-power can usefully be absorbed if India were to get industrialised like, say, America. Our home-land, with its vast resources and great potentialities can easily feed and clothe all our present population, including the three million odd curing that are at present, abroad.

It is indeed a matter for pride and satisfaction to see Indian nationals penetrating into the farthest corners of the world, to see them live and thrive in the far-flung regions of the Globe, but one feels depressed at the thought that it is as a mere hewer of wood and drawer of water that most of our nationals exist in foreign lands. India has lost much of her position and prestige in international fields because of her being considered a reservoir of cheap labour—the homeland of the 'cooly'. It is a matter for regret that the country that at one time sent out her Teachers and Missionaries to civilise mankind, that once distributed the wealth of Ormuz and of Ind, today contribute a down-trodden species of poverty-stricken humanity to be exploited and to help in the process of exploitation of less developed and even less fortunate peoples and countries. Indians, it is true, are also found in Gibralter, at Lagos and in the Panama as merchants. But their number is small. India is not judged by them, but by the thousands who toil and die on the Plantations, in the Mines and in menial services in many countries where the British flag flies,

and in some where other governments hold their sway. Their name is Legion. In many places they are looked down upon. In some, they have become an un-wanted commodity, having out-lived their usefulness. So long as they remained mere workers, they were welcome. If they or their descendants by almost super-human efforts manage to rise a little higher in the economic sphere, from the precarious level of a manual worker, they are no longer considered useful. They constitute "a problem"! Educated Indians who have gone abroad looking for work also belong to this category. In the long run, both these sections become unpopular with the indegenous population also. A poorly paid labour brings down the general wage level to the detriment of the local workers. Educated people compete naturally with the local elements for the loaves and fishes of office. It is therefore imperative that Indian emigration, except for trading, cultural and similar purposes should no longer be encouraged. The Government of India, even prior to the formation of the present National Government had realised the errors of the past, and begun to view Overseas-Indian questions with active sympathy. But the problems have not yet been solved, though stoppages of assisted emigration and active interference in some territories have brought about some betterment in conditions. Still the rights of those who, as a result of history and a sequel of past policies are already abroad, are to be amply protected by India. Their just claims are to be upheld. The Overseas Indian question is not a domestic question. In many places it is a racial question. In others, it is a question of ethics as much as of economics.

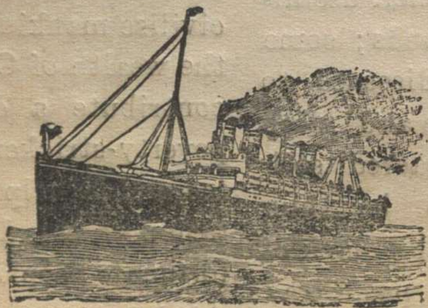

Commercial Problems of Kerala

BY

P. RAGHAVAN NAIR, B. A., B. Com.

[The able Secretary of the Southern India Chamber of Commerce, Madras, the author is attentipely trying to safeguard the interests of trade, commerce and industries' of the South. His survey of the commercial problems facing us is well worth verusal.]

JUST as the present time is used by the Central and Local Governments for planning on All-India or Provincial scale for the future constructive work, it will be useful if local areas like Districts, and Taluk also take stock of the present economic position and lay down plans for the material well-being of the people to be achieved within a limited number of years. It is Conferences like the one convened by the Malabar Chamber of Commerce that will help to keep alive the economic issues before the people and set them thinking and planning and acting on them from year to year.

Industrial :—Kerala is particularly deemed a backward industrial area. For what we consider as major industries are practically absent over there. It has none of the major industries such as Cotton, Sugar, Engineering, Chemicals and Food industries on a large scale. The existing industries in Kerala are all medium and minor in character.

There are a few coir Factories, Cashewnut Factories, Coffee Curing Works, Fish-oil and Vegetable-oil Factories, a large number of Tile Factories, a few Soap Works, Saw Mills and Timber Yards, factories manufacturing match sticks and packing cases, furniture, plywood etc. Among those on a cottage scale may be mentioned fishing, handloom-cloth weaving, mat weaving, basket making, metal work, and beedi-making. Generally speaking, the difficulty for expansion of the above-mentioned small industries is the absence of proper marketing facilities. Whatever Government may do to enlarge the market for these products will be of great help to brighten the lot of these forgotten small-scale village industries. An organisation is urgently required to supply raw-materials at a cheaper cost, by cheaper transport and prompt supplies to these people, especially to cottage industries like mat-weaving, handloom-weaving, metal-work and toilet works. To other industries like cloth-printing, handmade-paper, button manufacture, fruit-canning, bangle manufacture etc. a depot for supply of raw-materials and another for marketing their products

together with some financial aid would be all that is required to put thousands of families on some independent occupation. The progress of electricity side by side with irrigation facilities will change the whole complexion of the countryside in Malabar and enhance the income and standard of living of the people marvellously. There is scope for a few more Cotton Mills, a few Sugar Mills and some more Timber works and Pottery Works in Kerala. Of about 2 lakhs of people who have been thrown out of Army Services, at least a lakh could be well absorbed in these factories on respectable living wages, and that will be solving the problem of unemployment and poverty in Kerala to a great extent.

Trade and Transport:—Even before Christ, Kerala was having a considerable Overseas Trade with countries in the Middle East and Far East, but that enterprise has died down. There was no incentive later on, owing to the exodus of population to various foreign countries where for the time being there were good wages and good living conditions. With the formation of linguistic Provinces, Kerala will have to support the sons of her soil. Trade must expand and absorb more and more sections of the population. More and more families should engage themselves in import and and export trade, establish their bussiness abroad and should have greater share in the transport agencies.

Shipping was one of the ancient indnstries of Kerala and even in the present days of steam, or oil or motor power, Kerala could well renew her shipping industry and take larger share in the carrying trade of the coast and of the neighbouring countries. Internal communications are also very defective in Kerala. Many more village and provincial highways and roads have to be built. 20 years ago Soviet Russia was far behind industrially, and all her later achievements depend on the promotion of communications within the country. It is therefore a matter for the earliest attention of the Government to construct village communications, high-ways and bridges for the easy flow of trade. The Indian Road Development Committee remarked, "It is indeed somewhat incongruous that there should be nearly 40,000 miles of railway in India while the total mileage of surfaced roads in British India is only 59,000". The problem of Kerala is more one of bridges than roads. The back waters of Kerala and the canals are very good means of commuuication; but many more canals should be constructed. There are many rivers and streams to be bridged and dammed, and intercommunication between them and the sea could well be established on a larger scale. The transfer of roads from the hands of District Boards to the Provincial Government is a signal of neglect of local areas and there should be

persistent agitation. A virile organisation for each village, Taluk and District must be revived, and both economic and political schooling to shoulder large responsibilities of administration should be undertaken by the citizens.

Labour Position

The most baffling problem in modern times not only of India but of the whole world is that of dealing with the labour population. Every economic enterprise, trade, commerce, industry, agriculture and mining is confronted with this new embarassment. The last great war has burst open a pandora's box of economic forces not the least of which is the labour problem. The needs of war and of the civil population screwed up production in every industry and enterprise to the top-most point, and Governments were blindly pacifying labour with extravagant emoluments financed by inflated currency with a view to struggle through the War. The reaction was found in purely civilian occupations also, so that the released labour forces are now faced with the problem of unemployment and unduly high standard of living to which they were accustomed during the last few years. This has upset all the planning of Government for the last five years for post-War industrial reconstruction. To add to the trouble, civilian industries on reversion to peace footing are having reduced output at an increased cost of production. The Government of India not willing to be caught napping, hastily passed legislation for minimum wages and for 8 hour day, so that an enforced scale of reduced production and increased working cost has become a stumbling block to every industry. All the same, large numbers of working classes are unemployed, yielding fertile soil for Communist propaganda. Kerala is, probably, one of the hot beds of Communist activities and consequently her indsustrial and agricultural backwardness will become all the worse in the years to come, unless suitable steps are taken in good time. It should be the interest of both the employer and employee not to speak of the public and consumers, to increase production all round, of agriculture, of industries and of mines. For some years to come, all increased production is going to be absorbed. How is that to be achieved? It cannot be by reducing the hours of work or by stipulating a minimum wage level without reference to the industry or the nature of international competition or the general price level. It would only be fair and equitable if the fortunes of an industry or enterprise are shared between all parties such as employers, employees and Government. But Government can never be willing to share the losses of trade and industries, and employees are too poor to go shares in losses. Therefore, the employer

remains primarily liable for shouldering losses, and when profit-sharing comes, he is to accommodate the Government for taxes, and the employees for reasonable share! It should, therefore, appear that a 25% of net profit allocation to manual labourers and other employees of any industrial concern should not cause any heart burning to anybody. This could be made a statutory limit, so that every labourer feels that he is as much a proprietor of the concern as the capitalist himself, responsible for profit and losses alike. This would be a better way of remunerating labour to an extra extent and pacifying them in the present agitation for socialisation and nationalisation of every enterprise which is bound to be ruinous to the general interest of the country. I think, if Government takes uniform action in this matter and reconcile capital and labour in this manner, there should be very little conflict between the two forces. To increase the bond between the employer and the employee and to prevent strikes, it should be possible to build up a fund in each concern to which the employer and the employee contribute equally. This welfare fund should remain as a stand-by to the labourer in all his needs from beginning to end of his service. It would also absolve the employer from his liabilities in respect of sickness, adult education, housing, old age pension and so on. This is also an essential step which Government should take at a very early date.

Commercial Intelligence.

Almost the greatest evil from which Indian producers and exporters are suffering is ignorance of world market conditions. They have no idea, when parting with their goods what use they are going to be made of and what prices they are fetching in foreign countries. Most of the Kerala products such as coir, cashewnut, tea, rubber, ginger, turmeric, cardamom, lemon grass oil, fish and fish oil etc. are international products, having regular customers abroad. During and after the war, scientific research has been vigorously carried on in western countries to find out new raw materials and new uses for existing raw materials to meet the rapid changes that are taking place in the relative values of commodities. Our Indian Trade Commissioners abroad are few and far between, and they being civilians trained for administrative work are only interested in producing long reports for submission to Government. They are not trained to watch the ups and downs in business and to report to producers and exporters the potentialities of their goods and the coming great changes in the markets. Experienced businessmen with attractive remuneration should be appointed to these posts if commercial intelligence and really useful

reports should be promptly received from abroad for the benefit of current trade

Equally important is the necessity for freedom of trade. Generally speaking, export duties are a great hindrance. But the Government of India in recent times has been fond of introducing them on some pretence or other as, for example, funds for research, and calling them by different names such as export cess or agricultural cess and so on. The latest addition to this list is the 3% export duty on Indian cloth under pretence of helping research in weaving as though the huge fund of the Indian Central Cotton Committee accumulated from cess on cotton export which is being utilised for elaborate research in the laboratories at Mattunga, is not satisfactory. A great discouragement to export and import trade is the cold hand of Government in the control measures introduced during the war. Two years after the war, many of them still continue and we need not look for greater indictment of this policy than in the words of Mr. E. C. C. Gwilt, Leader of the European Group in the Central Assembly who said on the floor of the house: "the controls in India were introduced in the interest of the Allied Governments and U. K. which wanted to buy large quantities of goods in India. Consequently Indian tea has been sold at 5 to 8 annas a pound when the world price level was Rs. 8/- a pound; Indian rubber has been sold at 12 annas a pound when world level was Rs 10/- a pound." This exploitation was not limited to tea and rubber. Indian mica, hides and skins, coir and coir products, jute and jute goods, have all been deprived of their legitimate price level for half-a-dozen years, the sacrifice of India in this respect amounting to as much as 300 to 400 crores of Rupees during the war. In these days of Radio, Tele-printing, and Television, it would be the easiest thing to publish from day to day or even from hour to hour, the international position of prices and stocks of crops and commodities and that will be far more beneficial to prevent exploitation of the producers than the hair-brained schemes of Government to eliminate what are called middle-men not knowing the fact that without them the entire financial framework of trade, commerce, industrial enterprise and even of the economic organisation of society would fall to the ground.

"CLOTH RATION—OUR DESPAIR!"

Says the Worried Husband, Father of 8 Children.

"DON'T YOU WORRY; PROBLEM SOLVED"

SAYS THE SMILING, PROUD HOUSEWIFE WHO HAS HEARD HER FRIENDS REMARK:

"WASHING MADE EASY"
"WASHING A PLEASURE"
"CLOTHS DON'T SUFFER"
"GOOD-BYE TO DHOBI"

IF EVERYONE ALWAYS INSISTS USING ONLY

KALPAKA WASHING SOAPS

THEY ARE

KERALA'S PRIDE
HOUSEWIVE'S PRAISE
NATION'S ANSWER TO

ALL CLOTHING PROBLEMS.

INSIST ON GETTING FROM YOUR DEALER

KALPAKA WASHING SOAPS

MANUFACTURED BY

KALPAKA OIL MILLS LIMITED.

EDACOCHI P. O.

Fisheries of the Malabar Coast

BY

P. K. JACOB, B. A., M. Sc.

[The author is Assistant Director of the Fisheries Department of the Government of Madras, in charge of Marine Biology, and is, therefore an authority on the Subject of Fisheries. Kerala has a long stretch of sea coast, and our marine products are of great value to us. How can we develop the Fisheries? For answer, go through this article published with permission of the Director of Industries, Madras.

FROM time immemorial, fish is a prominent product of Kerala. As early as in 1320, Frair Odoric, the historian, recorded about the immense shoals of oil sardines, which swarm the West Coast as follows:- "There are fishes in those seas, that come swimming towards the said country, that for a great distance into the sea nothing can be seen but the back of fishes." No wonder the "Meenkodi' or the Fish standard was the symbol of the kings of Pandya, the Rulers of Malabar.

Many have associated Malabar with fish. Mr. Edgar Thurston in 1900, referred to the malodorous wiffs emanating from the fish baskets, piled on the platfrom of the Tirur Railway Station. This still holds good even after the lapse of half a century, the new comer to Malabar being reminded of the important fish curing industry flourishing on this coast, by the fishy smell.

The fishing industry of the Malabar Coast is one of the most important industries here. To balance the diet of a people subsisting on cereals, few food can compare with fish, and yet the per capita consumption of this important article of diet is dangerously low and it has been calculated that in order to reasonably balance the diet of the people, the fish production here should be increased six-fold.

Even as it stands, with the disadvantage of crude and unscientific methods of capture, the amount of annual landings of a Malabar fisherman compares very well with those of Japan and the West. The average annual quantity of fish landed by a Malabar fisherman for the past one decade varies from two to four tons which is the same as those landed by the Japanese fisherman. The Scotch fisherman, however, is able to land nearly 10 tons annually. It should be noted that in Malabar, fishing is conducted only in inshore waters, with the craft and tackle of the most primitive type. If therefore, the Malabar fisherman with his primitive canoe and

out-of-date net, fishing only within the sight of his hut, can catch nearly half as much as the Scotch fisherman fishing in a very wide belt of the sea, extending even upto 200 fathoms and using the most up-to-date tackle, the inevitable conclusion is, that the West Coast waters can compare favourably with the best fishing grounds of the world.

It is true that the fishery resources of the Malabar Coast is vast, but how far is this resource being exploited ? In the words of Sir Frederick Nicholson, the founder of the Madras Fisheries, "Just as catching process is primitive. insufficiently effective, restricted in area, and slow in communications, so, the subsequent curing process is primitive, slow, ineffective and undiversified, and it should be modernised and improved by the aid of science, knowledge and capital, if the product is to be thoroughly wholesome and widely marketable". Thanks to the efforts of pioneers like Sir Frederick Nicholson and to the Madras Government, the Madras Fisheries has always been the most progressive in the country and it is gratifying that a right beginning in the full exploitation of this vast resource of the sea has been made here. This is being done by a co-ordinated programme of scientific research, both biological and technological, detailed survey of the seas, provision of proper craft and tackle, refrigeration, organisation of fish trade on proper lines and last but not the least, improvement of the socio-economic conditions of the fishermen.

The prosperity of the country is linked up with those of fishermen and no wonder that a farsighted genius like Sir F. A. Nicholson emphasised the importance of raising the fisherfolk in the socio-economic scale, improving their education, financial position, self respect, independence and all noble qualities and instilling a desire for further progress in them. It is towards the fulfilment of these ends that the Fisheries Department has opened fifty schools on the West Coast and sixty co-operative Societies for active co-operation of the fisherfolk, in its endeavour to build up fishing industry on a co-operative basis. The marketing unit just launched by the Department will help the fishermen to sell the fish to their best advantage. The welfare units which will shortly come into force will be endeavouring to raise the standard of this backward community, living in small isolated villages, scattered around the coast. The welfare officers will survey the living conditions of the poor fisher-folk and chalk out a programme for providing proper dewelling places instead of dirty huts, and drinking-water wells, roads and public conveniences. The present insanitary

state of the Malabar beach will vanish and with them, the epidemics and their enormous annual toll.

Now turning to research, it is a well known fact that the major fisheries of sardine, mackeral and sharks are subject to periods of glut and scarcity. Naturally, this renders a permanent exploitation of these important fisheries on a commercial scale uneconomical, if not impossible. Here is a need for organising long-range research to trace the migrations of these important fishes. These and other numerous fishery problems which confront a fisherman can be effectively tackled only by following in the foot-steps of the better organised countries, which have invested large sums of money on survey and research vessels and well equipped marine biological stations. The cost appears prohibitive now, but it will be cheaper in the long run to have a team of competent workers to thrash out the problems of movements of our fishes than to embark on a scheme of increasing the fishing fleet to catch these elusive shoals of fish.

Even though it is preferable to wait till a detailed survey is completed, in view of the present critical food situation prevailing in this country, the Madras Government have wisely launched a simultaneous scheme of systematic exploitation of the deep-sea on the basis of surveys already done. It is a known fact that at present less than a fourth of the area within the hundred fathom line is being fished by inefficient gear and out-of-date methods. The Fishery Department has made a right beginning when it purchased power-boats to facilitate Deep Sea Fishing. Further successful expansion of this section, simultaneous with the detailed survey of the coastal seas, is the inevitable outcome of this great enterprise.

Proper exploitation does not stop with catching tons of fish. Fish is a readily putrescible product and it is essential that it should be preserved at the place of capture. At present, the preservation in the form of drying, salting and icing starts only after hours of exposure and rough handling, by which time the inevitable putrefaction sets in. In the market, to day, fresh and well-preserved fish is a rarity. Regular supply of fresh fish will, no doubt, create a great demand for fish in good condition. This will ensure a higher standard of health among the people. In order to achieve this object, modern method of fish preservation by refrigeration is the most expedient one. The ideal method will be to fit up carrier-launches with freezing equipment which will collect the cathes and freeze them on the spot on board and transport them to cold storage godowns on shore from whence it can be distributed to consuming

markets, in cold storage vans. It is best to have cold storage godówns in every market as well. These ventures which need large capital, can only be demonstrated by the Government. It is for the enterprising commercial concerns to take up this lucrative business, at the same time helping to increase the food supply of the country.

It is true that in great industrial countries like America and Britain there are many efficient fishery organisations and large fishing fleet which we in India, seriously lack. It is only in the fitness of things that the Government have stretched a helping hand to raise this industry to a firm footing and it is for the enterprising and industrially-minded public of Kerala to realise the vast scope of exploitation of the wealth of the seas, and to fall in line with the Governmental activities and help this nation-building programme of the present peoples' Government.

ARYAVAIDYA VILASINI VAIDYA SALA

ESTD: 1921.

(RECOGNISED BY THE GOVT. OF MADRAS)

Proprietor & Physician-in-Charge: Arya Vaidyan K. NEELAKANDAN VAIDYAR.

Head Office: CALICUT.

BRANCHES AND STOCKISTS AT

MADRAS, SALEM, TRICHY, MADURA, VIRUDHUNAGAR, KARAIKUDI, DEVACOTAH & MANGALORE.

Specialists in all kinds of special Malabar treatments such as Navara Kizhi, Massage, Dhara, Vasti etc. etc.

Up-to-date and convenient arrangements for treatment of in-patients at the HEAD OFFICE at reasonable charges.

PRASOOTHIKAMRITHA RASAYANA

An efficacious tonic for women during pregnancy and after confinement. PRICE PER lb.—Rs. 5/-

THE WEALTH OF KERALA

BY

KIZHEDATH VASUDEVAN NAIR, B. A.,

KERALA has always been a great emporium of world trade. The archaeological finds at Harappa on the Indus have revealed that Malabar had extensive trade relations with the North even prior to B C. 3,102, i. e., over 5,000 years ago. The excavations there have shown that teak for building purposes, and ivory for ornament and decoration were much in demand in those days, and that Malabar was the sole supplier of these. The teak of Malabar has also been unearthed from the ruins of the Chaldean City of Ur. Egypt, then one of the most civilized of nations, was importing large quantities of Cinnamon, ebony and betel leaf from Malabar some 4,000 years ago. King solomon's navy (B. C. 970-930) "came from Hiram and Tarshish to the Malabar Coast once in three years for gold, spices, teak, ivory, apes and peacocks". Pliny has sung of our 'hot pepper and diaphanous muslin"; the Greek athletes have tasted our rice, and the Roman patriarchs our spices. The prosperity of Tyre some 2,500 years ago was, it is stated, entirely due to her trade "in horns of ivory, ebony, and spices" obtained from Malabar. The ancient Greeks imported from Malabar into their most civilized and glorious country, in the fifth and sixth centuries before Christ, rice, cinnamon, ginger and pepper.

Disintegration of Kerala

Those were glorious days for Kerala which stood foremost in India in foreign trade. She was a self-contained unit with her own distinct culture, language, customs, habits, traditions, geographical position and physical features, and stretched from Gokarnam to Cape Comorin, protected by her guardian angels-the western Ghats on the East and the Arabian Sea on the West. Cheraman, the last of the Perumals who ruled Kerala, on the eve of his departure on pilgrimage to Mecca somewhere about the eighth century A. D., divided his kingdom among some of his faithful followers. And with that the first stage of disintegration set in. With the advent of the British who successfully persuaded the Zamorin and other ruling chiefs, except the rulers of Travancore and Cochin, to entrust their territories to the care of the mighty British power who had just then driven away the French and defeated Tippoo, Kerala, again, was cut to pieces. The Gudalur Taluk and adjacent places in the present

Nilgiri District, the Kasergode Taluk and contiguous Malayalam speaking areas of the present S. Kanara District and a large portion of Coorg are all hungering to go back to their own mother—Kerala. All these areas suffered under the knife of an alien ruler who had not an inkling of the varying features and nature of the different parts of the country. There are some among the Kerala Congressmen who claim the whole of S. Kanara, Nilgiris and Coorg into the Kerala Province. I shall not be a party to it. For, we cannot forget that our claim for a seperate province is based mainly on our distinct culture, language, customs and habits. Let us not trespass into others' territories even at the very outset. We want only those portions which rightly belonged to us.

Man Power.

Kerala, comprising of the Native States of Travancore and Cochin, and the British territories of Malabar and Gudalur and Kasergode Taluks and the contiguous Malayalam speaking areas and a portion of Coorg, has an area of about 20,000 sq. miles and a population of over a crore and a quarter according to the census figures of 1941. The majority of the population is highly cultured and educated. The Malayalee is reputed for his daring and courage; the Nairs and Moplas of the Zamorin's militia had created history by making the Portuguese and the Dutch shiver in their shoes; the guerilla war conducted by Pazhassi Rajah in the 18th century against the powerful English General Wellesley inspired admiration in the latter. For the Rajah gave the General (afterwards famous as the Duke of Wellington) several headaches. Even during the recent war, Kerala had contributed a great share towards all the arms of the Indian fighting forces. The Malayalee is intelligent and tolerant. Our workmen are skilful and efficient. We can adapt ourselves to any mode of life, any clime and any climate.

Industries

Industry and trade are the two main wealth—producing factors in the economy of a nation. There was a time, as has already been said, when Kerala had an established, glorious foreign trade. And it is too well-known that it was the fame of the wealth of Kerala that attracted the foreigner to the Indian soil. The main object of even the English East India Company at first was not conquest of India, but trade with this country. And it was only with the British occupation that our trade declined and our industries perished. In spite of it, the Malabar Coast is one of the leading industrial centres of India. The large number of spinning and weaving establishments, tile and clay factories, timber yards and

saw mills, soap and cashew nut factories, and many another stretching from Nagercoil on the south to Kasergode in the north, if scientifically developed and enlarged on modern lines, could produce more wealth to vie with Bombay and Ahmedabad. Our Coconut industry and subsidiary industries such as coir and Coir products, coconut oil etc. need further improvement. Careful study and research would show the great potentialities of the coconut industry of which Kerala has always been proud.

Kerala possesses abundant raw materials for metal, ceramics, glass, cement and fertiliser industries. At present we have a few of these on a small scale. But they have to be enlarged and developed on modern scientific lines, investing large capital so as to make them flourishing industries, bringing wealth to our province. Cheap electric power should be available, and then, our skilful workmen could turn out mines of wealth from our industries.

Kerala is a world emporium of timber trade. She is a nursling of the ocean, too. History tells us that she had a glorious sea-borne trade, and that the Zamorins had a powerful navy. The ports of ancient Kerala are famous in history. In spite of all these, no attempt is being made to establish a good dock even at Cochin for constructing ocean-going vessels. Boat-building and construction of ships can successfully be under-taken on the Malabar Coast where all the natural advantages for such industries exist in abundance.

Furniture, Ply-wood etc. have already brought reputation to Kerala. And the umbrella, leather goods, mat, matches, Ayurvedic medicines, as well as the numerous cottage industries of this coast could be developed on better and more progressive lines to yield better results. Many other new industries which would thrive in Kerala should also be started. They would be successful and profitable if the Malayalee would shake off his natural inertia and boldly enter into new fields of enterprise.

Agriculture

Kerala has its own special agricultural products seldom grown in such abundance in any other part of the world. Coconut, betel nut, pepper, ginger, cashew nut, rice, banana, tapioca, Jack fruit etc. are our specialities. Of these, rice alone is grown in other parts of India more than what we grow in Malabar. At present the farmer in Malabar has to depend on Mother Nature for his supply of water to irrigate his fields. Malabar has utterly been ignored by the Government of Madras who treats her Cinderella-like in spite of the considerably large revenue she (Malabar) contributes to the Provincial treasury.

If the monsoon fails, our farmer will have to starve. For, we have no irrigation facilities as in other parts of the Presidency where millions have been sunk for dams, channels and tanks. The plea put forward by the Madras Government is that the peculiar physical nature of Malabar stands in the way. But the Government of Mysore have constructed the Irwin Canal over two hundred miles in length from the Krishnaraja Sagara Dam to irrigate large tracts of Mandya, Maddur and Malvalli, spending large amounts, levelling vast acres of hilly tracts and jungles, even boring a huge tunnel more than two miles long through which the canal flows. But then, it is Mysore whose ruler and whose Dewan were solicitous of the welfare of their subjects. Kerala also has a similar physical configuration as that of Mysore. Yet Kerala need hope to have such big and beneficent projects only when she severs connection with Madras. And when once our shackles are broken, we could have all facilities to make our agriculture prosper, beating even the Mettur-irrigated Tanjore and Trichinopoly Districts.

Forests

Kerala abounds in vast tracts of forests, the total acreage being more than 3,500 sq. miles. And every acre of them is a large treasure trove with the towering trees and majestic elephants, wild game and precious herbs, not to speak of innumerable other products hidden behind the jungles. Kallai, in the Calicut town, is the second biggest timber trading centre in the world. If properly explored and researches carried on in an institute which must be located in a central place like Calicut, our forests would reveal all the hidden treasure. There are many kinds of soft wood, bamboos and fibrous shrubs which may be utilized as raw material for a very thriving paper industry in Malabar. The Punalur Paper Mills in Travancore have already proved a success. Attempts should be made to explore the real worth and value of our forests.

Plantations

A considerable portion of the plantations in India lies in Kerala. The high ranges of Munnar in Travancore the Wynaads of Malabar etc. are famous for their tea, coffee, rubber and cardamom plantations. There are other parts of Kerala, too, where small plantations exist. All these yield vast wealth which at present is drained off to a large extent from this country.

The large acreage of tobacco cultivation in the Kasergode Taluk, and the vast orange gardens of Wynaad and Coorg also would bring us a large annual income.

Minerals

There is no dearth for valuable minerals also in Kerala. History has

recorded that Malabar had been exporting gold to Egypt and other countries. Unorganised attempts have revealed that the sands of the Chaliyar river in Nilambur, and neighbouring areas contain gold. And there are gold deposits in Devala and the neighbourhood in the Gudalur Taluk. Many places in Wynaad, especially Cherambadi, Mango Range and Gudalur abound in mica deposits. There are deposits of iron, potash and lignite also in many places in Malabar and other parts of Kerala. The best iron ore in India is situate in Karuvarakundu in the Ernad Taluk of Malabar. The local smiths there are experts, and they use the crude iron ore for their cottage industries. The very name Karuvarakundu proves the fact: *Karuvan = Blacksmith + Kundu = locality*. Recently it has come to light that Travancore has valuable deposits of monazite yielding thorium and uranium. Cannanore, Pattambi, West Hill and other places in Malabar have large deposits of lignite. And in the Chittur Taluk and other parts of Cochin State and in certain areas of Malabar and Travancore, we have deposits of felspar and quartz, useful in the ceramic industry. Thus the several parts of kerala are ready to welcome the enterprising industrialist. And we too can have large industrial enterprises similar to the great Jamshedpur and Bhadravathi works. Proper investigation and prospecting of all our mineral resources should be carried out. An organised geological survey of Kerala also is a prime necessity. That would reveal the actual place and the nature of the wealth hidden in the wombs of Mother Earth. Only a free government of the sons of Kerala would be able to launch such enterprises to enrich their own province.

Ports

Kerala's ports such as Cranganur (Mouziris), Calicut, Thirunavai, etc. were well-known to the ancient mariner from the West. It was only in 1341 that the port of Cochin came into existence. On the Malabar Coast there is a large number of ports such as Quilon, Alleppey, Cranganur, Ponani, Beypore, Calicut, Pantalayini, Badagara, Tellicherry, Cannanore, Azhikkal etc. All these, if developed, would be of immense benefit to Kerala.

The harbour of Cochin is a great asset to our Province. Year after year, the tonnage of exports and imports at this harbour is on the increase. In the year 1945-46, the tonnage of imports rose to 9,00,743 and exports reached 3,91,176 landing and shipping tons.

If all the minor ports in Kerala are developed, existing canals dredged and deepened, new canals, bridges and roads constructed to facilitate land and water communications connecting the different parts of Kerala, our trade shall prosper and industries grow richer,

bringing in their wake large revenue to the State treasury and greater prosperity to our people.

Fisheries

Being sons of the sea, we have a claim on the marine products of this coast. Fishing (both inland and deep sea) must be developed. Fish is an important item of food to the people of Kerala. And it can be converted into a very large industry. The Fish oil industry also has a bright future here.

A Ten Year Plan

At present the total annual revenue of all the areas comprising Kerala is estimated to amount to about 180 million Rupees. This amount can easily be doubled if the foregoing items of revenue are properly developed. One plea against Kerala becoming a separate Province is that we shall not have the necessary resources to meet the administrative expenditure. Travancore and Cochin are, already, independent economic and political units. Cochin, which is only an eighth of British Malabar, is able to get on prosperously, at the same time adequately catering to the needs of the people of the State. Travancore is at present in a flourishing condition with its great industrial and commercial progress and prosperity. But Malabar is far, far behind their two sisters in point of education, industries, cultural progress, people's welfare etc. Why? Because, Malabar is tied to the apron strings of Madras who would not allow her (Malabar) to grow as she would.

Only if Kerala becomes free will she be able to prosper. We shall have a ten year plan to develop our various sources of wealth. During the period of transition, we may have to depend on subventions from the Union Government of India. For that matter, does not Orissa, the N.-W. F. Province, Baluchistan etc. receive large annual subventions from the present Central Government? Was not Sind also getting large amounts from the centre till very recently? Kerala shall have, in her ten year plan, large irrigation schemes and electricity projects. The large tracts of uncultivated waste lands shall be opened up for cultivation, even as the Sukkur Dam opened up millions of acres of arid desert in Sind, converting them into great granaries. We shall have hydro-electric schemes of our own to develop and aid our agriculture and industries. In fact, the power house of the Pykara system of electricity at Singara is in a place called Masanagudi in Malabar. We have the first claim on it. Properly planned and properly manned, the new province shall, in a few years of its inception, be able to stand on her own legs.

Some people ask whether Kerala has good administrators and experts

to manage the affairs of a seperate province. And they point their finger at the present Congress leadership of Kerala with derision. I confess that at present, among the members of the Kerala Congress, there is none who possesses the personality and outstanding ability, grit and knowledge so essential for an able administrator. But then, why count on Congressmen alone? Has not Kerala produced eminent sons in the past? And has she not in the present times in the Hon'ble Dr. Mathai, Dr. P. J. Thomas, Major K. M. Panikkar, Rao Bahadur V. P. Menon, Mr. K. P. S. Menon, Mr. V. K. Krishna Menon, Sir N. Raghavan Pillai, Sir C. Madhavan Nair, Sir C. Kunhiraman, Rao Bahadur V. K. Menon and others, able economists, planners, administrators and men of vision and enterprise? And are there not first rate Malayalee officials holding high positions of responsibility in different parts of India and abroad? Their services shall always be at Kerala's disposal.

Travancore—a hurdle!

Dewan Sir C. P. Ramaswamy Ayyar of Travancore has declared that his Maharajah shall not touch the question of the Kerala Province even with a pair of tongs! If the young Maharajah forgets history and refuses to join hands with Malabar and Cochin, good-bye to him and his "Sachivothama." Even without Travancore, Malabar and Cochin shall go forward and form an independent, autonomous unit, loyal to the Union Government of India, but never subject to the Tamil or Telugu Province. We shall have the necessary resources even if Travancore keeps out. The very fact that the Malabar District contributed the largest share of Sales Tax last year (62 lakhs of rupees) to the Madras Government, beating all other districts in the Presidency, shows that we are a force to be reckoned with. Therefore, let us not be disheartened by the thunder and lightning flashing across the *Pampa*. The wise statesmanship, wide outlook and noble words of the present Maharajah of Cochin act as an antidote to Travancore's fume and fury. And *Sri Bhargava Kshetra* shall have her say and sway once again as of old. Let every son and daughter of Kerala strive to see the Golden Age and the glorious Rising Sun of *Aikya Kerala.* Victory shall be ours!

LUXMI INVESTMENT CORPORATION Ltd.,

SHARE BROKERS

&

GENERAL INSURANCE AGENTS

CANNANORE :: N. Malabar.

DESAMITHRAM PRINTING & PUBLISHING Co., Ltd.,

(INCORPORATED UNDER THE INDIAN COMPANIES ACT, 1913)

CANNANORE :: N. MALABAR.

ARTISTIC PRINTERS, BINDERS, PUBLISHERS,
BOOK SELLERS AND STATIONERS.

Few Shares of Rs. 25/- each Available For Sale.

Publications under the guidance of a Board of Advisers which is constituted of the most distinguished intellectuals, authors and Educationists of Kerala.

FURTHER PARTICULARS CAN BE HAD FROM THE OFFICE OF THE COMPANY.

JAYACHANDRA & COMPANY

MANUFACTURERS' REPRESENTATIVES

AND

COMMISSION AGENTS,

CANNANORE :: N. Malabar.

Printing a Fine Art

ENTRUST
your requirements
IN
PRINTING & BINDING
OF
EVERY DESCRIPTION
WITH US.

THE ART OF PRINTING has been the main factor in the upbuilding of communities, and of business in every conceivable form. Your printed literature is your advance agent and your salesman - it is the mirror that reflects the character of your merchandise - it is the guardian of your business reputation.... ... ...

G. T. F.

NEAT Printing
ARTISTIC Designs
TYPICAL Setting
IMPRESSIVE &
ORIGINAL Get-up
NOVEL Ideas
ATTRACTIVE
AND
LIBERAL Terms.

Printers in Malayalam, English & Tamil.
Book-Binders, Engravers & Rubberstamp Makers.

NATIONAL PRESS,
KALLAI ROAD, CHALAPURAM
CALICUT.

നേഷനൽ പ്രസ്സ്,
കല്ലായി റോഡ്, ചാലപ്പുറം പോസ്റ്റ്.
കോഴിക്കോട്.

ഇംഗ്ലീഷ്, മലയാളം, തമിഴ് എന്നീ ഭാഷകളിൽ എല്ലാ
തരം അച്ചടിവേലകളും - അക്കൌണ്ട് പുസ്തകങ്ങൾ
ബയണ്ടിങ്ങും റബ്ബർസ്റ്റാമ്പുകൾ, ബ്ലോക്കുകൾ
എന്നിവയും ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നു.

"The Commercial Kerala" is printed entirely by us.

UNIVERSITY LIBRARY,
1 6 SEP 1947
MADRAS.

UNIVERSITY LIBRARY
16 SEP 1947

നമ്മുടെ പണ്ടത്തെ കച്ചവടബന്ധം.

ടി. ബാലകൃഷ്ണൻ നായർ, ചിറക്കൽ.

[പഴമയേറിയ കേരള ചരിത്രത്തിന്റെ പഴയ ഏടുകൾ തപ്പിപ്പിടിച്ചു, ചിതൽ തട്ടി, പൊടിനീക്കി സൂക്ഷ്മസ്ഥിതി മനസ്സിലാക്കാൻ യത്നിക്കുന്ന ഒരു യഥാൎത്ഥ ചരിത്രാന്വേഷകനായ നമ്മുടെ ലേഖകൻ മലയാളത്തിന്റെ പുരാതന മേന്മയിലേക്കും യശസ്സിലേക്കും കണ്ണോടിക്കുവാൻ നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കയാണ്.]

കേരളവും വിദേശരാജ്യങ്ങളും തമ്മിൽ പണ്ടുകാലങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന കച്ചവട ബന്ധത്തെ അറിവിൽ പെട്ടേടത്തോളം ലക്ഷ്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഒന്നൊടുത്തുകാട്ടുവാനാണ് ഞാനുദ്ദേശിക്കുന്നതു. ഇന്ത്യയിൽ കടലോരത്തു കിടക്കുന്ന നാടുകളെല്ലാം ലോകത്തിലെ ഇതര രാജ്യങ്ങളുമായി പുരാതനകാലം മുതല്ക്കേ വ്യാപാരബന്ധത്തിലേൎപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നതിന്നു തെളിവുകൾ വളരെയുണ്ടു്. ആ പഴയകാൎയ്യങ്ങളെ കുറിച്ചു അപൂൎവ്വം ചില ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നറിവാനാകുന്നതാണ്. എന്നാൽ കേരളവും വിദേശങ്ങളും തമ്മിൽ കടൽ കടത്തി നടത്തിയ വമ്പിച്ച വാണിജ്യത്തെക്കുറിച്ചു അധികമൊന്നും അറിയാത്ത കുറവു നിലനിന്നു പോരികയാകുന്നു. ആ കുറവു നികത്താനുള്ള തികവും കഴിവും എനിക്കില്ലെങ്കിലും, പ്രസ്തുത വിഷയത്തെ അധികരിച്ചു ചിലസംഗതികൾ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു, ആ വഴിക്കൊന്നുത്സാഹിക്കുവാൻ ചരിത്രകുതുകികളെ പ്രേരിപ്പിച്ചാലായല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചു മാത്രമാകുന്നു.

നമ്മുടെ നാട്ടിന്റെ കിഴക്കെ എല്ലകയായ സഹ്യാദ്രി നിരകളിൽ വളൎന്നു പടൎന്നു പൂവിട്ടു കായ്ച്ചു അലഞ്ഞുലയുന്ന ഏലമരീചികാവല്ലികളുടെ മാട്ടിവിളിയാണു അലകടലുകൾക്കക്കരെ കിടക്കുന്നവരെ ഇന്നാട്ടിലേക്കു ക്ഷണിച്ചതു; അതുപോലെതന്നെ ആ പൎവ്വതപ്രാന്തങ്ങളിൽ പുളച്ചു വിഹരിക്കുന്ന മഹാഗജങ്ങളുടേയും മത്തമയൂരങ്ങളുടേയും കൊമ്പുകളും പീലികളും പരദേശികളെ ആകൎഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഏലം, കുരുമുളകു, കറുപ്പത്തോൽ, മയിൽപീലി, ആനക്കൊമ്പു എന്നീ സാധനങ്ങൾ ക്രിസ്താബ്ദത്തിന്നെത്രയോ മുമ്പുതന്നെ അറബി, ഈജിപ്തു്, സ്പെയിൻ, റോമ എന്നീ പാശ്ചാത്യപ്രദേശങ്ങളിലും, ചീനയിലും കയററിയിരുന്നുവെന്നതിന്നു ലക്ഷ്യങ്ങൾ വളരെയുണ്ടു്. പാശ്ചാത്യമതപ്രവാചകന്മാരിലൊരാളും, ജൂതനേതാവും ആയ മോസസ്സിന്റെ കാലത്തു ജൂതക്ഷേത്രങ്ങളിലെ ആരാധനകളിൽ കേരളത്തിൽനിന്നു കൊണ്ടുപോയ കറുപ്പത്തോൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. മൂവായിരംകൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു നാടുവാണ സോളമൻ രാജാവിന്റെ ഭരണകാലത്തു, "വെള്ളിയെ ആരും മാനിച്ചില്ല; സൎവ്വത്ര സ്വൎണ്ണമായിരുന്നു. സോളമന്റെ നാട്ടിൽ തഷീഫ് എന്നും ഹീരാം എന്നുമുള്ള കപ്പൽവാണിഭസമുദായത്തിൽ മൂമ്മൂന്നു കൊല്ലം കൂടുമ്പോൾ സ്വൎണ്ണം, ആനക്കൊമ്പ് എന്നിവയും, കുരങ്ങു, മയിൽ, എന്നീ ജന്തുക്കളേയും കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു"വെന്നു ബൈബിളിലെ പഴയ നിയമത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. കിഴക്കുതെക്കൻ വയനാട്ടിലെ ഗിരിത

ടങ്ങളിൽ ഖനികൾ കഴിച്ചു പൊന്നെടുക്കാനും, ബേപ്പൂർ പുഴയിലെ പൂഴിയോടുചേർന്ന പൊൻതരികൾ അരിച്ചെടുക്കാനും, ബൃഹത്തായ കാഞ്ചനവ്യാപാരം നടത്താനും നമ്മുടെ പൂർവ്വീകന്മാർക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അന്നത്തെ പ്രധാന കപ്പൽസങ്കേതം ഇന്നത്തെ കടലുണ്ടിയായ പഴയ'തുണ്ടി'യായിരുന്നു. മുയിരിക്കോടി (കൊടുങ്ങല്ലൂരി)ന്നു 66 നാഴിക അകലെക്കിടക്കുന്ന തുണ്ടി കടലോരത്തെ 'മനോഹരമായ ഗ്രാമമാകുന്നു' എന്നു'പെരിപ്ലിസ് മാറിസ്സ് എറിത്രായി' എന്ന പുരാതനചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു. ക്രിസ്തുവിന്നു വളരെക്കാലം മുമ്പുതന്നെ കേരളവും യൂറോപ്പും വ്യാപാരപരമായി ബന്ധത്തിലായിരുന്നുവെന്നതിന്നു സംശയമൊന്നുമില്ല. ഭാഷാപരമായും ഇതിന്നു തെളിവുണ്ട്. ബൈബിളിൽ മയിലിന്നു 'ടുക്കി'യെന്നാണ് ഹീബ്രു പേർ; ഈ പദം മയിലിൻെറ പ്രാചീനദ്രമിഡ-മലയാള-പ്പേരായ 'ടോകൈ'യെന്നതിൻെറ തത്ഭവമാണ്. ക്രിസ്താബ്ദത്തിന്നു മുമ്പു ആറാം ശതകത്തിൽ കൈറസ്സ് രാജാവിൻെറ അതിക്രൂരഭരണത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടുകൊണ്ടു കുറെ ജൂതന്മാർ കേരളത്തിൽ കുടിയേറിപ്പാൎക്കയുണ്ടായി. കൊച്ചിയിലെ ഇന്നത്തെ ജൂതന്മാരുടെ പ്രപിതാമഹന്മാരാണവർ. ജൂതന്മാരുടെ കുടിയേറിപ്പാൎപ്പു പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങളും മലയാളക്കരയും തമ്മിലുള്ള വ്യാപാരബന്ധത്തെ പൂൎവ്വാധികം വൎദ്ധിപ്പിച്ചു. ഹെറഡോട്ടസ്സിൻെറ കാലമായ ക്രി. മു. അഞ്ചാംശതകമായപ്പോഴേക്കും കടൽക്കച്ചവടം നമ്മുടെ നാട്ടിനെസംബന്ധിച്ചേടത്തോളം കേവലം സാധാരണമായിത്തീൎന്നു. ഗ്രീക്കുകാരുമായുണ്ടായ വമ്പിച്ച കച്ചവടം നിമിത്തം, കേരളാവിശിഷ്ടവസ്തുക്കളുടെകലവറയും, സ്വൎണ്ണക്കൂമ്പാരങ്ങളുടെ ഈട്ടുവെപ്പുമായി. അക്കാലത്തെ ഒരു പ്രസിദ്ധ ഗ്രീക്ക് എഴുത്തുകാരനായ ക്ലേസിസ് മലയാണ്മയിലെ കരപ്പത്തോലിന്നു ഗ്രീക്ക് ഭാഷയിൽ 'കാർപ്പിയൻ' എന്ന പേരിട്ടതു പ്രസ്താവ്യമാണ്. ക്രി. മു. നാലാം ശതകത്തിൽ നടന്ന മഹാനായ അലക്സാന്തരുടെ ദിഗ്വിജയത്തെത്തുടൎന്നു ഇന്ത്യയിൽ, പ്രത്യേകിച്ചു ഉത്തരേന്ത്യയിൽ സംഭവിച്ച കോളിളക്കങ്ങൾ മലയാളക്കരയേയും ബാധിച്ചു. അലക്സാന്തൎക്കുശേഷം, ഗ്രീക്ക് രാജാവായ സെലൂക്കസ് നിക്കേയ്ററരുടെ പ്രതിനിധിയായി മഗാസ്തനിസ് എന്ന സുപ്രസിദ്ധ ചരിത്രകാരൻ ഇന്ത്യയിലേക്കുവന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ വിവരണങ്ങളിൽ, പാണ്ഡ്യചോളകേരള രാജാക്കന്മാരെക്കുറിച്ചു പ്രസ്താവിക്കുന്നേടത്തു മലയാളക്കരയെ ഭരിച്ചിരുന്നതു രാജ്ഞിമാരായിരുന്നുവെന്നും, അങ്ങനെയൊരു നടപടിക്കുകാരണം ഗ്രീക്ക് ശക്തനായ ഹെറാക്ലിസ് മലയാളക്കരയെ കീഴടക്കി തൻെറ മലയാളി ഭാൎയ്യക്കു ആ രാജ്യം സമ്മാനിച്ചതാണെന്നും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു.

ഗ്രീസ്സിൻെറ പ്രാബല്യം നശിച്ചതോടുകൂടി കേരളത്തിൽ ഗ്രീക്കുകാരുടെ വരവും കുറഞ്ഞു. ക്രി. മു. രണ്ടാം ശതകത്തോടുകൂടി യൂറോപ്പിലെ ഏററവും സമ്പന്നമായ രാജ്യം ഈജിപ്തായി. യൂറോപ്പിലല്ലെങ്കിലും, യൂറോപ്പുമായി വളരെയധികം അടുത്തു ബന്ധപ്പെട്ടുകിടന്നിരുന്ന ഈജിപ്ത് അക്കാലത്തെ രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ റാണിയായി പരിലസിച്ചു. ക്രി. മു. 120-ൽ ഈജിപ്തിൽനിന്നു ഇന്ത്യയിലേക്കു നേരിട്ടു ചെല്ലാനുള്ള കപ്പൽ മാൎഗ്ഗത്തെക്കുറിച്ചു ഒരന്വേഷണം നടത്തിയെന്നറിയുന്നു. ചെങ്കടലിൽവെച്ചു കപ്പൽനശിച്ചുപോവുകയാൽ പോംവഴിയില്ലാതെയുഴലുന്ന ഒരു ഹിന്ദുനാവികൻെറ സഹായത്തോടുകൂടി ഒരു കപ്പൽസമൂഹം ഈജിപ്തിൽനിന്നു ഇ

ന്ത്യയിലേക്കും, പ്രത്യേകിച്ച കരുമുളകുകൊണ്ടു പോവാൻ മലബാറിലേക്കും പുറപ്പെട്ടു. ഈ കപ്പലുകളിലൊന്നിൽ വിശ്രുതകപ്പലോട്ടക്കാരനായ കിസിക്കസ്സിലെ യൂഡോക്സസ്സും ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ നേതൃത്വത്തിലും, അജ്ഞാതനാമാവായ ഹിന്ദുകപ്പിത്താൻെറ നോട്ടത്തിലും കപ്പലുകൾ ഇന്ത്യയിലും, മലയാളക്കരയിലും എത്തി. നിരവധി കരുമുളകും, ഇതരപദാൎത്ഥങ്ങളും കയററിക്കൊണ്ടു ആ കപ്പലുകൾ ഇവിടെനിന്നു ഈജിപ്റ്റിലേക്കു മടങ്ങി. ലോകവിശ്രുതയായ ക്ലിയോപ്പാട്രാരാജ്ഞിയുടെ ഒരു സ്വന്തം കപ്പൽക്കൂട്ടവും ഇതെമാതിരി ഇവിടെവന്നു പോവുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു.

ക്രി. മു. 54-മുതൽ ക്രി. പി. 25-വരെ യൂറോപ്പിൽ റോമസാമ്രാജ്യം അഭൂതപൂൎവ്വമായി വളരുകയായിരുന്നു. ആ വളൎച്ചയിൽ ഈജിപ്റ്റ് റോമിൻെറതായിത്തീൎന്നു. അതോടുകൂടി റോമും കേരളവുമായിട്ടായി കച്ചവടബന്ധം. ക്രി. പി. 24-ാമാണ്ടിൽ പാണ്ഡ്യകേരള രാജാക്കന്മാരുടെ ഒരു പ്രതിനിധി റോമാചക്രവൎത്തിയായ അഗസ്റ്റസ്സിൻെറ രാജധാനിയിൽ ചെല്ലുകയുണ്ടായി. ആ പ്രതിനിധിയുടെക്കൂടെ പോയിരുന്ന ഒരു ജൈനസന്യാസി ഏതൻസ് നഗരത്തിൽവെച്ചു അഗസ്റ്റസ്സ് കാൺകെ അഗ്നിപ്രവേശംചെയ്തുവെന്നു റോമചരിത്രത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു. വൎദ്ധമാനമായ വ്യാപാരത്തോടൊപ്പം കരുമുളകിൻെറ ജന്മഭൂമിയായ കേരളത്തെപ്പററി അധികമധികം വിവരങ്ങൾ റോമചരിത്രകാരന്മാൎക്കറിവായി. ആ പഴയ ചരിത്രക്കുറിപ്പുകളിൽ വെച്ചു അതിപ്രധാനമായതു 'പെരിപ്ലസ്മാറിസ്എറിത്രായി' എന്ന ഗ്രന്ഥമാണ്. അതിൽ ഒരിടത്തു പറയുന്നു, "പെറേറാണിയസ് എന്ന വൃദ്ധനായ റോമ്മനേതാവ് റോമപുരിയിലെ ജനനിബിഡമായ വീഥികളിൽക്കൂടി മലബാറിലെ 'നേരിയതു' ധരിച്ചുംകൊണ്ടു ഉലാത്തിയിരുന്ന റോമതരുണിമാരെ ശരീരം മുക്കാലും വെളിക്കു കാട്ടിക്കൊണ്ടു നടക്കുന്ന നാണം കെട്ടവർ എന്നു ശകാരിച്ചു; കാരണം ആ വസ്ത്രങ്ങളെ 'നെയ്തുണ്ടാക്കപ്പെട്ട കാററ്' എന്നും 'മേഘത്തിൻെറ ഇഴ' എന്നുമായിരുന്നു അറിഞ്ഞുവന്നിരുന്നതു്". ക്രി. പി. 23-നും 79-നും മദ്ധ്യേ ജീവിച്ച പ്ലിനി എന്ന സുപ്രസിദ്ധ ഗ്രന്ഥകാരൻ മലയാളക്കരയെപ്പററി എഴുതിയ ലേഖനം ശ്രദ്ധേയമാണ്. ആ ലേഖനത്തിൽ, ഒരുവലിയ ഹിന്ദുകച്ചവടസംഘം ആസ്യയുടേയും യൂറോപ്പിൻെറയും വടക്കേ കടൽ തീരത്തുകൂടി യാത്രചെയ്തുവെന്നും, ജൎമ്മനിയുടെ കടലോരത്തുവെച്ചു അവരും അവരുടെ അസംഖ്യം കപ്പലുകളും കൊടുങ്കാററിൽപെട്ടു നശിച്ചുപോയെന്നും പ്രസ്താവിച്ച്കാണുന്നു. ആ ലേഖനത്തിൽതന്നെ മറെറാരിടത്തു പറയുകയാണു: "അറബിയായിലെ ഫാർടക്ക് മുനമ്പുവഴിയായി പടിഞ്ഞാറൻ കാററിൻെറ ഗതിയോടുകൂടി 1435 നാഴിക വഴിതെററാതെ കപ്പലോട്ടിക്കുകയാണെങ്കിൽ കൃത്യമായി മലബാറിലെ പാടാലെ എന്ന പട്ടണത്തിലെത്തും." അന്നത്തെ പ്ലിനിയുടെ 'പാടാലെ' നമ്മുടെ പന്തലായിനിയാകുന്നു. പ്ലിനിയുടെ കണക്കുപ്രകാരം യൂറോപ്പുമായുള്ള കച്ചവടത്താൽ ഇന്ത്യക്കു ആണ്ടുതോറും 55000000 സെസ് ടർ സ് (486979 പവൻ) വരവുണ്ടാകുന്നുണ്ടെന്നും, അതിൻെറ പതിന്മടങ്ങു യൂറോപ്പിലെ കച്ചവടക്കാർ സമ്പാദിക്കുന്നുണ്ടെന്നും ആണറിയുന്നതു. അഗസ്റ്റസ്സ്, ടൈബീരിയസ്സ്, കാലിഗുള, ക്ലാഡിയസ്, നീറോ എന്നീ റോമചക്രവൎത്തിമാരുടെ നാണയങ്ങൾ കേരളത്തിലെ പലപുരാതന കുഡുംബങ്ങളിലെ ഈടു വെപ്പുകളിലും കാണാൻ

കഴിയും. തിരുവിതാംകൂറിലെ പുരാതനവസ്തുപ്രദർശനശാലയിൽ അനേകം റോമാനാണ്യങ്ങൾ ഉണ്ട്.

ക്രി. പി. 44-ാമാണ്ടിൽ സിലോണിലെ ഒരു ദൂതസംഘം റോമചക്രവർത്തിയായ ക്ലാഡിയസ്സിനെ സന്ദർശിച്ചു. അതിനെത്തുടർന്നു ഇന്ത്യയിൽനിന്നും, പ്രത്യേകിച്ചു കേരളത്തിൽനിന്നും, ക്രി. പി. 540-വരെയിലും അനേകം രാജപ്രതിനിധികൾ യൂറോപ്പിലെല്ലായിടത്തും ചെന്നിട്ടുണ്ട്. ക്രി. പി. 226-ൽ തയാറാക്കപ്പെട്ട 'പ്യൂട്ടിയൻ ജേറിയൻ' പട്ടികയിൽനിന്നു മുസിരിസ് (കൊടുങ്ങല്ലൂർ) പട്ടണത്തിൽ രാജാവിൻെറ സമ്മതപത്രത്തോടുകൂടി വളരെ റോമക്കാർ കച്ചവടം നടത്തുന്നുണ്ടെന്നും, ആ പട്ടണത്തിൻെറ വിശാലമായ ഒരു ഭാഗത്തു അഗസ്റ്റസ്സിൻെറ പേരിൽ ഒരു ക്ഷേത്രവും, കച്ചവടരക്ഷക്കു രണ്ടു വിഭാഗം റോമസൈന്യവും ഉണ്ടെന്നും മനസ്സിലാകുന്നു.

ക്രി. പി. ആറാം ശതകത്തിൻെറ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിൽ കോസ്മസ് ഇൻഡികൊ പ്ലിയൂസ്ടസ് എന്നു പേരായ ഒരു ബൈസാൻടിയൻ പാതിരിയുടെ എഴുത്തിൽനിന്നാണ് ആ കാലത്തെ മലയാളക്കരയുടെ സ്ഥിതി സ്വല്പം അറിവാനിടയാകുന്നതു്. പേർസ്യയിൽനിന്നു കൊലൺ[കൊല്ലം]വരെയുള്ള രാജ്യങ്ങളിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ മതപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ യാതൊരു ശ്രദ്ധയും പുരോഹിതന്മാർ ചെലുത്തുന്നില്ലെന്നു ആവലാതിപ്പെട്ടുകൊണ്ടുള്ളതാണീ കത്തു. ഇക്കാലത്തോടുകൂടിയാണ് ഇസ്ലാംമതവും പശ്ചിമേഷ്യയിൽ പരന്നുകൊണ്ടിരുന്നതു. മുസൽമാൻമാർ ക്രി. പി. 638 മുതൽ 640 വരെ നടത്തിയ ഭയങ്കരാക്രമണങ്ങളാൽ ഈജിപ്തു് മുഴുവനും അവരുടെ അധീനപ്പെട്ടു. അതോടുകൂടി കേരളവുമായുള്ള വിദേശവാണിജ്യം അവരുടെ കയ്യിലായി. ക്രി. പി. ഒമ്പതാം ശതകത്തിൻെറ മദ്ധ്യദശയിൽകൂടി 'ചീനാരാജ്യത്തിലും ഇന്ത്യയിലും ഒരൊററ ആൾ പോലും ഇസ്ലാംമതം സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല' എന്നു ഒരു മുസ്ലീം ചരിത്രകാരൻ കുറിച്ചിട്ടുള്ളതു സ്മരണീയമാണ്. അറബിയയിൽനിന്നും മററും കച്ചവടത്തിന്നായി കേരളക്കരയിൽ വന്നിരുന്ന മുസൽമാൻമാർ വാണിജ്യത്തിലല്ലാതെ മററൊന്നിലും ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല. ഉത്തരേന്ത്യയിൽ മുസ്ലീം രാജാക്കന്മാരുടെ വാഴ്ച പ്രബലപ്പെട്ടതിന്നു ശേഷമാണ് ഇന്ത്യയിൽ ഇസ്ലാംമതത്തിൽ ചേരുവാൻ ഇതരമതാനുയായികൾക്കഭിനിവേശമുണ്ടായതെന്നു തോന്നുന്നു.

ക്രി. പി. 500-504ന്നിടയിൽ മലയാളക്കരയിലെ ഒരു രാജാവു് ചീനാചക്രവത്തിയുടെ അടുക്കെ ഒരു പ്രതിനിധിയെ അയച്ചതായി രേഖയുണ്ട്. "പടിഞ്ഞാറൻ ദിക്കുകളായ റോമം, പാർത്തിയ എന്നീ രാജ്യങ്ങളും, സയാം, ടോൺകിൻ എന്നീ ദൂരപൌരസ്ത്യ രാജ്യങ്ങളുമായി എൻെറ രാജാവു വാണിഭം നടത്തുന്നു. പ്രാചീനമായിത്തന്നെ ചീനയുമായുള്ള വ്യാപാരബന്ധം ഒന്നുകൂടി വിപുലമാക്കുവാൻ എൻെറ രാജാവ് ആഗ്രഹിക്കുന്നു" എന്നു ആ പ്രതിനിധി ചക്രവത്തിയോടു പറഞ്ഞതായി രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്.

ക്രി. പി. 825 മുതൽ 1498 വരെ—അതായതു ഇന്നേക്കു 448 കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പുവരെയുള്ള കപ്പൽ കച്ചവടചരിത്രം കേരളത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മദ്ധ്യകാല ചരിത്രമാകുന്നു. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ, 'നായർകോൻ' ആയ സാമൂതിരിയും, 'കുതിരക്കോൻ' ആയ വടക്കൻ കോലത്തിരി(ചിറക്കൽ)യും, 'ആനൈക്കോൻ' ആയ തെക്കൻ കോലത്തിരി(വേണാട്

–തിരുവിതാംകൂർ)യും ആയിരുന്ന കേരളക്കരയിലെ പ്രസിദ്ധ നാട്ടുവാഴികൾ. വടക്കൻ കോലത്തിരിയുടെ തലസ്ഥാനമായിരുന്ന വേളാപുരം (വേല=കടൽതീരം—ഇപ്പോഴത്തെ കണ്ണൂര്) അറബിയ, പേർസ്യ, സിന്ധ് എന്നിവിടങ്ങളിലെ കുതിരകളെ വില്ക്കുന്ന വമ്പിച്ച കച്ചവട കേന്ദ്രമായിരുന്നു.

ക്രി. പി. 970നും 1039നും മദ്ധ്യെയാണ് സുപ്രസിദ്ധ സഞ്ചാരിയായ ആൽ ബറൂണി ഇന്ത്യയിൽ വന്നത്. അദ്ദേത്തിൻെറ സഞ്ചാരക്കുറിപ്പുകൾ മികച്ച ചരിത്രരേഖയാകുന്നു. കേരളത്തെക്കുറിച്ചു അദ്ദേഹം വിസ്തൃതമായി എഴുതീട്ടുണ്ട്. "ഗുജറാത്തിന്നപ്പുറത്താണ് കൊങ്കണവും താനയും. അതിനുമപ്പുറത്താണ് മലബാറിൻെറ കിടപ്പു. ആ നാട്ടിലെല്ലായിടത്തും വെററിലക്കൃഷി ചെയ്തുവരുന്നു. ആ നാട്ടുകാർ അവരുടെ സമ്പാദ്യം മുഴുവനും വെററിലക്കൃഷിയിൽ ഇറക്കുകയും, വെററിലക്കച്ചവടത്താൽ നേടുകയുംചെയ്യുന്നു. പുറത്തെവിടെയും വിടാതെ അസംഖ്യം സ്വർണ്ണവെള്ളിനാണ്യങ്ങൾ ആ നാട്ടിൽ കെട്ടിക്കിടപ്പുണ്ട്. കടൽക്കരയിലുള്ള പട്ടണങ്ങളിൽ പ്രധാനമായവ വടക്കുനിന്നു തെക്കായി മഞ്ചരുരും (മംഗലാപുരം) ഹിലിയും (ഏഴിമല) സദർസയും, ജാൻഗിലിയും [ഇവ ഏവയെന്നു ഇനിയും അറിയപ്പെട്ടിട്ടില്ല] കൂലവും (കൊല്ലം) ആകുന്നു." മലയാളക്കരയുടെ ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായും ചരിത്രപരമായും ഉള്ള ഒരു പരിപൂർണ്ണ വിവരം നമുക്കു ലഭിക്കുന്നതു പ്രഖ്യാതദേശസഞ്ചാരിയായ മാർക്കോപോളൊവിൻെറ വിവരണത്തിൽ നിന്നാകുന്നു. അദ്ദേഹം എഴുതുകയാണ്: "മലബാറിൽ ധാരാളം കുരുമുളകും, ഇഞ്ചിയും, ഏലവും, കറുപ്പത്തോലും, അടക്കയും വിളയുന്നു. വളരെ നേരിയതും അഴകുള്ളതുമായ വസ്ത്രങ്ങൾ അവിടത്തെ നെയ്ത്ത്കാർ ഉണ്ടാക്കുന്നു. അവർ പട്ടുവസ്ത്രങ്ങൾ, സ്വർണ്ണത്തുണികൾ എന്നിവ മറുനാട്ടുകളിൽനിന്നും ശേഖരിക്കുന്നു. സ്വർണ്ണം, വെള്ളി, കറാമ്പൂ, ജടാമാഞ്ചി എന്നീസാധനങ്ങൾ അവർ ധാരാളമായി വാങ്ങുന്നു. പല രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും കപ്പലുകൾ ഇടവിടാതെ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു; പ്രത്യേകിച്ചു ചീനയിലെ മഞ്ഞനദിക്കരയിലുള്ള മാൻസി ദേശത്തുള്ള കപ്പലുകൾക്കു കണക്കില്ല. പശ്ചിമരാജ്യങ്ങളിൽ ധാരാളമായി ഏലവും കുരുമുളകും കയററിപ്പോകുന്നു. ഈഡൻ വഴിയായി അലക്സാന്ത്രിയയിലേക്കാണ് അവയെല്ലാം ചെല്ലുന്നതു്."

ക്രി. പി. 1342നും 1347നും മദ്ധ്യേ ടാൻജിയർസ്കാരനായ ഷെയിക്ക് ഇബൻ ബട്ടട എന്ന മുസ്ലീം സഞ്ചാരി കേരളസന്ദർശനം നടത്തി. മലയാളക്കരയിലെ എല്ലാ തുറമുഖങ്ങളേയും പ്രധാനപട്ടണങ്ങളേയും പററി അദ്ദേഹം വിവരണം നൽകീട്ടുണ്ടു. കേരളബ്രാഹ്മണർമാത്രം അധിവസിച്ചിരുന്ന ധർമ്മപട്ടണം, ഒരു ബ്രാഹ്മണൻെറ പൊന്നാശനിമിത്തം മുസ്ലീമിങ്ങൾക്കു വിട്ടുകൊടുക്കപ്പെട്ട സംഗതിയെക്കുറിച്ചു അദ്ദേഹം സരസമായി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നതു പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണ്. ഇബൻ ബട്ടടയ്ക്കുശേഷം മലബാറിൽ വന്ന ഒരു പ്രസിദ്ധൻ അബ്ദർ റാസാക്കാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ സഞ്ചാരക്കുറിപ്പുകളിൽവെച്ചു ഏററവും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതു മലബാറിലെ തുറമുഖപട്ടണങ്ങളിലെ നിവാസികൾ സത്യബോധവും, ഔദാര്യവും തികഞ്ഞവരാണെന്ന വസ്തുതയാകുന്നു. 'സാമൂതിരിയുടെ കോഴിക്കോടി'നെപ്പററി അദ്ദേഹം പ്രശംസിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണ്: "കാലിക്കട്ട് എത്രയും മികച്ച ഒരു നാവികസ

ങ്കേതമാകുന്നു. സമാധാനവും, രക്ഷയും അവിടെ എപ്പോഴും ഉണ്ടു. കപ്പലുകളിൽനിന്നിറക്കുന്ന വിലപിടിച്ച പദാൎത്ഥങ്ങൾ നിരത്തിന്മേലും, ചന്തയിലും, യാതൊരു കാവൽക്കാരൻെറയും നോട്ടമില്ലാതെ നിരത്തിവെച്ചിരിക്കുന്നതു കാണാം. യാതൊരാളും ആ സാമാനങ്ങൾ തൊട്ടു കക്രുടിചെയ്യുകയില്ല. സാമാനങ്ങൾ വിററഴിച്ചാൽ നൂററിന്നു രണ്ടരയെന്നതോതിൽ ചുങ്കം കൊടുത്താൽമതി. വിററഴിയാത്ത സാമാനങ്ങളുടെമേൽ ചുങ്കമില്ല." ക്രി. പി. 1442-ൽ ആണു് റാസാക്ക്മലബാറിൽ വന്നതു. അക്കൊല്ലമൊ, അതിനടുത്ത ആണ്ടിലൊ അദ്ദേഹം വിജയനഗരത്തിലേക്കു മടങ്ങി.

1498-ാ മാണ്ടിലാണു് പോർച്ചുഗീസ്കാരനായ വാസ്ക്കോഡിഗാമ മലബാറിൽ വന്നതു. ഇതിന്നുശേഷമുള്ള ചരിത്രം ആധുനികചരിത്രത്തിൽ പെടുന്നതിനാൽ ഞാൻ ഇവിടെ കുറിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല.

മേൽക്കാണിച്ച സംഗതികളിൽ നിന്നു കേരളത്തിന്നു കാൎഷികമായി, വ്യാവസായികമായി, വാണിജ്യപരമായി മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന അഭിവൃദ്ധിയുടെനില ഏതാണ്ടു അറിവാൻ സാധിക്കുമെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. ലോകത്തിൻെറ—ആ പഴയകാലത്തെ പരിഷ്കൃതലോകത്തിൻെറ—സാമ്പത്തികപുരോഗമനത്തിൽ കേരളം ചെയ്ത അഭിമാനപൂൎവ്വകമായസംഭാവന സദാ സ്മരണീയമായിരിക്കുന്നു. സമഭാവനയോടെ സമാധാനത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്ന അന്നത്തെ കേരളീയരുടെ 'അടക്കുനാടെ'ന്നു സുപ്രസിദ്ധമായിരുന്ന അടക്കവും ഒതുക്കവുമുള്ള അന്നത്തെ മലനാട്ടിലെ നിവാസികളുടെ, "മലയാളത്തിൽപാതി രണ്ടും" പാതിയൊന്നിൽ നാടൊമ്പതും, നാട്ടിന്നു നാലുചേരിയും, ചേരിക്കു് നാലുകാട്ടം, കോടിന്നു നാലുതറയും, തറക്കു നൂറുവീടും എന്നിങ്ങനെ പടിപടിയായുള്ള പ്രജാധിപത്യഭരണതത്വത്തെ ആസ്പദപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു വാഴ്ചയും വേഴ്ചയും നടത്തിയ മലയാളത്തിലെ പൂൎവ്വീകന്മാരുടെ സന്താനപരമ്പരകളിൽപ്പെട്ട നാം ഏതൊരു ക്ഷാമസിന്ധുവിലാണിന്നു പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്നാലോചിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു; പോരാ, ആലോചിക്കുവാനും കാലതാമസം വരുത്തിക്കൂടെന്നായിരിക്കുന്നു. ഏതൊരു മലനാടിനെ, ഇന്ത്യയിലും പുറത്തുമുള്ള പരദേശികൾ ആശ്രയിക്കുകയും, ആശ്രയിച്ചു വ്യാപരിക്കുകയും, വ്യാപരിച്ചു വിഖ്യാതരാവുകയും ചെയ്തുവൊ, ആ മലനാടു ഇന്നു അന്യൻെറ പാദസേവചെയ്യുന്ന പരാധീനതയിൽ പെട്ടിരിക്കുകയാണു്. അന്നത്തിന്നും ആച്ഛാദനത്തിന്നും ആരോഗ്യത്തിന്നും, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നും വിനോദത്തിന്നും വിശ്രമത്തിന്നും, പരിഷ്കാരത്തിന്നും സംസ്കാരത്തിന്നും എല്ലാം നാം മററുള്ളവരെ ആശ്രയിക്കേണ്ടിവരുന്നു. എല്ലാതുറകളിലും മലയാളിക്കു പരാജയമൊ മാനക്ഷയമൊ ആയിരിക്കുന്നു അനുഭവം. വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറയൊ, സമ്പത്തിൻെറയൊ, ഭൃവ്യടമസ്ഥതയുടേയൊ, തൊഴിലിൻെറയൊ, കലയുടേയൊ, സാഹിത്യത്തിൻെറയൊ, ദേശസേവനത്തിൻെറയൊ സാന്നിധ്യത്താലല്ല ഇന്നൊരു മലയാളി മറെറാരു മലയാളിയാൽപോലും മാനിതനാകുന്നതു; 'ഉദ്യോഗം' എന്ന ജീൎണ്ണിച്ച പരാധീനതനിമിത്തമാകുന്നു. ഈ ഒരു സംഗതികൊണ്ടുതന്നെ മലയാളി വീണ വീഴ്ചയുടെ ആഴം മനസ്സിലാക്കാം.

ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ ഇടയ്ക്കിൽ ഭാരതത്തിന്നു ഭാസുരമായ ഒരു സ്ഥാനം സിദ്ധിക്കുമ്പോൾ,

ഉദ്യോഗഭ്രാന്തിൽനിന്നു വിരമിച്ചുകൊണ്ടു മലയാളികൾ അഭിവൃദ്ധിക്കുള്ള നാനാമാൎഗ്ഗങ്ങളില്ലൂടേയും സഞ്ചരിക്കാതിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ, സ്വതന്ത്രഭാരതത്തിലും നാം ശിപായികളാകേണ്ടിവരും. കാൎഷികമായും, വ്യാവസായികമായും പുരോഗമിക്കുവാനും പണ്ടത്തെപ്പോലെ ഉന്നതസ്ഥാനത്തിലിരിക്കുവാനും സാദ്ധ്യമാണെന്നു പഠിക്കാനും അറിയാനും ഫലത്തിൽ വരുത്താനും നമുക്കു സന്നദ്ധതയും ശക്തിയും സിദ്ധിക്കുമാറാകട്ടെ!

വിശ്വം ഫാർമസ്യൂട്ടിക്കൽ വർക്ക്സ്

കല്ലായി റോഡ്,—ചാലപ്പുറം

ബ്രാഞ്ച്: ബാലിശ്ശേരി

ശാസ്ത്രീയനിബന്ധനകളിൽനിന്നു അണുപോലും തെററാതെ പഴക്കവും ചിരകാലത്തെ പരിചയവും സിദ്ധിച്ച വൈദ്യന്മാരുടെ നിഷ്കൃഷ്മായ മേൽനോട്ടത്തിൽ എല്ലാവിധ ആയുൎവ്വേദ ഔഷധങ്ങളും തയ്യാർചെയ്തു വരുന്നു.

ഉത്തമമായ ആയുൎവ്വേദ ഔഷധങ്ങൾ മിതമായ വിലക്ക് പൊതുജനങ്ങൾക്ക് ലഭിക്കുമാറ് ഞങ്ങളുടെ ഔഷധങ്ങളുടെ വിലയും താരതമ്യേന വളരെ കുറവാണ്.

ഔഷധങ്ങളുടെ ഗുണത്തെയും വിലചുരുക്കത്തെയും പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടു അനേകം വൈദ്യന്മാരും പൌരപ്രധാനികളും ഞങ്ങളെ സഹായിക്കുന്നുണ്ട്.

ഔഷധങ്ങളുടെ ഉപയോഗക്രമത്തെയും വിലവിവരത്തെയും നിൎദ്ദേശിക്കുന്ന ഞങ്ങളുടെ കാററലാഗിന്ന് ആവശ്യപ്പെടുക.

Proprietor,

THE VISWAM PHARMACEUTICAL WORKS.

USE
"CROWN" BRAND
TILES
MANUFACTURED BY
THE MALABAR TILE WORKS, FEROKE.

CHANDRIKANJAN
(REGISTERED)

A WONDERFUL REMEDY FOR ALL ACHES AND PAINS

THE touch of "Chandrikanjan" at the locality where there is pain will quickly relieve the discomfort and restore you to normal.

THE wide popularity of "Chandrikanjan" is a convincing proof of its efficacy in relieving all kinds of aches, pains, and swellings.

CHANDRIKANJAN DEPOT
and
Pharmaceutical Works,
GURUVAYUR (SOUTH-MALABAR.)

PHONE NO. 265.
THE INDUSTRIAL TRADING COMPANY
OYITTY ROAD, CALICUT.
DISTRIBUTORS FOR THE TIDE WATER OIL CO., (INDIA) LTD., MADRAS
AVON & TYCOL } INDUSTRIAL OILS & GREASES | VEEDOL MOTORS OILS & GREASES
MILL STORES: SHAFTINGS, BALL BEARINGS AND STEAM PACKINGS
AUCTIONEERS.

കേരളത്തിൻെറ

വ്യാവസായിക പുരോഗതി

(സാമുവൽ ആറോൻ)

[മലബാറിലെ വലിയൊരു വ്യവസായപ്രമാണി ; അതെസമയം മലബാറിനെ ഉയൎത്തുവാൻ സദാ ജാഗരൂകൻ. ശ്രീ. ആറോൻെറ ലേഖനം നമ്മുടെ കണ്ണുതുറപ്പിക്കുവാൻ സഹായിക്കേണ്ടതാണു.]

വ്യാവസായികദൃഷ്ട്യാ പരിനിരീക്ഷിക്കുമ്പോൾ കേരളത്തിൻെറ ചരിത്രം ആശാസ്യമൊ അഭിമാനകരമൊ ആയിരിക്കുകയില്ല. എന്തായിരിക്കും ഇതിങ്ങിനെയാവാൻ കാരണം? വ്യാവസായികപുരോഗതിക്കനുകൂലമല്ല നമ്മുടെ സംസ്കാരമെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. വ്യവസായത്തിലും വാണിജ്യത്തിലും കേരളീയപുരാതനന്മാർ ആരുടെയും പിന്നിലായിരുന്നില്ല—പ്രസ്തുതവിഷയത്തിൽ അവൎക്കൊരു മുന്നണിസ്ഥാനം തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. വൈദേശികവണിഗ് സമുദായങ്ങളുമായുള്ള സമ്പൎക്കവും അവൎക്കാദികാലംമുതല്ക്കുതന്നെ സാധിച്ചിരുന്നു. കേരളത്തിലെ വ്യാവസായികോല്പന്നങ്ങളുടെ വിജയവൈജയന്തി ലോകത്തെയാകമാനമസൂയാകുലമാക്കിക്കൊണ്ട് ഭൂഗോളത്തിൻെറ നാനാഭാഗങ്ങളിലും പാറിക്കളിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലത്തെപ്പററി ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. വിശ്വവിശ്രുതമായ "കലിക്കൊ" ശീലകൾക്ക് ആ പേർ സിദ്ധിച്ചതുതന്നെ അതിൻെറ ജന്മഭൂവായ കോഴിക്കോട്ടിൽ (കലിക്കററ്) നിന്നാണത്രെ. ഈ വസ്തുങ്ങളുടെ മനോഹാരിത ബ്രിട്ടീഷ്‌വസ്ത്രവ്യവസായത്തെ നിഷ്പന്ദമാക്കുമെന്നു ഭയപ്പെട്ടുകയാൽ അന്നാട്ടിലെ ഭരണാധികാരികൾ ഇതിന്നെതിരായി നിരോധനനടപടികൾ നടത്തുകയുണ്ടായെന്നു പരമാൎത്ഥം പ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ.

ഇതെല്ലാം കഴിഞ്ഞകഥകളാണ്. നമ്മുടെ താല്ക്കാലികനിലയെന്തെന്നും ഭാവിയിൽ വല്ല ആശക്കും വഴിയുണ്ടൊയെന്നുമാണ് ആലോചിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. വ്യാവസായികമായി നാം വളരെയൊന്നും വളൎന്നിട്ടില്ലെന്ന് സമ്മതിച്ചേ തീരൂ. ഇന്നാട്ടിലെ വ്യവസായങ്ങളുടെ വളൎച്ചയിൽ തീരെതാല്പൎയ്യമില്ലാത്ത—അവയുടെ വിനാശത്തിൽ മാത്രം താല്പൎയ്യമുള്ള—ഒരു വൈദേശികഭരണമായിരുന്നു നമുക്കിതുവരെയുണ്ടായിരുന്നതെന്ന ന്യായമായൊരുപരാതിക്ക് ഇവിടെ അവകാശമുണ്ട്. എന്നാൽ, പ്രസ്തുതപാരതന്ത്ര്യത്തിൽപോലും വളരുമായിരുന്നത്ര നാം വളൎന്നിട്ടില്ലെന്നതാണ് പരമാൎത്ഥം. ബോമ്പെ തുടങ്ങിയ ചില പ്രദേശങ്ങൾ ഇതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളത്രെ. ഭരണ സംബന്ധമായ പാരതന്ത്ര്യത്തിൽ ബോംബെയും കേരളവും തുല്യംതന്നെയാണല്ലൊ. കേരളീയൎക്കില്ലാത്ത വല്ലപ്രത്യേകാനുകൂല്യവും ബോമ്പെക്കാൎക്കുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും പറഞ്ഞുകൂടാ. എങ്കിലും ഇന്ന് ഈ രണ്ടു പ്രദേശങ്ങളും തമ്മിലുള്ള അന്തരം എത്ര വമ്പിച്ചതാണ്!

ഏതാണ്ട് ഒരു ശതാബ്ദത്തിന്ന് മുമ്പ്, മലബാറിലെ വസ്ത്രവ്യവസായത്തിൽ, പരിഷ്കൃതങ്ങളായ കൈത്തറികളുടെ (Flyshuttle

frame looms) ആവിർഭാവത്താൽ നവ്യമായൊരദ്ധ്യായം ഉൽഘാടനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. ജർമ്മൻ പാതിരിമാരോടാണ് നാമിതിന്നു നന്ദിപറയേണ്ടത്. ഉറപ്പും ഭംഗിയുമുള്ള ചെക്കുകൾ, നാനാതരം തുവാലകൾ, വിരികൾ തുടങ്ങിയവ ഇത്തരം തറികളിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടുവന്നു. മനോജ്ഞങ്ങളായ പ്രസ്തുത ശീലത്തരങ്ങൾ ഇന്ത്യൻ കമ്പോളങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല വിദേശക്കമ്പോളങ്ങളിൽപോലും പ്രസിദ്ധിയും പ്രതിഷ്ഠയും നേടീട്ടുള്ളവയത്രെ. എങ്കിലും ഈ വ്യവസായത്തെ കാലോചിതമായി പരിഷ്കരിക്കുവാൻ നമ്മൾ ശ്രദ്ധാലുക്കളായിട്ടില്ല. മലയാളികളുടെ ശോചനീയമായ അനാസ്ഥയുടെയും ആലസ്യത്തിന്റെയും മകുടോദാഹരണമായി, ഒരു നൂററാണ്ടിന്നു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന നിലയിൽതന്നെ അതിന്നും നില്ക്കുന്നു! ബോംബെ, അഹമ്മദ്ബാദ് തുടങ്ങിയ പ്രദേശങ്ങൾ, ഏതാണ്ട അരനൂററാണ്ടിന്ന് മുമ്പവരെ, വസ്ത്രവ്യവസായത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം മലബാറിനെ അപേക്ഷിച്ചു തുലോം പിന്നിലായിരുന്നു. ഇന്നാകട്ടെ, കോടിക്കണക്കായ മൂലധനത്തിന്റെ അസ്തിഭാരത്തിന്മേലും കർമ്മകുശലരായ വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ മേൽനോട്ടത്തിലും പ്രവൃത്തിച്ചുവരുന്ന അനേകം വസ്ത്രമില്ലുകൾ അവിടങ്ങളിലുണ്ട്. അവ അനുവത്സരം പുരോഗതി പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടുമിരിക്കുന്നു.

വസ്ത്രവ്യവസായ വിഷയത്തിൽ, അഭിമാനാർഹമായ ചരിത്രവും അഭിലഷണീയമായ പാരമ്പര്യവും മലയാളികൾക്കുണ്ടെങ്കിലും, അവരുടെ നിത്യോപയോഗത്തിന്നുള്ള വസ്ത്രങ്ങളിൽ 95 ശതമാനത്തിന്നും അവർക്കന്യാശ്രയം വേണ്ടിവരുന്നുവെന്നുള്ളത് പരിതാപകരമായ വൈപരീത്യമാണ്. മലയാളികളുടെ സമ്പ്രദായത്തിന്നും രുചിക്കും അനുകൂലമായ തനി വെള്ളവസ്ത്രങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുവാനുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ ഇവിടെ തീരെയില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. ഈ വസ്തുതയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ നമ്മുടെ വസ്ത്രനിർമ്മാണ വ്യവസായം ഇനിയും എത്രയോ മടങ്ങ് വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ വഴിയുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല അങ്ങിനെ ചെയ്യേണ്ടതത്യാവശ്യമാണെന്നും വ്യക്തമാണല്ലൊ.

കേരളത്തിലെ, വളരെയധികം പഴക്കമുള്ള മറെറാരു വ്യവസായമാണ് കളിമൺ വ്യവസായം. ഇതുതന്നെ കുലവൃത്തിയായിട്ടുള്ള ഒരു സമുദായക്കാർ ഇന്നാട്ടിലുണ്ട്. അവർ നിർമ്മിക്കുന്ന സാധനങ്ങൾ കുടിലിലും കൊട്ടാരത്തിലും ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാണെങ്കിലും സമുദായം ഇന്ന് പാടെ ദാരിദ്ര്യത്തിലാണ്ടിരിക്കുകയാണ്. പ്രസ്തുതവ്യവസായത്തെ ശാസ്ത്രീയമായരീതിയിൽ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുവാൻ ആരും ഇതുവരെ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു തന്നെയാണീദൌർഭാഗ്യത്തിന്നു കാരണം. വീടുകൾ മേയുവാനുള്ള ഓടുകളുടെ നിർമ്മാണത്തിൽ കേരളീയർക്ക് ഏതാണ്ടൊരു കുത്തകാവകാശമുണ്ടെന്നുതന്നെപറയാം. ഇതിന്നായുള്ള ഫാക്ടറികൾ കേരളക്കരയിൽ ഒട്ടേറെയുണ്ട്. എന്നാൽ അവയെല്ലാം വളരെക്കാലമായി, ഒരിഞ്ചുപോലും മുമ്പോട്ടുനീങ്ങാതെ, നിന്ന നിലയിൽതന്നെ നില്ക്കുന്നു. എത്തേണ്ട ദിക്കിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞുവെന്നുള്ളൊരു ചാരിതാർത്ഥ്യത്തോടെയാണ് അവയുടെ ഇരിപ്പെന്ന് തോന്നിപ്പോകും. എന്നാൽ നമ്മുടെ കളിമൺവ്യവസായം ഇന്നും അതിന്റെ ശൈശവാവസ്ഥയിൽതന്നെയിരിക്കുന്നുവെന്നതാണ് പരമാർത്ഥം. ഇത് ഇനിയും വളരെ വളരേണ്ടതുണ്ട്.

സാധാരണ കളിമണ്ണിന്നുപുറമെ വെളുത്ത നിറത്തിലുള്ള ചൈനാക്കളിമണ്ണും കേരളത്തിൽ ധാരാളം കിട്ടും. ശുദ്ധിചെയ്യപ്പെടുത്ത ചീനക്കളി

മണ്ണ്, വസ്ത്രം, കടലാസ്സ്, റബ്ബർ തുടങ്ങിയ നാനാവ്യവസായങ്ങൾക്കും അത്യന്താപേക്ഷിതമത്രെ. കോപ്പ, കിണ്ണം, ഭരണി, വിദ്യുച്ഛക്തി വ്യവസായത്തിന്നാവശ്യമായ ഇൻസുലേററർ, സാനിററി സാമഗ്രികൾ എന്നിങ്ങിനെ പല സാധനങ്ങളും ഈ കളിമണ്ണുകൊണ്ടുണ്ടാക്കാവുന്നതാണ്. കുടിൽ വ്യവസായമെന്ന നിലയിലും ഫാക്ടറി സമ്പ്രദായത്തിലും ഈ വ്യവസായത്തെ വളത്തിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ വഴിയുണ്ട്.

കേരളത്തിലെ കാർഷികോൽപ്പന്നങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായൊന്നാണല്ലൊ നാളികേരം. ഇവിടത്തെ വ്യാവസായിക പുരോഗതിക്കനുയോജ്യമായ നിലയിൽ ഇതിനെ നാം ഉപയുക്തമാക്കുന്നില്ലെന്നു സമ്മതിച്ചേ തീരൂ. ആദായകരമായ പല വ്യവസായങ്ങളുടെ ബീജം നാളികേരത്തിൽ കിടപ്പുണ്ട്. കൊപ്രയാട്ടുവാനുള്ള മില്ലുകളും ചുരുങ്ങിയ തോതിലുള്ള സോപ്പു നിർമ്മാണശാലകളും ഇവിടെയുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത ഞാൻ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും ഇവയെല്ലാം ഇനിയും വളരെയധികം പരിഷ്കരിക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്നുള്ളതിന്നു സന്ദേഹമില്ല. ചകിരിയും ചിരട്ടയും മലബാറിൽ പലേടങ്ങളിലും വിറകായിട്ടുമാത്രമാണ് ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നത്. ഇന്നാട്ടിലെ ചകിരിവ്യവസായം കൂടുതൽ ശാസ്ത്രീയമായും സംഘടിതമായും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നത് വലിയൊരു നേട്ടമായിരിക്കും.

കേരളത്തിൻെറ പടിഞ്ഞാറുഭാഗം നെടുനീളെ പരന്നുകിടക്കുന്ന കടൽ നമുക്കൊരു ചില്ലറ സമ്പാദ്യമാണോ? ഇതിനെ വേണ്ടവിധം വിനിയോഗിക്കുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കാതിരിക്കുന്നത് വലിയൊരു ദൌർഭാഗ്യംതന്നെ. ചരിത്രകാലം മുതല്ക്കേ കേരളീയർ മീൻപിടുത്തത്തിലേർപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിലും ഈ രംഗത്തിലും വളരെയൊന്നും വളർന്നിട്ടില്ല. നമ്മേപ്പോലെ സമുദ്രത്തിൻെറ അനുഗ്രഹം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള മററു പല രാജ്യങ്ങളിലും മീൻപിടുത്തം വമ്പിച്ചൊരു വ്യവസായമാണ്. മീനെണ്ണ, മുതലായവ നിർമ്മിക്കുവാനും മീൻ വളരെ നാളോളം കേടുവരാതെ സൂക്ഷിക്കുവാനും (Cold Storage)ഉള്ള ഏർപ്പാടുകൾ അവിടങ്ങളിലുണ്ട്. നമുക്കാണെങ്കിൽ അതൊന്നുമില്ല. നമ്മുടെ മീൻപിടുത്തം ഇന്നും അഞ്ചോ, പത്തോ നൂററാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന അതേ രീതിയിലാണ്. ആഴം കൂടിയ കടലുകളിൽനിന്നു മീൻപിടിക്കുവാൻ നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. അതിന്നാവശ്യമായ സാമഗ്രികളും നമുക്കില്ല. ഈ ന്യൂനതകൾ പരിഹരിക്കപ്പെട്ടുന്നപക്ഷം മീൻപിടുത്തം കേരളത്തിലൊരു വമ്പിച്ച വ്യവസായമായിത്തീരും.

കടലിൽനിന്നെന്നപോലെ കാടുകളിൽനിന്നും വമ്പിച്ച വ്യവസായങ്ങളെ വളത്തിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ നമുക്ക് സൌകര്യമുണ്ട്. ഇന്ന് നാം വനങ്ങളെ സമീപിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അത് അവയെ നശിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രമാണ്. ഈ നിലമാററി വനങ്ങളെ യഥാർത്ഥം സംരക്ഷിക്കുകയും തദുല്പന്നങ്ങളെ, ശാസ്ത്രീയരീതിയിലുള്ള വ്യവസായങ്ങൾക്കായി വിനിയോഗിക്കുകയുമാണ് വേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. കേരളത്തിലെ വനവിഭവങ്ങൾ എന്തെല്ലാം വ്യവസായങ്ങൾക്കുപയുക്തമാക്കാമെന്നതിനെസ്സംബന്ധിച്ചുവിപുലമായ ഗവേഷണങ്ങൾ നടത്തേണ്ടതുണ്ട്. ഇവിടത്തെ കാർഷികോല്പന്നങ്ങളെ—വിശേഷിച്ചു പഴങ്ങളെ—വ്യാവസായികമായി വിനിയോഗിക്കുവാൻ കഴിയും. പഴക്കൃഷി അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുകയും, അവയെ കേടുവരാതെ സൂക്ഷിച്ച് ആവശ്യമുള്ളേടങ്ങളിലേക്ക് കയററിയയക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ നാം ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്.

കേരളത്തിൽ വിജയകരമാംവിധം നടത്തുവാൻ സാധിക്കുന്ന വ്യവസായങ്ങൾ, ഇനിയും ധാരാളമുണ്ട്. അവയെപ്പററിയെല്ലാം പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമെടുത്തുപറയുവാൻ ഇവിടെ സൌകൎയ്യമില്ല. നമ്മുടെ നിലവിലുള്ള വ്യവസായങ്ങളെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുകയും പുതിയപുതിയ വ്യവസായങ്ങളാരംഭിക്കുകയും ചെയ്ത് തദ്വാരാ ജനങ്ങളുടെ പൊതുവായ സാമ്പത്തിക നിലയും ജീവിതത്തോതും ഉയൎത്തേണ്ടുന്നതിന്റെ ആവശ്യകതയിലേക്ക് ഇന്നാട്ടിലെ വ്യവസായതല്പരന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ക്ഷണിക്കുവാൻ മാത്രമേ ഞാനിപ്പോളുദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളു.

വ്യവസായങ്ങളുടെ വൎദ്ധനക്കും പുരോഗതിക്കും അത്യന്താപേക്ഷിതങ്ങളായ നാനാ ഉപാധികളുടെയും സൌലഭ്യത്താൽ അനുഗൃഹീതമാണ് കേരളം. പലവ്യവസായങ്ങൾക്കുവേണ്ടതായ അസംസ്കൃത പദാൎത്ഥങ്ങൾ ഇവിടെ ലഭിക്കും. കരവഴിയായും ജലമാൎഗ്ഗമായുമുള്ള ഗതാഗതത്തിന്നും കയററിറക്കുമതികൾക്കും ഇവിടെ ധാരാളം സൌകൎയ്യമുണ്ട്. കേരളത്തിലെ തൊഴിലാളികൾ കൎമ്മകൌശലത്തിൽ ആരുടെയും പിന്നിലല്ല. പ്രതിഭാശാലികളും കാൎയ്യക്ഷമതയുള്ളവരുമായ പൌരപ്രമാണികളും ഇവിടെയില്ലായ്കയില്ല. സൎവ്വരാഷ്ട്രസംബന്ധികളായ വിഷമപ്രമേയങ്ങളെപ്പോലും കൈകാൎയ്യം ചെയ്യുവാൻ കരുത്തുള്ള കേരളീയരുണ്ടെന്നു നമുക്കിന്നനുഭവമല്ലെ ? സുപ്രസിദ്ധസാമ്പത്തികശാസ്ത്രവിചക്ഷണനായ *ഡോക്ടർ പി. ജെ. തോമസ്സും ഇന്ത്യാഗവൎമ്മെണ്ടിന്റെ ഇന്നത്തെ റെയിൽവെ മന്ത്രിയായ ഡോക്ടർ ജോൺമത്തായിയും ചൈനയിലെ ഇന്ത്യൻ അംബാസ്സഡർ ശ്രീ. കെ. പി. എസ്. മേനോനും കേരളീയരാണല്ലൊ. ഇപ്രകാരമുള്ള ആനുകൂല്യങ്ങളെല്ലാം നമുക്കുണ്ടെങ്കിലും വ്യാവസായികമായി നാം വളരാതിരിക്കുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണ് ? മൂലധനത്തിന്റെ അഭാവംനിമിത്തമായിരിക്കുമൊ ? അല്ലെന്നുപറയുവാൻ ഞാൻ ധൈൎയ്യപ്പെടുന്നു. വ്യവസായങ്ങളുടെ ജീവൽപ്രധാനങ്ങളായ മൂലധനങ്ങൾ മേലെ സൂചിപ്പിച്ചവയാണ്. അതിലെല്ലാം നമ്മൾ അതീവസമ്പന്നന്മാരാണെന്ന് പറയുന്നത് ഒരിക്കലും ആത്മപ്രശംസയൊ അതിശയോക്തിയൊ ആവുകയില്ല. "ക. ണ. പ." കണക്കിലുള്ള മൂലധനം താരതമ്യേന അപ്രധാനമത്രെ. കേരളത്തെ വ്യവസായവൽക്കരിക്കുവാൻ മതിയായത്ര പണം ഇന്ന് കേരളത്തിൽ തന്നെ നിഷ്പന്ദമായികിടക്കുന്നുണ്ടെന്നാണെന്റെ അഭിപ്രായം.

പിന്നെ, നമുക്കുള്ള കുററമെന്താണ്? അനാസ്ഥയും ആലസതയും എന്നാണെനിക്കു പറവാനുള്ള സമാധാനം. ഇതോടൊപ്പം പരസ്പരവിശ്വാസമില്ലായ്മയും ധാരാളമുണ്ട്. കൂട്ടുകമ്പനിസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള സംഘടിതയത്നങ്ങൾകൊണ്ടേ വലിയ വലിയ വ്യാവസായികസ്ഥാപനങ്ങളുണ്ടാക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമാവുകയുള്ളു. ഇതിന്ന് പരസ്പരവിശ്വാസം അത്യന്താപേക്ഷിതമായൊരുപാധിയത്രെ. അതില്ലായ്കയാൽ കൂട്ടുകമ്പനികളിൽ മുതലിറക്കുന്നതിൽ കേരളീയർ പ്രായേണ പരാങ്മുഖരായി കാണപ്പെടുന്നു. ഇപ്പോളിവിടെയുള്ള വ്യാവസായിക സ്ഥാപനങ്ങളുടെ മൂലധനത്തിൽ ഭൂരിഭാഗവും കേരളീയേതരന്മാരുടെതാണെന്നുള്ളത് പരമാൎത്ഥം മാത്രമാണ്. നമ്മുടെ ഏററിറക്കുമതിവ്യാപാരങ്ങൾ മുഴുവനും കേരളീയേതരന്മാരുടെ കയ്യിലാണെന്നു കാണാം. ഈ ന്യൂനത പരിഹരിക്കേണ്ടത് കേരളത്തിന്റെ സൎവ്വതോമുഖമായ പുരോഗതിക്ക് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. മാനസികമായ ഒരു പരിവൎത്തനം നമുക്കുണ്ടാകേണ്ടതുണ്ട്. ഇന്ത്യയുടെ മററു ഭാഗങ്ങൾ, വ്യാവസായികമായി വായുവേഗത്തിൽ മുന്നോട്ട് കുതിക്കുകയാണ്. ഈ സന്ദൎഭത്തിൽ നമുക്ക് വ്യവസായവിഷയത്തിൽ ശ്രദ്ധയും ഉണൎവ്വും ഉന്മേഷവുമില്ലാതെപോയാൽ കേരളത്തിന്റെ ഭാവി എന്തായിരിക്കും?

---

* ഡോക്ടർ തോമസ്സിന്റെ ഒരു ഇംഗ്ലീഷു ലേഖനം ഈ പുസ്തകത്തിൽ അന്യത്രയുണ്ട്—പത്രാധിപർ.

ഈച്ച്പ്പൊടി

— വ്യവസായീകരിക്കാനുള്ള സാദ്ധ്യതകൾ —

(പി. വി. ഡി. മേനോൻ, ബി. എ.)

[വിലയില്ലാതെപോവുന്ന ഈച്ച്പ്പൊടി കേരളത്തിലെ പൊൻവിളയിക്കുന്ന ഖനിയാക്കിത്തീൎക്കാമെന്നാണ് വിജ്ഞാനപ്രദമായ ഈ ലേഖനം വിശദീകരിക്കുന്നതു.]

ശാസ്ത്രീയപരിജ്ഞാനം ലോകത്തിൽ അഭിവൃദ്ധിപ്രാപിച്ചുവരുന്നതോടൊപ്പം, സാധനങ്ങളുടെ ഉല്പാദനരീതിയിൽ പലവിധമാററങ്ങളും സംഭവിക്കുന്നതായിക്കാണാം. ഉപയോഗശൂന്യങ്ങളെന്നു കരുതപ്പെട്ടിരുന്ന പലവസ്തുക്കളിൽനിന്നും വിലയേറിയ പദാൎത്ഥങ്ങൾ നിൎമ്മിക്കുവാനുള്ള നൂതനവ്യവസായരീതികൾ, ശാസ്ത്രീയഗവേഷണങ്ങളുടെ ഫലമായി ലോകത്തിൻെറ നാനാഭാഗങ്ങളിലും ഇന്നു പ്രവൎത്തിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. സാധാരണയായി ഈ നൂതനവ്യവസായങ്ങൾ യുദ്ധകാലങ്ങളിലാണു പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുക പതിവു. യുദ്ധകാലങ്ങളിൽ വ്യവസായങ്ങളുടെ നിലനില്പിന്നു അത്യന്താപേക്ഷിതങ്ങളായ പദാൎത്ഥങ്ങൾ അന്യരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു ലഭിക്കുവാൻ പ്രയാസമാകുമ്പോൾ അവയുടെ നിൎമ്മാണത്തിന്നായി നൂതനമാൎഗ്ഗങ്ങൾ ആരായുവാൻ മിക്കരാജ്യങ്ങളും പ്രേരിതരായിത്തീരുന്നു. അവരുടെ പരിശ്രമങ്ങളുടെ ഫലമായി പുതിയ നിൎമ്മാണസമ്പ്രദായങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെടുന്നു. കഴിഞ്ഞ ലോകമഹായുദ്ധകാലത്തു നടത്തപ്പെട്ട ഗവേഷഷണങ്ങൾ ഇന്നു ലോകത്തിൽ പുതിയ പല വ്യവസായങ്ങളും സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ടു. അവയിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒന്നാണു, ഈച്ച്പ്പൊടിയിൽനിന്നു "സ്പിരിട്ടു" നിൎമ്മിക്കുന്നതിന്നായി യുദ്ധകാലത്തു ജൎമ്മൻകാർ കണ്ടുപിടിച്ച നവീന വ്യവസായരീതി.

മരത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന അംഗാരോദകങ്ങളെ (Carbo hydrates) പഞ്ചസാരയായും, പിന്നീടു 'സ്പിരിട്ടു' (Ethyl Alcohol) മുതലായ പദാൎത്ഥങ്ങളായും മാററുവാൻ കഴിയുമെന്നു രസതന്ത്രശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പണ്ടുതന്നെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ വിധിപ്രകാരം മരത്തിൽനിന്നു സ്പിരിട്ടു നിൎമ്മിക്കുവാനുള്ള ഒരു വമ്പിച്ച വ്യവസായപദ്ധതി പ്രായോഗികമാക്കിത്തീൎക്കുവാനുള്ള പരിശ്രമങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ യുദ്ധകാലത്തു മാത്രമാണു വിജയപ്രദമായിത്തീൎന്നതു്. യുദ്ധസാമഗ്രികളുടെ നിൎമ്മാണത്തിലേൎപ്പെട്ടിരുന്ന ജൎമ്മൻവ്യവസായങ്ങൾക്കു സ്പിരിട്ടു ലഭിക്കുവാൻ പ്രയാസമായിത്തീൎന്നപ്പോൾ, അതിൻെറ നിൎമ്മാണത്തിന്നായി നൂതനഗവേഷണങ്ങൾ നടത്തുവാൻ ജൎമ്മനിയിലെ രസതന്ത്രശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ നിൎബ്ബന്ധിതരായി. അവരുടെ ഗവേഷണങ്ങൾ അചിരേണ വിജയപ്രദങ്ങളായിത്തീൎന്നു. ഈച്ച്പ്പൊടിയിൽനിന്നു പഞ്ചസാരയും, സ്പിരിട്ടും മാത്രമല്ല, പോഷകപദാൎത്ഥങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന 'യീസ്റ്റും' (Yeast) നിൎമ്മിക്കുവാനുള്ള യന്ത്രശാലകൾ ജൎമ്മനിയിൽ സ്ഥാപിതങ്ങളായി.

ഈച്ച്പ്പൊടിയിൽനിന്നു സ്പിരിട്ടു നിർമ്മിക്കുവാൻ 'ബെർഗിയസ്' [Berguis], 'ഷോളർ' [Scholler] എന്നീ പേരുകളാൽ അറിയപ്പെടുന്ന രണ്ടു വ്യത്യസ്തവിധികൾ ഇന്നു നടപ്പിലുണ്ടു. അംഗാരോദകങ്ങളെ പഞ്ചസാരയാക്കി മാററുവാൻ ബെർഗിയസ് വിധിയിൽ ഹാരിതകാമ്ലത്തേയും (Hydrochloric acid) ഷോളർ വിധിയിൽ ഗാന്ധീകാമ്ലത്തേയും (Sulphuric acid) ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു എന്നുള്ളതാണ് ഈ വിധികൾ തമ്മിലുള്ള പ്രധാനവ്യത്യാസം.

ബെർഗിയസ് വിധി.

വൃത്താകൃതിയിലുള്ള വലിയ ഉരുക്കു പാത്രങ്ങളിൽ നല്ലവണ്ണം ഉണക്കപ്പെട്ട ഈച്ച്പ്പൊടി നിറക്കപ്പെടുന്നു. ഈ പാത്രങ്ങളുടെ ഉൾഭാഗം അമ്ലത്തിൻെറ ആക്രമണത്തിൽനിന്നു അവയെ രക്ഷിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമാകുന്ന പ്രത്യേകതരം ഇഷ്ടികകളാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരിക്കും. പാത്രങ്ങളുടെ ചുററുപാടും തണുപ്പിച്ച ഉപ്പുജലം കെട്ടിനിർത്തിയിരിക്കുന്നതാണ്. സാധാരണയായി ഏഴു പാത്രങ്ങൾ ഒന്നിന്നു പിന്നിൽ ഒന്നായി അണിനിരത്തിവെയ്ക്കുകയാണു പതിവ്.

ആദ്യമായി ഒന്നാമത്തെ ഉരുക്കു പാത്രത്തിൽ സുമാർ 30 ശതമാനം ശക്തിയുള്ള ഹാരിതകാമ്ലം ഒഴിക്കുന്നു. ഈച്ച്പ്പൊടിയിലുള്ള കലിലവും (Cellulose) ഹാരിതകാമ്ലവും തമ്മിലുണ്ടാകുന്ന രാസവൃത്തിയുടെ ഫലമായി കലിലം പഞ്ചസാരയായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു. കുറച്ചു സമയത്തിന്നുശേഷം ഒന്നാം പാത്രത്തിലെ ദ്രാവകപദാർത്ഥത്തെ രണ്ടാമത്തേതിലേയ്ക്കു ഒഴിക്കുന്നു. ഈ പാത്രത്തിൽവെച്ചു കലിലം കൂടുതൽ പഞ്ചസാരയായി മാറുന്നു. ഇങ്ങിനെ വഴിക്കു വഴിയായി ഏഴാമത്തെ പാത്രത്തിൽ എത്തുമ്പോഴേയ്ക്കും ഈച്ച്പ്പൊടിയുടെ 60 ശതമാനം പഞ്ചസാരയായി മാറിക്കഴിയും. സേചനികളുടെ (Stills) സഹായത്തോടുകൂടി ഈ ദ്രാവകത്തിൽനിന്നു മിക്കവാറും ഹാരിതകാമ്ലത്തെ വീണ്ടെടുക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. ബാക്കി അവശേഷിക്കുന്ന അമ്ലത്തെ ചുണ്ണാമ്പിൻെറ സഹായത്തോടുകൂടി നീക്കം ചെയ്തശേഷം അരിച്ചുകിട്ടുന്ന വിലയനത്തിൽ വെറും പഞ്ചസാരമാത്രമേ ഉണ്ടായിരിക്കയുള്ളു.

പഞ്ചസാര കലർന്നിരിക്കുന്ന ഈ വിലയനത്തെ ജർമ്മൻകാർ ഭക്ഷണപദാർത്ഥമായ യീസ്റ്റു നിർമ്മിക്കുവാനാണ് അധികവും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ സ്പിരിട്ടും ഉണ്ടാക്കുകപതിവായിരുന്നു. ധാരാളം വെള്ളംചേർത്തിയതിന്നുശേഷം പഞ്ചസാരവിലയനത്തെ കറപിടിക്കാത്ത ഉരുക്കുപാത്രങ്ങളിലാക്കി അടിഭാഗത്തിൽക്കൂടി വായുവിനെ പാത്രത്തിൻെറ ഉൾഭാഗത്തേയ്ക്കു പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു ക്ലിപ്തമായ തോതിൽ പാത്രത്തിൽ ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ യീസ്റ്റു [Mother yeast] ണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്. യീസ്റ്റിൻെറ വളർച്ചയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന പോഷകപദാർത്ഥങ്ങൾ കുറേശ്ശ കുറേശ്ശയായി പഞ്ചസാരവിലയനത്തോടൊപ്പം പാത്രത്തിലേക്കു ചേർക്കപ്പെടുന്നു. സുമാർ പത്തുമണിക്കൂർ സമയംകൊണ്ടു, പാത്രത്തിൽ നടക്കുന്ന രാസപരിണാമം ഹേതുവായി പഞ്ചസാര യീസ്റ്റായി മാററപ്പെടുന്നു. അതിന്നുശേഷം, യീസ്റ്റിനെ അരിച്ചെടുത്തു, നല്ലവണ്ണം കഴുകിയതിന്നുശേഷം, ആവിയിൽ ഉണക്കിയാൽ "യീസ്റ്റു ഫ്ളേക്ക്സ്" (Yeast Flakes) എന്ന ഭക്ഷണപദാർത്ഥമായി. സ്പിരിട്ടു നിർമ്മിക്കുവാൻ ഇതിലും എളുപ്പമാണ്. പഞ്ചസാരവിലയനത്തിൽ അല്പം യീസ്റ്റു കലർത്തി പ്രത്യേകപാത്രങ്ങളിൽ നാലോ അഞ്ചോ മണി

ക്കൂർ സൂക്ഷിക്കമ്പോഴേയ്ക്കും മണ്ടിഭവനം (Fermentation)കൊണ്ടു പഞ്ചസാരമുഴുവനും സ്പിരിട്ടായിത്തീരുന്നു.

ഷോളർവിധി :–

ഈ വിധിയിൽ പ്രാരംഭത്തിൽ ഈച്ച്പ്പൊടി ഉണക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ല. ഉയരംകൂടിയവയും, ഉൾഭാഗം കട്ടിയിൽ ഈയ്യത്താൽ പൂശപ്പെട്ടവയും ആയ വലിയ ഇരുമ്പുപാത്രങ്ങളിൽ ഈച്ച്പ്പൊടി നിറച്ചശേഷം ശക്തികുറഞ്ഞ ഗാന്ധികാമ്ലം നീരാവിയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി പാത്രത്തിന്നുള്ളിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നു. നീരാവിയുടെ സമ്പക്കം നിമിത്തം പാത്രവും പദാത്ഥങ്ങളും സാധാരണയായി 120 ഡിഗ്രി ചൂടിലാണു പ്രവത്തിക്കുന്നതു. ഗാന്ധികാമ്ലത്തെ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു പാത്രത്തിലേക്കു ഒഴിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കും. സുമാർ പതിനഞ്ചു മണിക്കൂർ സമയംകൊണ്ടു കലിലം മുഴുവനും പഞ്ചസാരയായി മാറുന്നതാണു. പഞ്ചസാരവിലയനത്തെ വേറെ പാത്രത്തിലേക്കു ഒഴിച്ചെടുത്തു അധികമായുള്ള അമ്ലത്തെ നീക്കം ചെയ്യുന്നു. നല്ലവണ്ണം തണുപ്പിച്ചതിന്നുശേഷം മുൻവിവരിച്ചമാതിരി സ്പിരിട്ടാക്കി മാററുന്നു. ഈ രണ്ടുവിധികളിലും പഞ്ചസാരവിലയനത്തെ നീക്കം ചെയ്തതിന്നുശേഷം ഉരുക്കുപാത്രങ്ങളിൽ അവശേഷിക്കുന്നതു "ലിഗ്നിൻ" (lignin) എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു പദാത്ഥമാണ്. സാധാരണ ഈച്ച്പ്പൊടിയുടെ മുപ്പതുശതമാനം ലിഗ്നിൻ ആകുന്നു. ലിഗ്നിൻ വളമായും, കന്നുകാലികൾക്കുള്ള ഭക്ഷണമായും ഉപയോഗപ്പെടുന്നതിനാൽ അതിൻെറ നിമ്മാണവും ആദായപ്രദമായ ഒരു വ്യവസായമായിത്തീന്നിരിക്കുന്നു. അടുത്തകാലത്തായി, നല്ലവണ്ണം ഉണക്കി പ്രസ്സുചെയ്ത ലിഗ്നിൻ, കല്ക്കരിയുടെ സ്ഥാനത്തു വിറകായും വ്യവസായങ്ങളിൽ ഉപയോഗപ്പെട്ടുവരുന്നുണ്ട്.

നിസ്സാരവസ്തുവായ ഈച്ച്പ്പൊടിക്കു ആധുനികശാസ്ത്രീയഗവേഷണങ്ങളുടെ ഫലമായി, ഇന്നത്തെ വ്യവസായലോകത്തിൽ അധിപ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനം ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ വ്യവസായപദ്ധതി നടപ്പിൽവരുത്തുവാൻ വിലയേറിയ യന്ത്രങ്ങളും ഉപകരണങ്ങളും അത്യാവശ്യമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്നാൽ യന്ത്രങ്ങളുടെ ചിലവുകഴിച്ചാൽ, ആവശ്യമായ മററുപദാത്ഥങ്ങൾ സാധാരണവ്യവസായങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു തുലോം വിലകുറഞ്ഞവയാകുന്നു എന്നുള്ളതാണ് ഈ വ്യവസായത്തിൻെറ വലിയ ഒരു മെച്ചം. ഒരുടൺ ഈച്ച്പ്പൊടിയിൽനിന്ന് 400 റാത്തൽ സ്പിരിട്ടും, അല്ലെങ്കിൽ 50 ശതമാനം പ്രോജസ്സുകൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന 300 റാത്തൽ യീസ്റ്റും, 600 റാത്തൽ ലിഗ്നിനും നിർമ്മിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമാണെന്നു കാണുമ്പോൾ ഇതു എത്രമാത്രം ആദായകരമായ ഒരു വ്യവസായമാണെന്നു എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാകുന്നതാണ്. ഗോതമ്പിൽനിന്നും മററും സ്പിരിട്ടു നിർമ്മിക്കുവാൻ ഇന്നു നടപ്പിലുള്ള വ്യവസായരീതി പ്രകാരം വരുന്ന ചിലവിൻെറ പകുതിച്ചിലവുകൊണ്ടു ഈച്ച്പ്പൊടിയിൽനിന്ന് ആൾക്കഹോൾ നിമ്മിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്.

കേരളത്തിൽ അഭിവൃദ്ധിപ്രാപിക്കുവാൻ ധാരാളം കഴിവുകളുള്ള ഒരു വ്യവസായമാണ് മേൽവിവരിച്ചതെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. മലബാറിൻെറ നാനാഭാഗങ്ങളിലുമായി ഇന്നു പ്രവത്തിച്ചുവരുന്ന ഈച്ചക്കമ്പനികൾക്കു കയ്യും

കണക്കുമില്ല. സാങ്കേതികപരിജ്ഞാനത്തിന്റെയും, ശാസ്ത്രീയഗവേഷണങ്ങളുടേയും അഭാവംനിമിത്തം ഈ കമ്പനികളിൽനിന്നു പ്രതിവൎഷം വ്യൎത്ഥമായിപ്പോകുന്ന അനേകായിരം ടൺ ഈച്ചപ്പൊടി ഉപയോഗപ്രദമാക്കിത്തീൎക്കുവാനുള്ള വ്യവസായശാലകൾ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഇന്നു് പ്രവൎത്തിച്ചുവരുന്നില്ല. വ്യവസായീകരണത്തിൽ കേരളം അഭിവൃദ്ധിപ്രാപിച്ചു വരുന്നതോടൊപ്പം, നൂതനമായ ഒരു സ്പിരിട്ടുനിൎമ്മാണശാലയും ഇവിടെ നടപ്പിൽവരുമെന്നു നമുക്കു ആശിക്കാം.

TRY & ENJOY

WISICO'S

Avon Bar Soap

&

Melia Toilets

AVAILABLE AT EVERY MERCHANT IN EVERY PRINCIPAL TOWN.

പരീക്ഷിച്ചാനന്ദിക്കുവിൻ!

വിസിക്കൊസ്

എവോൺ ബാർസോപ്പും

മീലിയ സുഗന്ധ

സോപ്പുകളും

PRODUCTS OF

WEST INDIA SOAP AND INDUSTRIAL Co., MANGALORE.

ഇന്ത്യയിലെ കൈത്തറിത്തുണികൾ

പി. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ.

[പ്രസിദ്ധസാഹിത്യകാരൻ മാത്രമല്ല, തികഞ്ഞ സമ്പത്തികശാസ്ത്രനിരതൻമാണ് ലേഖകൻ ; നമ്മുടെ കൈത്തൊഴിലുകൾ അധഃപതിക്കാനുള്ള കാരണമിതാ ഈ ലേഖനം കാണിച്ചുതരും.]

ഇരുപതാം നൂററാണ്ടിന്നുമുമ്പു കഴിഞ്ഞ നൂററമ്പതു സംവത്സരത്തിന്നുള്ളിൽ ഇന്ത്യയിലെ കൈത്തൊഴിലുകൾക്കു സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതായ അധഃപതനത്തെപ്പററി ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഏതു സ്വരാജ്യസ്നേഹിയുടെ ഹൃദയമാണ് തകന്നുപോകാതെയുള്ളത് ? വാസ്തവം പറയുകയാണെങ്കിൽ, ഈ സംഗതിയാണ് ഇന്ത്യാരാജ്യഭരണത്തിൻെറ ധനസംബന്ധമായ വിഷയങ്ങളിൽ ഏററവും കഷ്ടമായതെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല.

പുരാതനകാലം മുതൽക്കുതന്നെ ഇന്ത്യാരാജ്യം ഭൂലോകത്തിൽവെച്ച് ഏററവും വലിയ ഒരു കൈത്തൊഴിൽ രാജ്യമായിട്ടാണ് അറിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഈജിപ്ത്, ബാബിലോൺ ഈ വക പ്രാചീനരാജ്യങ്ങൾക്കു വലിയ നാഗരീകതചമുണ്ടായിരുന്നകാലത്ത് ഇന്ത്യയിലെ അനേകവിധത്തിലുള്ള വ്യവസായസാധനങ്ങളെ ആ വക രാജ്യങ്ങളിലേക്കു ധാരാളം കൊണ്ടുപോയിരുന്നു. ഫിനിഷ്യൻ, അറബി എന്നീ കപ്പൽകച്ചവടക്കാർ ഇന്ത്യയിലെ കൈത്തൊഴിൽ സാധനങ്ങളെ യൂറോപ്പുമുതലായ പടിഞ്ഞാറൻ രാജ്യങ്ങളിൽകൊണ്ടുപോയിരുന്നു എന്നും ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ സംഗതിയാണ്. കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞതിന്നുശേഷം കാൺസ്റ്റാണ്ടിനോപ്പ്ൾ, അലക്സാൻഡ്റിയ ഈ രണ്ടുപട്ടണങ്ങളും ഇന്ത്യയിലെ വ്യാപാരത്തിൻെറ പ്രധാനസ്ഥലങ്ങളായി തീന്നിട്ടുള്ളവിവരവും ചരിത്രത്തിൽകാണാവുന്നതാണ്. തുക്കികളുടെ രാജശക്തി അസ്തമയ ദശയെ പ്രാപിച്ചതോടുകൂടി വേനീസ്സ പട്ടണം പ്രാധാന്യത്തിൽ വരികയും, ജമ്മനി, ഫ്രാൻസ്, ഇംഗ്ലണ്ട് ഈ രാജ്യങ്ങളിലെ പ്രഭുക്കന്മാൎക്ക് അതിശയനീയമായ വിസ്മയത്തെ ജനിപ്പിക്കത്തക്കവിധമുള്ള ഇന്ത്യയിലെ കൈത്തൊഴിൽസാധനങ്ങളെ ഈ വേനീസ്സുകാർ യൂറോപ്പുരാജ്യക്കാൎക്കു കൊണ്ടുപോയിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

വേനീസ്സിൻെറ ഈ യോഗ്യതാവസ്ഥ കണ്ടിട്ട് മററുരാജ്യക്കാൎക്കു അസൂയ ജനിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അതിൻെറ ഫലമായി ഇന്ത്യയിലേക്കു വേറെ ഒരു വഴി കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ അവർ ശ്രമിച്ചുതുടങ്ങുകയുംചെയ്തു. ഈ വകശ്രമങ്ങൾ ചെയ്യുന്നമദ്ധ്യത്തിലാണ് കൊളംബസ്സ് എന്നാൾ അമേരിക്കാരാജ്യം കണ്ടുപിടിച്ചത്. ഒടുവിൽ ഇന്ത്യയിലേക്ക് ഒരു പുതിയമാൎഗ്ഗം കണ്ടുപിടിക്കുവാനുള്ള ഭാഗ്യം വാസ്കോഡിഗാമയ്ക്കാണുണ്ടായത്. ഈ സംഭവംനിമിത്തം വേനീസ്സപട്ടണത്തിൻെറ മാഹാത്മ്യം കുറഞ്ഞുവരുവാനും പോൎത്തുഗീസ്സുകാൎക്കു കയററം വരുവാനും ഇടയായി. അതിന്നുശേഷം അധികതാമസംകൂടാതെ പതിനാറാം നൂററാണ്ടുകാലത്ത് കിഴക്കൻ ദിക്കുകളിലെ കച്ചവടം മുഴുവനും പോൎത്തുഗീസ്സുകാൎക്കു

അധീനമായിരുന്നു. അന്ന് ആഫ്രിക്കാ, അറേബീയ, പേഷ്യാ, ഇന്ത്യ, ഇന്ത്യൻ ആക്കിപെലഗൊ (അദ്ധ്ദീപ്) ഈ വക രാജ്യങ്ങളിലെ മുഖ്യമായ തുറമുഖങ്ങളെല്ലാം പോത്തുഗീസ്സുകാരുടെ അധീനതയിലായിത്തീൎന്നു. പതിനേഴാം നൂററാണ്ടിൻെറ ആദ്യത്തിൽ ഉണ്ടായ വലിയ സ്വാതന്ത്ര്യയുദ്ധ (Great war of Independence) ത്തിന്നുശേഷം ലന്തരാജ്യക്കാർ പ്രബലന്മാരായിത്തീരുകയും ആ നൂററാണ്ടുകാലത്തു ഇന്ത്യയുമായുള്ള കച്ചവടം മുഴുവനും അവക്കധീനമാവുകയുംചെയ്തു. അന്നത്തെ ഇന്ത്യയിലെ നെയ്ത്തുകാർ നെയ്തുണ്ടാക്കിയ വിശേഷപ്പെട്ട പരുത്തിത്തുണികളും പട്ടുതുണികളും ലന്തവ്യാപാരികൾ യൂറോപ്പുരാജ്യങ്ങളിലേക്കു കയററി അയച്ചിരുന്നുവെന്നു അധികകാലം ഇവിടെ താമസിച്ചിരുന്ന ബർനീയർ എന്ന ഒരു പരന്ത്രീസുകാരൻ എഴുതിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ വക വിശേഷപ്പെട്ട തുണികൾ നെയ്തിട്ട് അനവധി ആളുകൾ അന്നുപജീവിച്ചുവന്നിരുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ അന്നുണ്ടായിരുന്ന മിക്കഗ്രാമങ്ങളിലും സ്ത്രീകൾ നൂൽനൂററും വസ്ത്രങ്ങൾനെയ്തും നിത്യവൃത്തികഴിച്ചിരുന്നുവെന്നും പുരുഷന്മാർ കൃഷിയിലും മററുകൈത്തൊഴിലുകളിലും ഏപ്പെട്ടു ധനം സമ്പാദിച്ചിരുന്നുവെന്നും ബർനിയർ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

പതിനെട്ടാം നൂററാണ്ടിൽ ലന്തക്കാക്ക് അധോഗതിതുടങ്ങുകയും ഇന്ത്യയുടെ ആധിപത്യത്തിന്നുവേണ്ടി ഇംഗ്ലീഷ്കാരും പരന്ത്രീസുകാരും തമ്മിൽ കലഹമാരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഈ കലഹം 1763-ാമതു കൊല്ലത്തിൽ പാരീസ്സിൽവെച്ചുണ്ടായ സമാധാനക്കരാറിനാൽ അവസാനിച്ചു. അതുനിമിത്തം ബ്രിട്ടീഷ്കാൎക്കു ബങ്കാാം, മദിരാശി ഈ സംസ്ഥാനങ്ങളും ബോംബെപട്ടണവും അധീനമായി. 1765-ൽ ഈസ്റ്റിന്ത്യാകമ്പനിക്കാർ മുഗൾചക്രവത്തിയോടു ബങ്കാളവും വടക്കൻസക്കാരും ഭരിക്കുവാനുള്ള ഒരു "ദിവാനി" എന്ന അധികാരപത്രം എഴുതിവാങ്ങുകയുംചെയ്തു.

അന്നുമുതല്ക്കു കമ്പനിക്കാരുടെ വ്യാപാരനീതിക്കു കുറെമാററം വന്നുതുടങ്ങി. ഇന്ത്യയിലെ വ്യാപാരം തങ്ങൾക്കധീനമാക്കിയതുകൊണ്ടു മാത്രം അവർ തൃപ്തിപ്പെട്ടില്ല. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ കൈത്തൊഴിലുകൾ വദ്ധിപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടി ഇന്ത്യയിലെ കൈത്തൊഴിലുകൾക്കു ഹാനിവരുത്തുവാൻകൂടി അവർ ശ്രമിച്ചുതുടങ്ങി.

1769-ൽ ബങ്കാളത്തിൽ പട്ടുതുണിനെയ്ത്തു വേണ്ടെന്നുവെക്കേണമെന്നും, അതിന്നുപകരം പട്ടുനൂൽ അസംസ്കൃതമായവിധത്തിൽ ഉണ്ടാക്കിത്തുടങ്ങേണമെന്നും ഈസ്റ്റിന്ത്യാക്കമ്പനിയുടെ ഡയരക്ടൎമാൎക്ക് ആഗ്രഹം ജനിച്ചു. പട്ടുതുണിനെയ്ത്തുകാരെ എല്ലാവരെയും കമ്പനിവക വ്യാപാരശാലകളിൽ പ്രവത്തിപ്പിച്ചുകൊള്ളേണമെന്നും, *പുറംദിക്കുകളിൽ പണിയെടുക്കുന്നവൎക്കു വലിയ പിഴ നിശ്ചയിക്കേണമെന്നും കല്പിക്കുകയും, ഈ കല്പനകൊണ്ടു വിചാരിച്ച ഫലം സിദ്ധിക്കുകയുംചെയ്തു. ഇതുനിമിത്തം പട്ടുതുണി, പരുത്തിവസ്ത്രം ഇവയുടെ കൈത്തൊഴിലുകൾ ഇന്ത്യയിൽ നശിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഈ വക ചരക്കുകൾ വളരെക്കാലമായി യൂറോപ്പിലേക്കും മററും നേരിട്ടു കയററുമതിചെയ്തിരുന്ന വലിയ വ്യാപാരികൾക്കു പ്രവൃത്തിമുട്ടിത്തുടങ്ങുകയും അവർ തങ്ങളുടെ ജീവരക്ഷക്കുവേണ്ടി യൂറോപ്പുരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു ആ രാജ്യങ്ങളിലെ കൈത്തൊഴിൽസാധനങ്ങൾ ഇന്ത്യയിലേക്കു ഇറക്കു

* 1769 മാച്ച് മാസം 17-ാംനു-ത്തെ ഡയരക്ടൎമാരുടെ സാധാരണ കത്തിൽ ഈ സംഗതി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു.

മതിചെയ്യാൻആരംഭിക്കുകയും ചെയ്യാനിടയായി.

1813-ൽ കമ്പനിയുടെ ചാർട്ടർ പൊളിച്ചെഴുതുന്നതിന്നുമുമ്പായി കമ്പനിയുടെ ഗുണദോഷങ്ങളെപ്പററി ഒരു അന്വേഷണം നടത്തുകയും പലസാക്ഷികളെയും അതിന്നുവേണ്ടി വിസ്തരിക്കുകയും ചെയ്തു. വാറൺ ഹെസ്റ്റിങ്ങ്ഗ്സ് തോമസ്മൺറൊ, സർ ജോൺമാൽക്കം മുതലായ പലരും സാക്ഷികളായിരുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ ഇന്ത്യക്കു പൊതുവിൽ ഗുണം വരുത്തുവാൻവേണ്ടി പാർല്ലിമെണ്ടുകാർ, പ്രത്യേകം താല്പര്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു് ഈ സാക്ഷിവിസ്താരങ്ങളിൽനിന്നു് അറിയാവുന്നതാണു്. എന്നാൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ കൈത്തൊഴിലുകൾക്കു പുഷ്ടിവരുത്തുവാൻവേണ്ടി ഇന്ത്യയിലെ കൈത്തൊഴിലുകൾക്കു ഹാനിവരുത്തുന്നകാര്യത്തിൽ പാർല്ലിമെൻറുകാൎക്കു യാതൊരുമടിയും ഉണ്ടായിക്കാണുന്നതുമില്ല.

പന്ത്രണ്ടു കൊല്ലത്തോളം ഇന്ത്യയിൽ ഗവൎണ്ണർജനറാളായിരുന്ന വാറൺ ഹെസ്റ്റിങ്ങ്സായിരുന്നു വിസ്തരിച്ച സാക്ഷികളിൽ മുഖ്യനായിരുന്നതു്. ഇദ്ദേഹം ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിൻെറ ഭരണകാൎയ്യത്തിൽ കുറെയൊക്കെ തെററുകൾ ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നുവെങ്കിലും ഇന്ത്യക്കാരുടെ സഹജങ്ങളായ പല ഗുണങ്ങളെയും സൂക്ഷ്മമായി ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ആ വക സംഗതികളെല്ലാം പാർലിമെൻറിൽനിന്നു നിശ്ചയിച്ചതായ കമ്മിററി മുൻപാകെ വളരെ ധൈൎയ്യത്തോടുകൂടി പ്രസ്താവിക്കുവാനദ്ദേഹം മടിച്ചിരുന്നില്ല.

ഇന്ത്യക്കാർ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ കൈത്തൊഴിൽ സാധനങ്ങളെ എത്രകണ്ടുപയോഗിക്കുവാൻ ഇടവരുമെന്നു ചോദിച്ചതിന്നു വാറൺഹെസ്റ്റിങ്ങ്സ് ഇങ്ങിനെ ഉത്തരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു: “ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ നിവൃത്തിക്കുവാനും ആഗ്രഹങ്ങൾ പൂൎത്തിയാക്കുവാനുമാണല്ലൊ കൈത്തൊഴിലുകൾ ഏൎപ്പെടുത്തുന്നതു്. ഇന്ത്യയിൽദരിദ്രന്മാരായിട്ടുള്ളവൎക്കു് ആവശ്യങ്ങൾ അധികമൊന്നുമില്ല. ഭക്ഷണം, ഗൃഹം, വസ്ത്രം ഇതുകളല്ലാതെ വേറെ ഒന്നും അവൎക്കു് ആവശ്യമില്ല. ഈ വകയൊക്കെ അവൎക്കു സ്വന്തം രാജ്യത്തുതന്നെ ധാരാളം ഉണ്ടു.”

പാർലിമെണ്ടിൽനിന്നു നിശ്ചയിച്ചതായ കമ്മിററിയുടെ മുമ്പാകെ സർ തോമസ്സ്മൺറൊ പറഞ്ഞതായ സംഗതികളും ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു വായനക്കാൎക്കു് ഒരിക്കലും രസകരമാവാതിരിക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ സാധനങ്ങൾ ഇന്ത്യയിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നതായാൽ ഹിന്തുക്കളുടെ നാഗരികത്വം വൎദ്ധിക്കുവാൻ ഇടയില്ലേ എന്നാണു് കമ്മിററിക്കാർ അയാളോടു ചോദിച്ചതു്. ഇതിന്നു അയാൾ പറഞ്ഞതായ ഉത്തരം അതിവിശേഷമായിരിക്കുന്നു. “ഹിന്തുക്കളുടെ നാഗരികത്വമെന്നുവെച്ചാൽ നിങ്ങൾ എന്താണു് മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നതു് എന്നു ഞാൻ അറിയുന്നില്ല. ഉയൎന്നതരം ശാസ്ത്രങ്ങൾ, വിശേഷപ്പെട്ട രാജ്യഭരണവിഷയമായുള്ള ശാസ്ത്രം, അതിൻെറ പരിചയം, അന്ധാളിത്വവും മൂഢവിശ്വാസവും കളഞ്ഞു് മനസ്സിന്നു് എല്ലാവിധ അറിവുകളെയും ഗ്രഹിപ്പാനുള്ള ശക്തിയെക്കൊടുക്കുന്നതായ വിദ്യാഭ്യാസം ഈ വകസംഗതികളിൽ ഹിന്തുക്കൾ യൂറോപ്യന്മാരെക്കാൾ താണനിലയിലാണു് കിടക്കുന്നതു്. എന്നാൽ കൃഷിയുടെ വിശേഷമായ സമ്പ്രദായം, കൈത്തൊഴിലിന്നു് ഒരു പ്രത്യേകമായ സാമൎത്ഥ്യം, മനുഷ്യൎക്കു സുഖത്തിന്നും ആഡംബരത്തിന്നും വേണ്ടതായ എ

ല്ലാവിധസാധനങ്ങളെയും ഉണ്ടാക്കുവാനുള്ള ശക്തി, വായന, എഴുത്ത്, കണക്ക് ഇതുകൾ പഠിപ്പിക്കുവാൻ എല്ലാഗ്രാമങ്ങളിലും ഏൎപ്പെട്ടതീട്ടുള്ള സ്കൂളുകൾ, അന്യോന്യം സ്നേഹവും സൽക്കാരവും പ്രബലപ്പെടുത്തുന്നതായ നടവടികൾ, ഇതിലെല്ലാററിലും മീതെ സ്ത്രീകളെ പ്രേമം, വിശ്വാസം, ബഹുമാനം ഇതുകളോടുകൂടി പരിപാലിക്കുന്ന രീതി ഇതുകളെല്ലാം നാഗരികത്വത്തിൻെറ ലക്ഷണങ്ങളാണെങ്കിൽ ഹിന്തുക്കൾ യൂറോപ്യന്മാരെക്കാൾ ഒരിക്കലും താണനിലയിൽ ഇരിക്കുന്നവരല്ല. നാഗരികത്വമെന്നവസ്തു ഈ രണ്ടു രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിൽ ഒരു വ്യാപാരസാധനമായി വിചാരിക്കപ്പെടാമെങ്കിൽ ഈ സാധനം ഇവിടെ ഇന്ത്യയിൽനിന്നു ഇറക്കുമതി ചെയ്താൽ ഇംഗ്ലണ്ടിന്നു വളരെ ആദായമുണ്ടാകുവാനാണ് സംഗതിയുള്ളത്."

ഈ മൺറൊസായ്പിന്നു അയാളുടെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ഇന്ത്യയിലെ കൈത്തൊഴിൽ സാധനങ്ങളുടെ ഗുണങ്ങളെപ്പററി വലിയബഹുമാനമുണ്ടായിരുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ കൈത്തൊഴിൽസാധനങ്ങൾ ഇന്ത്യയിൽ ചിലവാകാതിരിപ്പാനുള്ള സംഗതി അയാൾ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് —"ഹിന്തുക്കളുടെ മതസംബന്ധമായും ആചാരസംബന്ധമായും ഉള്ള നടവടികളും അതിന്നെല്ലാററിനും പുറമെ ഇന്ത്യയിലെ കൈത്തൊഴിലുകളുടെ വിശേഷ ഗുണങ്ങളും ആണു" എന്നാകുന്നു. "ഇന്ത്യയിൽ ഉണ്ടാക്കിയ ഒരു സാൽവ ഏഴുകൊല്ലം ഉപയോഗിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടും അതു പുതിയ ഒരു സാൽവയെപ്പോലെ കാണപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു" എന്നു അയാൾ പറയുകയുണ്ടായി. യൂറോപ്പിൽ ഉണ്ടാക്കുന്നതായ സാൽവകളെപ്പററി അയാളോട്ടു ചോദിച്ചതിൽ "അതു സമ്മാനമായി എനിക്കു തരുന്നതാണെങ്കിൽകൂടി ഞാൻ അതുപയോഗിക്കുകയില്ല" എന്നാണ് അയാൾ ഉത്തരം പറഞ്ഞത്.

പാർലിമെണ്ടുകമ്മിററിക്കാക്ക് ഇന്ത്യയിലെ തൊഴിലുകളെ നശിപ്പിച്ചിട്ടെങ്കിലും ഇംഗ്ലണ്ടിലെ കൈത്തൊഴിലുകളെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തേണമെന്നായിരുന്നു വിചാരമെന്നു മേൽകാണിച്ച ചോദ്യങ്ങളിൽനിന്നു ഊഹിക്കാമല്ലൊ. എങ്ങിനെയെങ്കിലും ഇംഗ്ലണ്ടിലെ കൈത്തൊഴിൽസാധനങ്ങളെ ഇന്ത്യയിലേക്കു കടത്തിവിടണമെന്നായിരുന്നു അന്നത്തെ പ്രധാനമന്ത്രികൾക്കും ഗവൎണ്ണർജനറാൾമാൎക്കും താല്പൎയ്യമുണ്ടായിരുന്നത്. എന്നാൽ ഇന്ത്യയിലെ കൈത്തൊഴിൽസാധനങ്ങളെ ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്ക് ഇറക്കുമതിചെയ്വാനും താല്പൎയ്യം അവൎക്കുണ്ടായിരുന്നുവൊ എന്നാണ് പിന്നെ ആലോചിപ്പാനുള്ളത്. അതു ലേശംപോലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. നേരെമറിച്ച്, ഈ വക സാധനങ്ങളെ ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു കടത്തുവാൻ തരമില്ലാത്തവിധത്തിൽ അവയ്ക്കു് ഇറക്കുമതിചുങ്കങ്ങൾ അവിടെ ചുമത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഈ സംഗതി മേൽപറഞ്ഞ കമ്മിററി ജോൺ റാങ്കിങ്ങ് എന്ന കച്ചവടക്കാരനോടു ചോദിച്ചതിന്നു അയാൾ കൊടുത്ത മറുവടികൊണ്ടു തെളിയുന്നതാണ്:

"ഈസ്റ്റ് ഇന്ത്യാ ഹൌസ്സിൽ വില്ക്കുന്നതായ തുണിച്ചരക്കുകൾക്ക് എന്താണ് ഇറക്കുചുങ്കം എന്നു പറയുവാൻ കഴിയുമൊ ?"

"കല്ലിക്കൊ എന്ന ഒരുതരം ശീലയുണ്ട്. അതു് ഇറക്കുമതിചെയ്താൽ നൂററിന്നു 3 പവൻ 6 ഷില്ലിങ്ങ് 8 പെൻസ് ചുങ്കം കൊടുക്കണം.

"ഇന്ത്യാരാജ്യത്തെസ്സംബന്ധിച്ച് ഈ രാജ്യത്ത് നാം ചെയ്തുവരുന്ന വ്യാപാരനീതി എന്തൊരു നീതിയാണ് ? അവിടത്തെ പട്ടുതുണികളും, പട്ടും പരുത്തിയുംകൂടി നെയ്തിട്ടുള്ള തുണികളും വളരെ കാലമായി ഈ രാജ്യത്ത് ഉപയോഗിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇനി ഇന്ത്യയിലെ പരുത്തിത്തുണികളാണെങ്കിൽ ഇവിടെ നൂററിന്നു 67 വീതം ചുങ്കം ചുമത്തിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും പരിഷ്കൃതമട്ടിൽ യന്ത്രസാമഗ്രികൾ ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും അവകളെ ഈ രാജ്യത്തേക്കു കൊണ്ടുവരുവാൻ കഴിയുന്നില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പരുത്തിതുണികൾ ഇന്ത്യയിലേക്കും മററു കിഴക്കൻ രാജ്യങ്ങളിലേക്കും ധാരാളം കൊണ്ടുപോയിതുടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു കൈത്തൊഴിൽ രാജ്യമായിരുന്ന ഇന്ത്യ ഇപ്പോൾ ഒരു കൃഷിരാജ്യമായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു."

ഇതിലും എത്രയും അധികം പ്രബലമായിട്ടാണ് ഇന്ത്യാചരിത്രകാരന്മാരിൽ ഏററവും പ്രസിദ്ധി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള എച്ച്. എച്ച്. വിൽസൻ എന്നാൾ ഈ സംഗതിയെപ്പററി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത്. അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു:—

"ഇതു് തങ്ങളുടെ അധീനത്തിലുള്ള ഒരു രാജ്യമായ ഇന്ത്യയോടു ഇംഗ്ലീഷുകാർ ചെയ്തിരിക്കുന്ന തെററിൻെറ ഒരു ഭയങ്കരമായ ഉദാഹരണവുമായിരിക്കുന്നു. 1813-ൽ പാർലിമെൻറു കമ്മിററിയുടെ മുമ്പിൽ വന്നതായ തെളിവുകൊണ്ടു് ഇന്ത്യയിലെ പട്ടുതുണികളും പരുത്തിത്തുണികളും ബ്രിട്ടനിലെ തുണികളേക്കാൾ നൂററിന്നു അമ്പതോ അറുപതോ വീതം ചുരുങ്ങിവിററാൽ കൂടി ലാഭം കിട്ടുമെന്നാണ് കണ്ടിരുന്നത്. അ

ഇനി അതു ഇവിടെ നാട്ടുകാൎക്കു ഉപയോഗിക്കത്തക്കവിധമാക്കുവാൻ ഒരുങ്ങുന്നുവെങ്കിൽ നൂററിന്നു 68 പ. 6 ഷി. 8 പെൻസ്സുകൂടി അധികം ചുങ്കം കൊടുക്കണം.

"മസ്‌ലിൻ എന്നു പേരായ വേറെ ഒരു തരം തുണി ഉണ്ട്. അതിന്നു് ഇറക്കുചുങ്കം നൂററിന്നു പത്താകുന്നു. നാട്ടിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നു എങ്കിൽ 27 പ. 6 ഷി. 8 പെൻസ് അധികവും കൊടുക്കണം. "ഇനി മൂന്നാമത് ഒരുതരം ചായമിട്ട തുണികൾ ഉണ്ട്. ഇതുകളെ നാട്ടിൽ ഉപയോഗിച്ചുകൂടെന്നാണ് നിശ്ചയം അതിന്നു ഇറക്കുചുങ്കം നൂററിന്നു 3പ. 6ഷി. 8 പെൻസ്സാണ്. അവയെ ഇറക്കുമതിചെയ്യുന്നതു വേറെ രാജ്യങ്ങളിലേക്കു കയററി അയപ്പാനാകുന്നു."

പാർലിമെണ്ടു് ഇത്തവണകൂടിയപ്പോൾ മുമ്പിലത്തെ ചുങ്കത്തിന്നുപുറമെ നൂററിന്നു ഇരുപതുകണ്ടു ചുങ്കംകൂടി ചുമത്തീട്ടുണ്ട്. ആ പക്ഷത്തിൽ നാട്ടിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന കലിക്കൊവിന്നു നൂററിന്നു 78പ. 6ഷി. 8പെൻസും ചുങ്കമായിത്തീരുന്നുണ്ട്."

ഈ വക ചുങ്കങ്ങളാൽ ഇന്ത്യയിലെ കൈത്തൊഴിലുകൾക്കു സംഭവിച്ചതായ ദോഷം എത്രമാത്രമായിരുന്നു .എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. 1823-ൽ ഈസ്റ്റ്ഇന്ത്യാക്കമ്പനിയിൽ ഒരു ഡയറക്ടരായിരുന്ന ഹെൻറി സെൻറ് ജോർജ് ടക്കർ എന്ന ആൾ ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഇന്ത്യക്കാരെ സംബന്ധിച്ചു നടത്തിവരുന്നതായ ഈ വ്യാപാരനീതിയെപ്പററി വളരെ നിന്ദിച്ചുകൊണ്ടു് എഴുതീട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു :—

തിനാൽ ഈ വക കൈത്തൊഴിലുകൾ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വർദ്ധിക്കണമെങ്കിൽ ഇന്ത്യയിലെ ചരക്കുകൾ ഉപയോഗിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നു നിയമിക്കുകയോ അല്ലെങ്കിൽ അവയുടെ വിലയിൽ നൂററിന്നു എഴുപതോ എമ്പതോകണ്ടു ചുങ്കം ചുമത്തുകയോ വേണമെന്നു വന്നു. ഈ വക നിശ്ചയങ്ങളും ഇറക്കുമതിച്ചുങ്കങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ പെയിലി, മാഞ്ചസ്റ്റർ ഈ വക നഗരങ്ങളിലെ മില്ലുകൾ അടച്ചുപൂട്ടേണ്ടിവരുമായിരുന്നു. ആവിശക്തി ഉണ്ടായിട്ടുകൂടി ആ വക മില്ലുകൾ നടത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഇന്ത്യയിലെ കൈത്തറിത്തൊഴിലുകൾ നശിപ്പിച്ചിട്ടാണ് ഈ വക മില്ലുകൾ നിലനിർത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിന്നു സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ചരക്കുകളിന്മേലും ഇതുപോലെയുള്ള ചുങ്കങ്ങൾ ചുമത്തി ഇന്ത്യയിലെ കൈത്തൊഴിലുകളെ സംരക്ഷിക്കുമായിരുന്നു. ഈ സ്വയംരക്ഷയും ഇന്ത്യക്ക് അനുവദിച്ചു കൊടുക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇന്ത്യ വിദേശീയരുടെ ചവിട്ടടിയിലല്ലേ കിടക്കുന്നത്? ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ സാധനങ്ങൾ യാതൊരു ചുങ്കവും കൂടാതെ ബലാല്ക്കാരേണ ഇന്ത്യയിലേക്കു കൊണ്ടുവന്നുതുടങ്ങുകയും വിദേശീയരായ കൈത്തൊഴിലുകാർ രാജതാന്ത്രികമായ അനീതിബലത്താൽ (By the arm of political injustice) ഇന്ത്യയിലെ കൈത്തൊഴിലുകാരെ ജയിക്കുകയുംചെയ്തു. ഈ അനീതിബലം അവർക്കുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഒരിക്കലും ഇന്ത്യക്കാരെ ജയിക്കുകയില്ലായിരുന്നു."

ഇന്ത്യയിലെ വ്യവസായം അസ്തമയദശയെ പ്രാപിച്ചതോടുകൂടി ഇംഗ്ലണ്ടിൽനിന്നും മററു വിദേശീയ രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും പരുത്തിത്തുണി മുതലായ കൈത്തൊഴിൽ സാധനങ്ങൾ ഇന്ത്യയിലേക്കു ഇറക്കുമതിചെയ്യാനും പകരം ഭക്ഷണധാന്യങ്ങളെ കയററുമതിചെയ്യാനും തുടങ്ങി. ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്ക് അന്യരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു വരുത്തിയിരുന്ന ഗോതമ്പത്തിൻെറ ഇറക്കു ചുങ്കം അധികമായിരുന്നതുകൊണ്ട് അതു നിർത്തൽചെയ്യാൻ കോബ്ഡൻ, ബ്രൈററ് മുതലായ മഹാപുരുഷന്മാർ അതിതീവ്രമായ വാദം നടത്തുകയും 1846-ൽ ആ ചുങ്കങ്ങളെല്ലാം വേണ്ടെന്നു വെക്കുകയുംചെയ്തു. എന്നാൽ ഇന്ത്യയിലെ വ്യവസായസാധനങ്ങളിന്മേൽ ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്ന വമ്പിച്ച ചുങ്കങ്ങൾക്കു വിരോധം പറയുവാൻ അവരാരും ഒരുങ്ങിയതായി കേട്ടിട്ടില്ല. റിക്കാർഡൊ മുതലായ അന്നത്തെ യോഗ്യന്മാരായ ധനശാസ്ത്രക്കാരാരും ഇംഗ്ലണ്ടിൻെറ ഇന്ത്യയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളമുള്ള വ്യാപാരനീതിയെപ്പററി ഒന്നും മിണ്ടീട്ടില്ല.

എന്നാൽ ജർമ്മനിയിൽ അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ധനശാസ്ത്രക്കാരിൽവെച്ച് അതിയോഗ്യനായ ഫ്രഡ്റിക്ക്ലിസ്റ്റ് എന്ന ആൾ ഇംഗ്ലണ്ട് ഇന്ത്യയുടെ കാര്യത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചതായ ഈ അന്യായമായ വ്യാപാരനീതിയെപ്പററി പക്ഷഭേദം കൂടാതെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടുതാനും. അയാൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് എന്താണെന്നറിയുന്നത് വായനക്കാർക്കു രസകരമായിരിക്കുമെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തിൽ, കുറെ ദീർഘിച്ചുപോകുമെങ്കിലും, ആ ഭാഗം മുഴുവനും ഇവിടെ എടുത്തുപറയാം. "ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഇന്ത്യയിലെ പരുത്തിവസ്ത്രങ്ങളും പട്ടുതുണികളും യാതൊരു ഇറക്കുചുങ്കവും കൂടാതെ ഇംഗ്ലണ്ടിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവരുവാൻ സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പരുത്തിത്തുണി, പട്ടുതുണി ഇവയുടെ കൈത്തൊഴിലുക

ഠംക്കുള്ള വൎദ്ധന തീൎച്ചയായും നിലയ്ക്കുമായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ ധാരാളം അസംസ്കൃതസാധനങ്ങളും ചുരുങ്ങിയ പ്രയത്നക്കൂലിയും ഉള്ളതിന്നുപുറമെ, വേലക്കാൎക്ക വളരെ കാലമായിട്ടുള്ള പരിചയവും സാമൎത്ഥ്യവും ഉണ്ട്. സമകളത്തിൽനിന്നു സമരം ചെയ്യുന്നതായാൽ ഈ സൌകൎയ്യങ്ങളെല്ലാം ഇന്ത്യക്ക ജയപ്രദങ്ങളാവാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

"എന്നാൽ കൈത്തൊഴിലിന്റെ കാൎയ്യത്തിൽ ഇന്ത്യയ്ക്കു കീഴടങ്ങിനില്ക്കുവാൻവേണ്ടി കിഴക്കൻ ദിക്കകളിൽ ഒരു മഹാരാജ്യം ഭരിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാൻ ഇംഗ്ലണ്ടിന്നു ആഗ്രഹമുണ്ടാകുമോ? ഒരിക്കലുമില്ല. കച്ചവടത്തിൽ മെച്ചം കിട്ടണമെന്നായിരുന്നു ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ആഗ്രഹം. തമ്മിൽ നിരൎഗ്ഗളവ്യാപാരം നടത്തിവരുന്നതായ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളിൽ കൈത്തൊഴിൽ വസ്തുക്കളെ വില്ക്കുന്നതായ രാജ്യത്തിന്നു കച്ചവടയോഗ്യത വരുന്നതാണെന്നും, കൃഷിസാധനങ്ങളെ വില്ക്കുന്നരാജ്യം മറേറ രാജ്യത്തിന്നു കച്ചവടവിഷയത്തിൽ കീഴടങ്ങി നില്ക്കേണ്ടിവരുമെന്നും ഇംഗ്ലീഷുകാർ ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മേലിൽ തങ്ങഠംക്കുള്ള 'യോഗ്യതയെല്ലാം അടിസ്ഥാനമായ കൈത്തൊഴിലുകളൊക്കെ ഇംഗ്ലീഷുകാർ ആ വകയിലൊക്കെ നല്ല പരിചയവും മിതവ്യയശീലവും എണ്ണത്തിൽ ധാരാളവും ഉള്ള ഹിന്തുക്കഠംക്ക വിട്ടുകൊടുക്കമെന്ന് സ്വപ്നേപി വിചാരിപ്പാൻ തരമുണ്ടോ?"

"ഇംഗ്ലീഷുകാർ അതുപ്രകാരം ഇന്ത്യയിൽ അവരുടെ കൈവേലശാലകളിൽ ഉണ്ടാക്കിയതായ പരുത്തിവസ്ത്രങ്ങളും പട്ടുവസ്ത്രങ്ങളുംകൂടി വലിയ നിരോധനചുങ്കങ്ങളാൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലേയ്ക്കു കടത്തിക്കൂടാതാക്കി. ആ വക ഒരുനൂലുകൂടി ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഉപയോഗിക്കുവാൻ സമ്മതിച്ചില്ല. വളരെ ഭംഗിയും ലാഭവുമുള്ള തുണികളൊന്നും ഉപയോഗിക്കാതെ ഭംഗിയില്ലാത്തതും അധികവിലയുള്ളതുമായ തുണികളെ ഉപയോഗിക്കുവാനാണ് അവൎക്ക താല്പൎയ്യമുണ്ടായത്. ചുരുങ്ങിയ വിലയും നല്ല ഭംഗിയും ഉള്ള വസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം യൂറോപ്പുഖണ്ഡത്തിലെ മററു രാജ്യക്കാൎക്ക ഉപയോഗിക്കുവാൻവേണ്ടി ഇംഗ്ലീഷുകാർതന്നെ വളരെ ലാഭത്തിൽകൊണ്ടുപോയി കൊടുത്തിരുന്നു. എന്നാൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ആളുകഠംക്ക ഇതൊന്നും ഉപയോഗിച്ചുകൂടതാനും.

"ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാർ മൂഢന്മാരാണൊ ? ആഡംസ്മിത്ത് 'ജെ. ബി. ഡെ. ഇവരുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരമുള്ള "വിക്രയശക്തി സിദ്ധാന്തത്തെ" അനുസരിക്കുന്നതായാൽ തീൎച്ചയായും അവർ വലിയമൂഢന്മാരാണ്. അവരുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരമാണെങ്കിൽ, ഇംഗ്ലീഷുകാർ വിലചുരുക്കവും സാധനഗുണവും ഉള്ളസ്ഥലങ്ങളിൽനിന്ന് വാങ്ങേണ്ടതായിരുന്നു. വേറെയുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും ലാഭത്തിൽ കിട്ടുമ്പോഠം അധികച്ചിലവുചെയ്തു സ്വരാജ്യത്തുതന്നെ സാധനങ്ങഠം ഉണ്ടാക്കുന്നത് മൂഢതയാണെന്നാണ് അവരുടെ പക്ഷം.

"ഞങ്ങഠം പക്ഷെ ഇതിന്നു വിപരീതാഭിപ്രായക്കാരാണ്. ഞങ്ങളുടെ സിദ്ധാന്തത്തിന്ന് ഉൽപാദകശക്തിസിദ്ധാന്തം എന്നാണ് ഞങ്ങഠംപറയുമാറുള്ളത്. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ മന്ത്രിസംഘം—സൂക്ഷ്മം ധരിച്ചിട്ടൊ അല്ലയൊ എന്നു നല്ലതീൎച്ചയില്ല—ഞങ്ങളുടെ സിദ്ധാന്തത്തിന്നനുസരിച്ചാണ് ഇപ്പോഠം പ്രവൎത്തിക്കുന്നത്. കഴിയുന്നെടത്തോളം അസംസ്കൃതസാധനങ്ങളെ വാങ്ങണമെന്നും, സംസ്കൃതസാധനങ്ങളെ വിൽ

ക്കണമെന്നമാണല്ലോ അവർ തീച്ച്യാക്കിയിരിക്കുന്നത്.

"ഇന്ത്യയിലെ കൈത്തൊഴിൽസാധനങ്ങൾക്ക് വില ആദായമുണ്ടെങ്കിലും അതുകൾ വേഗത്തിൽ നശിക്കുന്നതാകകൊണ്ടു അധികവില ഉണ്ടെങ്കിലും വളരെക്കാലം നിലനില്ക്കുന്നതായ സ്വരാജ്യത്തിലെ കൈത്തൊഴിൽശക്തിയെ സമ്പാദിപ്പാനാണ് ഇംഗ്ലണ്ടിലെമന്ത്രിമാർ ആഗ്രഹിച്ചുപോകുന്നത്."

18-ാം നൂററാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തോടുകൂടി ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ധനശാസ്ത്രക്കാർ സ്വതന്ത്ര (നിരർഗ്ഗള) വ്യാപാരത്തിന്റെ തത്വങ്ങളെ അംഗീകരിച്ചിരുന്നു എങ്കിലും ഇന്ത്യയുടെ വ്യവസായശക്തിയെ ഉടച്ചുകളയുകയും, തങ്ങളുടെ വ്യവസായശക്തിയെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതുവരെ ബ്രിട്ടീഷുകാർ ആ വക സ്വതന്ത്ര്യവ്യാപാരതത്വങ്ങളെ അംഗീകരിച്ചില്ല. അതിന്നുശേഷം അവർ സ്വതന്ത്ര വ്യാപാരക്കാരാവുകയും, എല്ലാ രാജ്യക്കാരും അങ്ങിനെ ആവേണ്ടതാണെന്നു ഉൽഘോഷിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഇതു കേൾക്കാൻ മററു രാജ്യക്കാർ അത്ര വിഡ്ഢികളാണൊ? ഒരിക്കലുമല്ല; എന്നല്ല, ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ കീഴ്‌രാജ്യങ്ങൾ (Colonies) കൂടി മാതൃരാജ്യത്തിന്റെ ഉപദേശങ്ങളെ ഇക്കാര്യത്തിൽ പുല്ലിന്നവകവെക്കുന്നില്ലല്ലൊ. അവരൊക്കെ തങ്ങളുടെ കൈത്തൊഴിൽശക്തിയെ നിരോധനച്ചുങ്കംകൊണ്ടു ഇപ്പോഴും പരിരക്ഷിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. എന്നാൽ സാധുക്കളായ ഇന്ത്യക്കാരുടെ വ്യവസായശക്തിയെ മാത്രം ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ നിരോധനച്ചുങ്കങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഉടച്ചുകളഞ്ഞു. ഇനി ആ ശക്തി രണ്ടാമതും വധിക്കുവാൻ ഇടവരുകയില്ലെന്നു തീച്ച്പ്പെട്ടശേഷം സ്വതന്ത്ര്യവ്യാപാരം നിർബ്ബന്ധമാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ സ്വതന്ത്ര്യവ്യാപാരംതന്നെയാണൊ ഇന്ത്യയിൽ ഏപ്പെട്ടുത്തിയിരിക്കുന്നത്? ഇന്ത്യയിലെ ഇറക്കുചുങ്കങ്ങൾ മൂന്നുപ്രാവശ്യം ഭേദപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതൊന്നും സ്വതന്ത്ര വ്യാപാരത്തിന്നുവേണ്ടിയല്ല, ലങ്കാഷയറിലെ നിവാസികൾക്കു വേണ്ടിയാകുന്നു. ഇന്ത്യയിലേക്ക് ഇറക്കുമതിചെയ്യുന്ന വിദേശീയസാധനങ്ങളിന്മേൽ സ്വല്പം ഒരു ചുങ്കം ചുമത്തീട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അത് ഇന്ത്യയിലെ കൈത്തൊഴിലുകളെ രക്ഷിക്കുവാൻ വേണ്ടിയല്ല ചുമത്തിയിരുന്നത്; വെറും നികുതിയുടെ ആവശ്യത്തിന്നുവേണ്ടി മാത്രമായിരുന്നു. ഈ സ്വല്പമായ ഇറക്കുചുങ്കം കൂടി ചുമത്തരുതെന്നു ലങ്കാഷയറുകാർ നിർബന്ധിച്ചു. പാർലിമെണ്ടിൽ അവരുടെ അധീനത്തിൽ ഇരുപതിലധികം വോട്ടുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു സിക്രട്ടരി ഓഫ് സ്റ്റേററിനെയും ഇന്ത്യാഗവമ്മെണ്ടിനെയും ഓരോ അവസരത്തിൽ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുവാൻ അവർ മതിയായിരുന്നു. അതിനാൽ വിററ്ലി സ്റ്റോക്ക്സ് എന്ന ആളുടെയും പിന്നീടു ബങ്കാളത്ത് ലഫ്ടനൻറു ഗവണ്ണരായിരുന്ന റിവെർസ്സ്തൊംസൻ എന്നാളുടെയും പ്രബലമായ തടസ്ഥങ്ങളെ വിലവെക്കാതെ ലങ്കാഷയറുകാരുടെ ശാസനപ്രകാരംതന്നെ ഇന്ത്യാഗവമ്മെണ്ടിന്നു നടക്കേണ്ടിവരികയും ഈ സ്വല്പമായ ഇറക്കുചുങ്കങ്ങൾകൂടി വേണ്ടെന്നു വെക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതുപ്രകാരം എത്രയും ന്യായമായ ഒരു നികുതിപ്പിരിവു ലങ്കാഷയറുകാൎക്കുവേണ്ടി ഇന്ത്യാഗവമ്മെണ്ടിന്നു നഷ്ടം വന്നു. ഇത് ഏകദേശം അരുപതു കൊല്ലം മുമ്പെ ഉണ്ടായ ഒരു സംഭവമാകുന്നു.

എന്നാൽ ഇന്ത്യാഗവൺമെണ്ടിന്നു ഇങ്ങിനെ ഉണ്ടായനഷ്ടം വേറെ വിധത്തിൽ നികത്തുവാൻ ഒന്നുകൊണ്ടും ആവാതെ വരികയാൽ ലങ്കാഷയർകാരെ സമ്മതിപ്പിക്കുവാനുള്ള ശ്രമം തുടങ്ങി. അതെല്ലാം വെറുതെയായി. വളരെ താഴ്മയോടുകൂടി ഇന്ത്യാഗവൺമെണ്ട് അപേക്ഷിച്ചിട്ടും ലങ്കാഷയർകാർ സമ്മതിക്കയുണ്ടായില്ല. ഒടുവിൽ എന്താണ് വഴി കണ്ടത്? രോഗത്തേക്കാൾ ഉപദ്രവകരമായ ഒരു ചികത്സയാണ് ഇന്ത്യാഗവൺമെണ്ടു കണ്ടുപിടിച്ചത്. ഇന്ത്യയിലേക്കു കൊണ്ടുവരുന്നതായ സാധനങ്ങളിന്മേൽ ഇറക്കുചുങ്കം ചുമത്തി. എന്നാൽ ലങ്കാഷയർകാരെ പ്രസാദിപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടി ഇന്ത്യയിൽ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്ന കൈത്തൊഴിൽ സാധനങ്ങളിൽന്മേൽ ഒരു "എക്സൈസ്" ചുങ്കവും ചുമത്തി. ഇന്ത്യാഗവൺമെണ്ടിൽ അന്നുണ്ടായിരുന്ന അനേകം അതിയോഗ്യന്മാരായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഇതിന്നു വിരോധം പറയുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഹോം ഗവൺമെണ്ടിൻെറ നിശ്ചയത്തിന്നു എതിരായി യാതൊരു ഉദ്യോഗസ്ഥനും വോട്ടുചെയ്യാൻ പാടില്ലെന്നുള്ള നിശ്ചയം അപ്പൊഴെക്കും ഇംഗ്ലണ്ടിൽനിന്നു എത്തിപ്പോയതിനാൽ അവക്കു തങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം പുറത്തേക്കു പറവാനും ശക്തിയില്ലാതായി. ഇതുപ്രകാരം വേറെ ഒരു പരിഷ്കൃതരാജ്യത്തും നടപ്പില്ലാത്തതായ ഒരു എക്സൈസ് ചുങ്കം ഇന്ത്യയിലെ പരുത്തിത്തുണികളിന്മേൽ ചുമത്തിക്കഴിഞ്ഞു. എല്ലാരാജ്യങ്ങളിലെ ഗവൺമെണ്ടുകളും അന്യരാജ്യങ്ങളുമായുള്ള കിടമത്സരത്തിൽ സ്വന്തം കൈത്തൊഴിലുകളെ രക്ഷിക്കുകയും, അവയുടെ വർദ്ധനക്കുവേണ്ടി കഴിയുന്നത്ര ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമയത്തു ഇന്ത്യാഗവൺമെണ്ടു അവിടെയുള്ള കൈത്തൊഴിലുകൾക്കു എക്സൈസ് ചുങ്കങ്ങളാൽ തടസ്ഥമുണ്ടാക്കിത്തീക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. ഇതാണൊ സ്വതന്ത്രവ്യാപാരമെന്നു പറയുന്നത്? ഇന്ത്യക്കാരുടെ ഗുണത്തിന്നുവേണ്ടിയുള്ള രാജ്യഭരണം ഇതാണോ?

ഇന്ത്യയ്ക്കു അസ്വതന്ത്രവ്യാപാരരീതിയാണ് നല്ലതെന്നൊ സംരക്ഷിതവ്യാപാരരീതിയാണ് നല്ലതെന്നൊ ഞാൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നില്ല. ഇന്ത്യക്കാക്കു ഏതു വിധത്തിലാണ് ക്ഷേമം വന്നു കൂടുന്നത്, ആ വിധമുള്ള വ്യാപാരനീതിയാണ് ഇന്ത്യയിൽ ഏപ്പെട്ടുത്തേണ്ടത് എന്നാണ് ഞാൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്.

എൻെറ അഭിപ്രായം ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ താഴെ പറയുംപ്രകാരമാകുന്നു:--

(1) ഇന്ത്യക്കാക്കു ഏതുപ്രകാരമായാലാണ് ക്ഷേമം സംഭവിക്കുന്നത്, ആവിധമുള്ള വ്യാപാരനീതിയാണ് ഇന്ത്യയിൽ ഏപ്പെട്ടുത്തേണ്ടത്.

(2) അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ ഉണ്ടാക്കിയസാധനങ്ങൾ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നു ഇന്ത്യക്കാർ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഇവിടുത്തെ കൈത്തൊഴിലുകൾ പുഷ്ടിയാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഇന്ത്യക്കാക്കു അധികം ക്ഷേമം വന്നു കൂടുന്നത്.

(3) മറ്റെല്ലാരാജ്യങ്ങളും സ്വന്തം കൈത്തൊഴിലുകളെ പുഷ്ടിയാക്കുവാൻവേണ്ടി വിവിധകരണങ്ങളെക്കൊണ്ടും ശ്രമിക്കുന്നകാലത്തു എത്രയും അന്യായമാൎഗ്ഗങ്ങളാൽ നഷ്ടമാക്കിത്തീത്തിരിക്കുന്ന ഇന്ത്യയിലെ വ്യവസായശക്തിയെ നിറവേറുവാനും അതുനിമിത്തം ഇപ്പോൾ കൃഷിയെമാത്രം ആശ്രയിച്ചുപജീവനം കഴിച്ചുവരുന്ന

അനേകജനങ്ങൾക്ക് ധാരാളം പ്രവൃത്തി കൊടുക്കുവാനും ഇന്ത്യക്കാർ ശ്രമിക്കുന്നത് അത്യാവശ്യമാണ്. കൃഷിയെമാത്രം ആശ്രയിച്ചുനിന്നാൽ നമ്മെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന ക്ഷാമദേവത ഒഴിഞ്ഞുപോകുമെന്ന് ഒരിക്കലും വിശ്വസിക്കരുത്.

(4) ഇങ്ങിനെയുള്ള കൈത്തൊഴിൽശക്തി വർദ്ധിപ്പിച്ചു നമ്മുടെ നാട്ടുകാർക്ക് പലവിധത്തിലും നിത്യവൃത്തിക്കു വകയുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് ഇന്ത്യക്കാരായ നമ്മുടെ എല്ലാവരുടേയും മുഖ്യമായ കടമയാകുന്നു.

"A THING OF BEAUTY IS A JOY FOR EVER."

A Visit to the Jewellery Shop of

C. KRISHNAN NAIR

MFG. JEWELLER & OPTICIAN,

MOIDEENPALLI ROAD, CALICUT,

Would Convince you that JEWELLERY Should be had from him.

Pure Sovereign Gold - Excellent and Most Fashionable Workmanship - Attractive Patterns and Designs.

EVERYTHING TO YOUR TASTE

PRESENTATION ARTICLES ALSO ON STOCK.

കശുമാമ്പഴ വ്യവസായം

(സി. എം. ജോൺ, എണ്ണവിത്തു വിദഗ്ദ്ധൻ)

[മദിരാശി ഗവൺമെൻറിൻെറ എണ്ണവിത്തുവിദഗ്ദ്ധനായ ലേഖകൻ നാം നിസ്സാരമാക്കി കരുതി വരുന്ന കശുഅണ്ടിയും മാങ്ങയും എത്ര ഉൽകൃഷ്ടകരമായ വ്യവസായങ്ങളാക്കിത്തീർക്കാമെന്നു തെളിയിക്കുന്നു.]

കശുവിന്നു (പറങ്കിമാങ്ങയും അണ്ടിയും) ഈയ്യിടെയായി, അതിൻെറ ഭക്ഷ്യോപയോഗമായ അണ്ടിക്കുള്ള വലിയ കമ്പോളം നിമിത്തം പ്രത്യേകിച്ചും, വലിയ വാണിജ്യപ്രാമാണികത്വം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. തെക്കേ അമേരിക്കയാണ് കശുവിൻെറ സ്വദേശമെന്നാണ് വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നതു. ഇന്ത്യയുടെ പശ്ചിമതീരങ്ങളിൽ പോർത്തുഗീസുകാർ (പറങ്കികൾ) അതാദ്യം കൊണ്ടുവന്നു. ഇന്നത് കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ, മലബാർ, തെക്കൻ കർണ്ണാടകം എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒരുല്പന്നമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. വ്യത്യസ്തമായ ഏതു മണ്ണിലും കാലാവസ്ഥയിലും മഴയിലും വളരുവാനുള്ള കെല്പുള്ളതിനാൽ, ഇന്നു അതു മദിരാശി സംസ്ഥാനത്തിൻെറ ഇതരഭാഗങ്ങളിലേക്കും ക്രമേണ വ്യാപിച്ചുതുടങ്ങീട്ടുള്ളതായി കാണ്മാനുണ്ട്. ഫലപുഷ്ടികുറഞ്ഞും മഴയാൽ പരിരക്ഷിക്കപ്പെടാതെയും മററും കൃഷിചെയ്യപ്പെടാതെ കിടക്കുന്ന തരിശുഭൂമികളിൽ കശുകൃഷി നടത്താനുള്ള കഴിവുകൾ അഗണ്യമാക്കിക്കൂടാ.

1930-ൽ സുമാർ 925 ടൺ മാത്രം കശു അണ്ടി കയററുമതി ചെയ്തിരുന്നതു് 1940-ൽ 18000 ടൺ ആയി വർദ്ധിച്ചു. ഈ കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിൽ കൂടുതൽ കശുഅണ്ടി കയററുമതി നടന്നതു് 1941—42-ൽ ആണ്. ഈ കൊല്ലത്തിൽ ഇന്ത്യയിൽനിന്നു് ആകെ 20934,000 ക. വിലക്കുള്ള 19832 ടൺ കശുഅണ്ടി പുറരാജ്യങ്ങളിലേക്കു കയററി അയച്ചിരുന്നുവെന്നതിൽ നിന്നുതന്നെ കശുഅണ്ടിക്ക് വ്യവസായത്തിലുള്ള പ്രധാന്യം നമുക്കൂഹിക്കാമല്ലോ. മേൽപറഞ്ഞ കയററുമതിയിൽ തെക്കെ ഇന്ത്യയുടെ ഓഹരിമാത്രം 1,95,50,000 കക്കുള്ള 19226 ടണ്ണായിരുന്നു. മിച്ചത്തിന്നു ബോംബേയാണ് ഉത്തരവാദി. ലോകത്തിലെ ഒട്ടാകെ കശുഅണ്ടി വ്യാപാരത്തിൻെറ 80 ശതമാനവും ഇന്ത്യയിൽ നിന്നുള്ളതാണ്.

വാണിജ്യപരമായി ഇന്നു കശുഅണ്ടിക്കു മാത്രമെ പ്രാമാണ്യം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളു. എന്നാൽ കശുവിൽനിന്നു വ്യാവസായികമായ പലതും ഉല്പാദിപ്പിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യതകളുണ്ട്. അങ്ങിനെയുള്ള ഉല്പാദനങ്ങളുടെ സാമ്പത്തികോപയോഗം നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അവ ഇനിയും കൂടുതൽ പര്യാന്വേഷണമർഹിക്കുന്ന അമൂല്യധനങ്ങളാണെന്നുവേണം പറയുവാൻ.

കശുഅണ്ടി: കശുകൃഷിയുടെ പ്രധാനോദ്ദേശം അതിൻെറ വിലയേറിയ അണ്ടിയുടെ ആവശ്യത്തിന്നാകുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ കശു അണ്ടി, പച്ചയും വറുത്തും, പലതരം ഭക്ഷണ പദാർത്ഥങ്ങൾക്കു ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ടു. യൂ

റോപ്പിലും അമേരിക്കയിലും അതു പ്രധാനഭക്ഷണത്തിന്നു ശേഷമുള്ള ഒരു മധുരാഹാരമായൊ മധുരപലഹാരങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതിലെ അണ്ടി കൊണ്ടുള്ള ചോക്കലെററുണ്ടാക്കുവാനൊ ആണു ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതു. ആദായകരമായ ഒരു പോഷകപദാൎത്ഥം കശുഅണ്ടി നൽകുന്നുണ്ടെന്നുമാത്രമല്ല, മററുതരം അണ്ടികളെക്കാൾ അതിന്നു കൂടുതൽ ശാരീരികമായ ഗുണങ്ങളുമുണ്ടു താഴെകാണിയ്ക്കുന്ന പട്ടികയിൽനിന്നു കശുഅണ്ടിയുടെയും വാണിജ്യപരമായ മററുചില ഭക്ഷ്യവിത്തുകളുടെയും ഗുണങ്ങൾ താരതമ്യപ്പെടുത്താവുന്നതാകുന്നു.

ഭക്ഷ്യ വിത്തുകൾ	പോഷക ദ്രവ്യം(ശതമാനം)	ദഹന ശക്തി	ജീവാംശകം
കശുഅണ്ടി	19·52	96·23=0·16	72·50=0·66
ബദം(പരിപ്പു)	21·94	93·95=0·23	50·84=0·37
ഇംഗ്ലീഷ് വാൾനട്ട്	21·16	84·11=0·22	55·89=0·92
നിലക്കടല (പച്ച)	28·25	97·39=0·27	57·90=1·1

കശുഅണ്ടിയിൽ വൈററമിൻ A,B ഇവയും അടങ്ങീട്ടുണ്ടെന്നാണ് പറയപ്പെടുന്നത്. ബദം എണ്ണയോടു കിടപിടിക്കത്തക്കതും ഒലീവ് എണ്ണയേക്കാൾ മെച്ചമേറിയതുമായ 40 ശതമാനം പോഷകപദാൎത്ഥമടങ്ങിയ എണ്ണയും അതിലുണ്ട്. ആ എണ്ണ ഗുണപ്രദമായ ഔഷധോപകരണമാക്കാമെന്നും കണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു. അണ്ടിയുടെ വില വൎദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ എണ്ണയുണ്ടാക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ വാണിജ്യപരമായി ആരും ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കുന്നില്ലെന്നേയുള്ളു.

മേല്പറഞ്ഞ ഗുണങ്ങളെല്ലാമുണ്ടെന്നിരിക്കിലും ഇന്ത്യയിൽ കശുഅണ്ടിവ്യാപാരം വളരെ ഉപേക്ഷയോടെയാണ് നടത്തിവരുന്നതു. പുറംരാജ്യങ്ങളിലേയ്ക്കു കയററിപ്പോകുന്നതിന്മേൽ അല്പം ശ്രദ്ധപതിപ്പിയ്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഇന്നാട്ടിൽ നടക്കുന്ന വ്യാപാരത്തിൽ തരംതിരിക്കുക, ആരോഗ്യപ്രദമായി സൂക്ഷിക്കുക എന്നീകാൎയ്യങ്ങളിൽ ആരും വലിയ ആദരവു കാണിക്കുന്നില്ല. 1936-ൽ കശുഅണ്ടി സൂക്ഷിക്കുന്ന "വൈററാപേക്ക്" പദ്ധതിയെപ്പററി പൎയ്യാന്വേഷണം നടത്തിയിരുന്ന ജോ ഏബ്രിം എന്നാൾ നനവു തട്ടാത്തതും ഭദ്രമായി സൂക്ഷിക്കപ്പെടാവുന്നതുമായ ടിന്നിലൊ പേക്കററുകളിലൊ അംഗാരാമ്ലത്തിൻെറ സഹായത്തോടുകൂടിയും അല്ലാതെയും കശുഅണ്ടി കേടുകൂടാതെ എട്ടുമാസം ചുരുങ്ങിയതു ഇരിയ്ക്കുമെന്നു കണ്ടിട്ടുണ്ട്. സംഘടിതമായ ഉല്പാദനം, തരംതിരിക്കൽ, പേക്കിംഗ്, കമ്പോളം ഇവയേപ്പെടുത്തുന്നപക്ഷം മിഠായി വ്യാപാരത്തിൽ കശുഅണ്ടിക്ക് കൂടുതൽപ്രാധാന്യം ലഭിക്കുന്നതും ഇന്ത്യയിലും പുറത്തുമുള്ള വ്യാപാരം വൎദ്ധിപ്പിക്കാവുന്നതുമാകുന്നു.

<u>പുറംതോട് :</u> കശുഅണ്ടിയുടെ പുറംതോട് 29 ശതമാനം തവിട്ടുനിറമായ എണ്ണ അടങ്ങീട്ടുള്ളതാണ്. ഈ 29 ശതമാനത്തിൽ പത്തുപതിനഞ്ചു ശതമാനവും പരന്നപാത്രങ്ങളിലിട്ടു അണ്ടി വറുക്കുമ്പോൾത്തന്നെ കിട്ടുകയും ചെയ്യും. ഈ എണ്ണ "അനാകാർഡിക്ക് ഏസിഡ് (Anacardic acid), ഗോളിക്ക് ഏസിഡ് (Gallic acid), കാർഡോൾ (Cardol) എന്നിവയടങ്ങിയതാകുന്നു. വാർണീഷ്, ഒരുതരം പശ, വൈദ്യുതകമ്പി സംരക്ഷിക്കുന്നതിന്നുപയോഗിക്കുന്ന സാധനങ്ങൾ, മഷി മുതലായവയുടെ നിൎമ്മാണങ്ങളിൽ കശുഅണ്ടിഎണ്ണ വളരെ ഉപയോഗപ്രദമാകുന്നു. അതിന്നുപുറമെ ചില പ്രത്യേകക്കൂട്ടുകൾ ചേൎക്കുന്നപക്ഷം അതുകൊണ്ടു പല സാധനങ്ങളുണ്ടാക്കുവാനും കഴിയുമെന്നു

കണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു. തോണി, മുക്കുവന്മാരുടെ വല എന്നിവയ്ക്കുറപ്പും ബലവും നൽകാൻ ഇതൊന്നാന്തരമാണ്. അതുപോലെ നിലവും മരപ്പണികളും ചിതലിൽനിന്നു സംരക്ഷിയ്ക്കുവാനും ഇതിന്നു നല്ല ശക്തിയുണ്ട്. രൂക്ഷതയുള്ള ഈ എണ്ണ ഔഷധോപയോഗമുള്ളതും കുഷ്ഠം, വ്രണങ്ങൾ, കാലിന്നുള്ള മുള മുതലായവയ്ക്കു ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതുമാകുന്നു. മണ്ണെണ്ണയോടു ചേർത്തി തളിക്കുന്നപക്ഷം അതു നല്ലൊരു കൊതുസംഹാരിണിയുമാണ്. ഇവയ്ക്കെല്ലാം പുറമെ കശുഅണ്ടിഎണ്ണയുടെ ഗുണങ്ങൾ തുണിവ്യവസായത്തിന്നു വലിയ രക്ഷനൽകുന്ന ചില പദാർത്ഥങ്ങളടങ്ങീട്ടുള്ളതാണെന്നും ഇയ്യിടെയായി പരീക്ഷണങ്ങളിൽനിന്നറിവായിരിയ്ക്കുന്നു.

"കാർഡോൾ എണ്ണ" എന്നപേരിൽ യുദ്ധത്തിന്നു മുമ്പുതന്നെ യൂറോപ്പിലേക്കും, അമേരിക്കയിലേക്കും ഏകദേശം 11000 ഗാലൻ കശുഅണ്ടിഎണ്ണ കൊല്ലംതോറും ഇന്ത്യയിൽനിന്നു കയററിപ്പോയിരുന്നുവെന്നു കണക്കാക്കീട്ടുണ്ട്. അന്നു ഒരു ഗാലൻ എണ്ണക്കു എട്ടണ മുതൽ പന്ത്രണ്ടണവരെയായിരുന്നു വില. "ഇന്ത്യയിൽ വർഷംപ്രതി 32,000 തൻ അണ്ടി വറുക്കുന്നുണ്ടെന്നും, ആ നിലനോക്കുമ്പോൾ 18 ശതമാനം എണ്ണയുണ്ടാവുന്ന 13,000 തൻ തോടിൽനിന്നു 53,000 ഗാലൻ എണ്ണയുണ്ടാക്കാവുന്നതാണെന്നും" കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. കൂടുതൽ എണ്ണയുല്പാദിപ്പിക്കത്തക്ക പരിഷ്കൃതപദ്ധതികൾ കണ്ടുപിടിക്കുവാനും സാദ്ധ്യതകളുണ്ട്.

അണ്ടി വറുക്കുവാനാണല്ലൊ ഇന്നധികവും കശുഅണ്ടിത്തോട് ഇന്നാട്ടിൽ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതു. അണ്ടി വറുക്കുമ്പോൾ കത്തിയ അതേ തോട്‌തന്നെയാണ് പിന്നെ തീക്കത്തിക്കുന്നതിന്നും പ്രയോജകീഭവിയ്ക്കുന്നത്. ഈ തോടു മററു പല കാര്യങ്ങൾക്കും ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാകയാൽ, ഈ ഏർപ്പാടു നഷ്ടകരമാകുന്നു. കൽക്കരിഗ്യാസിനോടു കിടപിടിക്കത്തക്ക ഒരുതരം ഗ്യാസ് ഇതിൽനിന്നുണ്ടാക്കുവാൻ കഴിയും. ഒരു തൻ കശുഅണ്ടിത്തോടിൽനിന്നു 6000 ക്യൂബിക്ക് അടി ഗ്യാസുണ്ടാക്കാം. അണ്ടിത്തോടിൻെറ മൂന്നിലൊരുഭാഗമായ തോടിൻെറ കരി കൽക്കരിയുടെ ഗുണമുള്ളതും എന്നാൽ പുകയുണ്ടാവാത്തതുമാകുന്നു.

<u>പഴം</u>: കശുവിൻെറ പഴം പഴമായൊ പഞ്ചസാരപ്പാവിലിട്ടോ കഴിക്കാവുന്ന ഒരു പദാർത്ഥമാണല്ലൊ. വൈററമിൻ C എന്ന പോഷകദ്രവ്യമുള്ളതുകൊണ്ടു അതിന്നു പല ഗുണങ്ങളുമുണ്ടു. ഒരൌൺസ് കശുവിൻെറ പഴത്തിൽ 120 മില്ലിഗ്രേം വൈററമിൻ C അടങ്ങീട്ടുണ്ട്; ഒരു മനുഷ്യന്നു സാധാരണമായി 50 മില്ലിഗ്രേം വൈററമിൻ Cയെ വേണ്ടതുള്ളു. പഴത്തിൽനിന്നു ലഹരിദ്രവ്യങ്ങളോ ചുറുക്കയൊ ഉണ്ടാക്കാം. "ഡാക്ടർ എഫ്. മാർസ്ഡൻ പറയുന്നതു 100 ഗ്രേം പഴത്തിൽനിന്നു 70 സി. സി. ചാർ കിട്ടുമെന്നും, അതിൽ 11·2 ഗ്രേം പഞ്ചസാരയും ശരാശരി 3·8 ശതമാനം ലഹരിദ്രവ്യവുമുണ്ടാകുമെന്നുമാണ്." പഴത്തിലുള്ള പഞ്ചസാര ശിശുക്കൾക്കും രോഗികൾക്കുമുള്ള ആഹാരസാധനങ്ങളിൽ കലത്താൻ ഒന്നാംതരമാകുന്നു. പഴത്തിൻെറ ചാർ പാവാക്കി സൂക്ഷിക്കുന്നതായാൽ പഞ്ചസാരപോവാതെ കിട്ടുകയും ചെയ്യും. അയേൺ സൾഫേററിനോടു (Iron Sulphate) ചേർക്കുന്നതായാൽ നരച്ചമുടി കറുപ്പിക്കാനുള്ള നല്ല "ഹെയർ ഡൈ"യും ഉണ്ടാക്കാവുന്നതാണ്.

കശുവിന്റെ പഴത്തിന്മേൽ നാം കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തേണ്ടതത്യാവശ്യമാണ്. വെറുതെ പഴം പാഴാക്കിക്കളയുന്നതിന്നുപകരം മേല്പറഞ്ഞ തരം കാൎയ്യങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാനുള്ള നല്ലൊരു സംഘടിതമായ പരിശ്രമം നടത്തേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. നല്ലൊരു കുടിൽവ്യവസായമായും ഇതു നടത്തുന്നതു വലിയ ഉപകാരമായിരിക്കും.

മരം: തോണികളുണ്ടാക്കുവാനും പേക്കിങ്ങ്‌പെട്ടികളുണ്ടാക്കാനുമാണ് ഇന്ന് കശുമരം ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതു്. മരത്തിൽനിന്നു വരുന്ന പശ പുസ്തകം കെട്ടുന്നതിന്നു വളരെ നല്ലതാണ്. തോൽ ഊറക്കിടുന്നതിന്നും അതുപയോഗിക്കാം. തോലിന്മേൽ കൊത്തിയാൽ വരുന്ന പാൽകൊണ്ടു തുണികളിൽ അടയാളം കുത്തുന്ന മഷിയുണ്ടാക്കാം. മരത്തിന്റെ കരി "ടവ്വോയി"ലും പശ്ചിമതീരങ്ങളിലുമുള്ള ഇരുമ്പുപണിക്കാർ വളരെ വിലമതിച്ചു വരുന്നതാകുന്നു.

മേല്പറഞ്ഞവയെല്ലാം കശു അനേകവിധമുപയോഗപ്പെടുത്താവുന്നതിൽ ഏതാനും സംഗതി മാത്രമാണ്. വ്യാവസായികമായി ഇവയെല്ലാം വളരെ വിപുലമായ തോതിൽ നടത്താനുള്ള കഴിവുകളുണ്ട്. എന്നുമാത്രമല്ല, കശുവിൽനിന്നു ലഭിക്കാവുന്ന പല ഉല്പാദന വസ്തുക്കളും നാം നിൎമ്മിയ്ക്കുന്ന പല സാധനങ്ങളും നമുക്കു വിദേശത്തുനിന്നു ഇറക്കുമതിയില്ലാതെ കഴിക്കാം. വേണ്ടത്ര പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തുകയും കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തുകയും ചെയ്തു കശുവിനെ വമ്പിച്ച വ്യവസായപദ്ധതിയായി മാററാൻ ശ്രമിക്കുന്നപക്ഷം അതിന്നു ഏററവും ഭാസുരമായ ഒരു ഭാവിയാണുള്ളത്. കേരളീയർ ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ മുന്നിട്ടു പ്രവൎത്തിക്കുന്നപക്ഷം, അതു കേരളത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക നിലയെ പോഷിപ്പിക്കാൻ സഹായിക്കയും ചെയ്യും.

SCHOOL BOOK CO.,

Booksellers - Publishers - Stationers

Principal Paper Dealers

MANGALORE.

— WRITE TO US FOR YOUR REQUIREMENTS —

— PROMPT EXECUTION ASSURED —

— ATTRACTIVE TERMS & PRICES —

To ADORN THE BRIDE:

DIAMOND-CUT NECK CHAIN

VASANTHARANI CHAIN

GOHARJAN BANGLES

BALAMANI BANGLES

- KODAKADUKKAN -

You Needn't Despair If You Consult

C. SANKARAN NAIR

JEWELLERY HOUSE :: OTTAPALAM.

FOR ALL YOUR REQUIREMENTS IN

JEWELLERY.

House of Quality, Beauty, Trust.

കേരള സൎവ്വകലാശാല

(എ. വി. കുട്ടികൃഷ്ണമേനോൻ എം. ഏ., ബി. എൽ., എൽ. ടി.)

[കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസ വിദഗ്ദ്ധന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനായ ലേഖകൻ അദ്ദേഹം സാമൂതിരി കോളേജ് പ്രിൻസിപ്പാളായിരുന്ന കാലമത്രയും കേരളത്തിന്നു പ്രത്യേകമായി ഒരു സൎവ്വകലാശാലയും മലയാള നിഘണ്ടുവും സമ്പാദിക്കുവാൻ അശ്രാന്തപരിശ്രമം നടത്തിയെങ്കിലും മദിരാശിസൎവ്വകലാശാല വിലങ്ങടിച്ചു നില്ക്കുകയും മലയാളികൾ സഹജമായ അലസത കൈക്കൊള്ളുകയും ചെയ്കയാൽ പരാജയപ്പെടേണ്ടിവന്നുവെന്ന വസ്തുത ഈ അവസരത്തിൽ ഓൎക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു]

കേരളത്തിലൊരു പ്രത്യേക സൎവ്വകലാശാല അത്യാവശ്യമാണെന്നഭിപ്രായമുള്ള കുറെ മലയാളികൾകൂടി ഏതാണ്ടൊരു വ്യാഴവട്ടം മുമ്പെ മദിരാശിവെച്ച് സാഹിത്യകുശലൻ ശ്രീ. ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോന്റെ നേതൃത്വത്തിലൊരു സംഘം രൂപീകരിച്ചു. പല മാന്യന്മാരുമായി ആലോചന നടത്തുകയും കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ സൎക്കാരുകളുടെ ആനുകൂല്യം സമ്പാദിയ്ക്കുവാൻ ശ്രമിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. മദിരാശി സൎവ്വകലാശാലയുടെ മഹാസഭയായ "സെനററി"ൽ ഈ കാൎയ്യത്തെപ്പററി ഞാൻ അക്കാലത്തൊരു പ്രമേയമവതരിപ്പിയ്ക്കുകയുമുണ്ടായി. പക്ഷെ അങ്ങിനെ ഒരു പ്രമേയമവതരിപ്പിയ്ക്കുവാൻ സൎവ്വകലാശാലാനിയമപ്രകാരം പാടില്ലെന്ന കാരണത്താൽ അതിനെപ്പററി വാദപ്രതിവാദം നടത്തുവാൻ അനുവാദംകിട്ടാതെ അതു തള്ളിപ്പോകുകയാണുണ്ടായത്. ഇങ്ങിനെ പരിശ്രമങ്ങൾ പലതും പലവിധത്തിലും നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്താണ് തിരുവിതാംകൂറിൽ ഒരു പ്രത്യേക സൎവ്വകലാശാല തുടങ്ങുവാൻ പോകുന്നുവെന്നു കേട്ടത്. ആ കിംവദന്തി എത്രത്തോളം ശരിയാണെന്നറിവാനും മററും വേണ്ടി ഞാനന്ന് തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിനേയും മഹാറാണിയേയും ദിവാൻ സെർ. സി. പി.യേയും കാണുകയുണ്ടായി. തിരുവിതാംകൂറിലെ സ്ഥിതി അനുസരിച്ചു അവിടെ ഒരു പ്രത്യേക സൎവ്വകലാശാല അത്യാവശ്യമായ്വന്നതുകൊണ്ടു അങ്ങിനെയൊന്നു തുടങ്ങുവാൻ സകല ഒരുക്കങ്ങളും ചെയ്തു കഴിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നുവെന്നും കൊച്ചിയ്ക്കും മലബാറിന്നും വേണമെങ്കിൽ അതിൽ ചേരാമെന്നും അങ്ങിനെ ചേൎന്നാൽ "കേരളസൎവ്വകലാശാല" വേറെ ആവശ്യമില്ലെന്നുമായിരുന്നു അവരുടെ അഭിപ്രായം. തിരുവിതാംകൂർ സൎവ്വകലാശാലയോടുകൂടി കൊച്ചിയും മലബാറും ചേൎന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം അതൊരു 'കേരള സൎവ്വകലാശാല'യാവുകയില്ലെന്ന് കുറച്ചൊന്നാലോചിച്ചാലറിയാമല്ലോ. തിരുവിതാംകൂർ സൎവ്വകലാശാലയുടെ ആവിൎഭാവത്തോടുകൂടി കേരളസൎവ്വകലാശാലയ്ക്കുള്ള പരിശ്രമം നിൎത്തേണ്ടിവന്നു. കൊച്ചിയും മലബാറും കൂടിച്ചേൎന്ന് ഒരു സൎവ്വകലാശാല സ്ഥാപിക്കുന്നതുകൊണ്ടു അതൊരു 'കേരള സൎവ്വകലാശാല' യാകുന്നതല്ലെന്നുമാത്രമല്ല കേരളത്തിന്റെ ഐക്യത്തിന്നതൊരു തടസ്ഥമായ്വരികയും ചെയ്യും. "തിരുവിതാംകൂർ സൎവ്വകലാശാല", "കൊച്ചി-മലബാർ സൎവ്വകലാശാല" എന്നിങ്ങിനെ രണ്ടു സ്ഥാപനങ്ങൾ ഉണ്ടായാൽ അവ കേരളത്തിന്റെ ഐക്യമില്ലായ്മയെയല്ലെ ചൂണ്ടിക്കാണിയ്ക്കുക? അതാണ് ഞങ്ങൾ 'കേരള

സർവ്വകലാശാല' എന്ന പേരിൽ ഒരു 'കൊച്ചി മലബാർ സർവ്വകലാശാല'യ്ക്കുവേണ്ടി ശ്രമിയ്ക്കാത്തത്. 'കേരളസർവ്വകലാശാല'യുടെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി 'ഐക്യകേരള'ത്തിൻെറ ആവിർഭാവവുമുണ്ടാകുമെന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന ഞങ്ങൾക്കു് 'ഐക്യകേരളം' ഉണ്ടായാൽമാത്രമേ 'കേരളസർവ്വകലാശാല'യുമുണ്ടാകയുള്ളൂവെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിച്ചു. വലിയൊരു പാഠമായിരുന്നു അത്.

'ഐക്യകേരള'ത്തിന്നുള്ള പരിശ്രമത്തിലും തിരുവിതാംകൂർ വലിയൊരു പ്രതിബന്ധമായിത്തീരുമെന്നൂഹിയ്ക്കാൻ ലക്ഷണങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ടു. 'ഐക്യകേരള'മുണ്ടായാൽ തിരുവിതാംകൂറിൻെറ യോഗ്യത പോയേയ്ക്കുമോ എന്നാണ് ദിവാൻ സെർ. സി. പി. യുടെ ഭയം. ഇയ്യിടെ ബങ്കളൂരിൽ ചെയ്തൊരു പ്രസംഗത്തിൽ അദ്ദേഹം ഈ കാര്യത്തെപ്പററി പറഞ്ഞതിൽനിന്നങ്ങനെയാണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്.

ഒരു രാജ്യത്തിൻേറയോ ഒരു വ്യക്തിയുടേയോ യഥാർത്ഥമായുള്ള യോഗ്യത ഏതു പരിതസ്ഥിതിയിലായാലും പോകുന്നതല്ലെന്നദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കാത്തതത്ഭുതംതന്നെ. പ്രതിബന്ധമെന്തായാലും പരിശ്രമം ഊർജ്ജിതമായി നടത്താതെ കഴികയില്ല. നമുക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടുന്നതോടൊപ്പംതന്നെ മൂന്നു ഭാഗങ്ങളായി വർത്തിച്ചുവരുന്ന കേരളം ഒന്നായിത്തീരുവാൻ എല്ലാവരും ഈശ്വരനോടു പ്രാർത്ഥിയ്ക്കുക.

ഒരു "കേരളസർവ്വകലാശാല"യുടെ ആവശ്യകതയെപ്പററി രണ്ടഭിപ്രായമുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഭാഷകളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി അവയുടെ വ്യാപ്തിയിൽ പെട്ടവരുടെ നന്മയ്ക്കും മേന്മയ്ക്കുംവേണ്ടി പ്രത്യേകം സർവ്വകലാശാലകൾ സ്ഥാപിയ്ക്കുന്നത് നന്നായിരിയ്ക്കുമെന്ന് മദിരാശി സർവ്വകലാശാലയിലെ ഭരണസമിതി ഇരുപത്തിയഞ്ചു കൊല്ലംമുമ്പെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. അന്നു ആവശ്യമാണെന്നു തോന്നിയ കാര്യം ഇപ്പോൾ അത്യാവശ്യമായിത്തീർന്നിരിയ്ക്കുന്നുവെന്നുവേണം പറയുവാൻ. ഒന്നുരണ്ടു സംഗതികൾമാത്രം ഇവിടെ പ്രസ്താവിയ്ക്കാം. കേരളത്തിൽ ആകെ ജനസംഖ്യ ഏകദേശം ഒരു കോടിയഞ്ചുലക്ഷമാണെന്ന് ഇയ്യിടെ ഞാൻ വായിച്ചതായി ഓർക്കുന്നു. [തിരുവിതാംകൂറിൽ 65 ലക്ഷം, കൊച്ചിയിൽ 15 ലക്ഷം, മലബാറിൽ 25 ലക്ഷം.] കഷ്ടിച്ചു നാലുകോടിജനങ്ങൾ മാത്രമുള്ള ഇംഗ്ലൻഡിൽ പതിനൊന്നു സർവ്വകലാശാലകളുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത ഓർക്കുമ്പോൾ ഒരു കോടിയിലധികം ജനങ്ങളുള്ള കേരളത്തിന്നു ഒരു സർവ്വകലാശാല വേണമെന്നു പറയുന്നതിൽ അനൌചിത്യമുണ്ടെന്നാരും തന്നെ പറയുകയില്ല. രണ്ടാമതൊരു സംഗതി മദിരാശി സർവ്വകലാശാലയുടെ അലസതയാണ്. മലയാളഭാഷയും അതിലെ സാഹിത്യവും ഇതിഹാസങ്ങളും കേരളത്തിലെ കലകളും കൈത്തൊഴിലുകളും ഇനിയും സുരക്ഷിതങ്ങളായിട്ടല്ല കാണുന്നത്. കേരളത്തിൻെറ പ്രത്യേകനേട്ടങ്ങളായ ഇവയെ പോഷിപ്പിയ്ക്കുവാനോ മദിരാശി സർവ്വകലാശാല വേണ്ടതുപോലെ ഉത്സാഹിയ്ക്കുന്നില്ല. ഇതുവരെയായിട്ടും മലയാളഭാഷയ്ക്കു സ്വന്തവും സ്വതന്ത്രവുമായൊരു നിഘണ്ടു നിർമ്മിയ്ക്കുവാൻവേണ്ടി യാതൊന്നും മദിരാശി സർവ്വകലാശാലയാകട്ടെ ഗവർമ്മേണ്ടാകട്ടെ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടില്ല. നിഘണ്ടുനിർമ്മാണത്തിന്നുവേണ്ടി 'സെനററി'ലെ ചില അംഗങ്ങൾ വളരെ ശ്രമിച്ചുവെങ്കിലും അവരുടെ ശ്രമം നിഷ്ഫലമാകുക

യാണുണ്ടായത്. ഒരു ഭാഷയുടെ പരിപൂർണ്ണതയ്ക്കു ഇങ്ങിനെ ഒരു നിഘണ്ടു അത്യാവശ്യമാണെന്നെല്ലാവർക്കുമറിയാം. അങ്ങിനെ അറിഞ്ഞിട്ടാണ് മദിരാശി സർവ്വകലാശാല വളരെ പണം ചെലവുചെയ്തു് ഒരു തമിഴ നിഘണ്ടു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയത്. മലയാള നിഘണ്ടു നിർമ്മാണത്തിന്നാണെങ്കിൽ പണമില്ലത്രേ! മദിരാശി സർവ്വകലാശാലയുടെ അധികാരപരിധി അധികവും തമിഴനാട്ടിലായതുകൊണ്ടു മലയാള ഭാഷയെ സംബന്ധിച്ച് അലസത കാണിയ്ക്കുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. അതുകൊണ്ടു മലയാളഭാഷയ്ക്കും അതു സംസാരിയ്ക്കുന്ന മലയാളികൾക്കും പ്രയോജനകരമായ നിലയിൽ കേരളസംസ്കാരത്തേയും കേരളമഹിമയേയും നിലനിർത്തേണമെങ്കിൽ ഒരു പ്രത്യേക സർവ്വകലാശാല സ്ഥാപിയ്ക്കുകയല്ലാതെ ഗത്യന്തരമില്ലെന്നു തീർച്ചയാണ്.

അടുത്ത ഭാവിയിൽത്തന്നെ 'കേരള സംസ്ഥാനം' അഥവാ 'ഐക്യകേരളം' ഉണ്ടാകുമെന്നും അപ്പോളൊരു 'കേരളസർവ്വകലാശാല' സ്ഥാപിയ്ക്കുവാൻ ശ്രമം തുടങ്ങുമെന്നും വിചാരിയ്ക്കുക. ഈ സർവ്വകലാശാല ഏതുതരത്തിലായിരിയ്ക്കണമെന്നാണാദ്യം തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടത്. പരീക്ഷകൾ നടത്തി ബിരുദുകൾ വിതരണം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം ഒരു സ്ഥാപനത്തെ സർവ്വകലാശാലയാണെന്നു പറയുവാൻ വയ്യ. ഉയർന്നതരം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നുവേണ്ട സകല ഏർപ്പാടുകളും, ഓരോ വിഷയത്തിലും ഗവേഷണം നടത്തുന്നതിന്നുള്ള എല്ലാ സൌകര്യങ്ങളും ഒരു സർവ്വകലാശാലയിലുണ്ടായിരിയ്ക്കണം. തികഞ്ഞ യോഗ്യതയും സാമർത്ഥ്യവുമുള്ളവരെ മാത്രമെ സർവ്വകലാശാല വിദ്യാർത്ഥികളായെടുക്കുവാൻ പാടുള്ളു. സർവ്വകലാശാലയുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ അതിനോടു ബന്ധപ്പെട്ട വിവിധകലാലയങ്ങളെല്ലാം പഴയ 'ഗുരുകുല'രീതിയിലായിരിയ്ക്കേണ്ടതാണെന്നാണ് എന്റെ എളിയ അഭിപ്രായം. ഓരോ കലാലയവും മഹാകവി ടാഗോർ ഗുരുദേവന്റെ 'ശാന്തിനികേതന'ത്തെപ്പോലെ ആയിരിയ്ക്കണം. അങ്ങിനെ ആയാൽമാത്രമെ സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് കായികമായും സദാചാരപരമായും ആത്മീയമായുമുള്ള സംസ്കാരത്തെ നല്കുവാൻ പര്യാപ്തമാകയുള്ളു. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിൽ പ്രാവീണ്യം നേടിയ വെറും ഗവർമ്മെന്റ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ ഉണ്ടാക്കുവാൻവേണ്ടിയുള്ള ഒരു സ്ഥാപനമല്ല സർവ്വകലാശാല എന്നു നാം ഒരിയ്ക്കലും മറന്നുപോകരുത്.

കേരളസർവ്വകലാശാലയുടെ പ്രത്യേകശ്രദ്ധ മലയാളഭാഷയേയും സാഹിത്യത്തേയും അപ്രകാരംതന്നെ കേരളത്തിലെ കലകൾ, ശാസ്ത്രങ്ങൾ, കൈത്തൊഴിലുകൾ ഇവയേയും പോഷിപ്പിയ്ക്കുന്നതിലായിരിയ്ക്കണമെന്നു സംശയമില്ല. പാഠ്യവിഷയങ്ങളിൽ ആയുർവ്വേദം, ഗണിതം, ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം, ഭൌതികശാസ്ത്രം, രസതന്ത്രം, കൃഷിശാസ്ത്രം, നിർമ്മാണശാസ്ത്രം, അർത്ഥശാസ്ത്രം, പ്രാചീനകേരളചരിത്രം, ചിത്രമെഴുത്ത്, കൊത്തുപണി മുതലായവയ്ക്കു പ്രാധാന്യം കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. പേരെടുത്ത ആയുർവൈദ്യന്മാർ, ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ, ഗായകന്മാർ, ചിത്രമെഴുത്തുകാർ, പലരും കേരളത്തിലുണ്ടായിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇപ്പോഴത്തെ കാലത്തിന്നനുസരിച്ച വിഷയങ്ങളും ചിലതെല്ലാംപഠിപ്പിയ്ക്കാതെകഴികയില്ല. കേരളം പുരാതനം മുതല്ക്കുതന്നെ മററുരാജ്യങ്ങളുമായി കച്ചവടം നടത്തിയിരുന്നതുകൊണ്ടു വാണിജ്യത്തിന്നു പ്രാധാന്യം കൊടുക്കേണ്ടതാണ്.

ഇങ്ങിനെ പാഠ്യവിഷയങ്ങൾ പലതിനെപ്പററിയും ആലോചിയ്ക്കേണ്ടതാണ്.

കേരളസർവ്വകലാശാലയുടെ കേന്ദ്രം എവിടെയാണ് വേണ്ടതെന്നതിനെപ്പററി തർക്കമുണ്ടായേയ്ക്കാം. കേന്ദ്രം കേരളത്തിൻെറ കേന്ദ്രസ്ഥാനത്തുതന്നെ ആയിരിയ്ക്കുന്നതല്ലേ നല്ലത്? ആലുവായ കേന്ദ്രത്തിന്നു പററിയൊരു സ്ഥലമായിരിയ്ക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. ആലുവാ നദിയുടെ തീരത്തായാൽ പലവിധത്തിലും ഗുണപ്രദമായിരിയ്ക്കും.

ഇനിയും പല കാര്യങ്ങളെപ്പററിയും ആലോചിയ്ക്കേണ്ടതായുണ്ടെങ്കിലും അവയെല്ലാം എടുത്തുപറഞ്ഞ് ഈ ലേഖനം ദീർഘിപ്പിയ്ക്കുന്നില്ല ഭാഷയുടെ കാര്യത്തെപ്പററി അല്പമൊന്നു പറഞ്ഞ് ഇത് അവസാനിപ്പിയ്ക്കുവാനാണ് ഞാൻ വിചാരിയ്ക്കുന്നത്.

കേരളസർവ്വകലാശാലയിൽ മലയാളഭാഷയ്ക്ക് പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിട്ടില്ലെങ്കിൽ അതൊരു കേരള സർവ്വകലാശാലയാവില്ലെന്നാണെനിയ്ക്കു തോന്നുന്നത്. അതുകൊണ്ടു വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തുന്നത് നമ്മുടെ മാതൃഭാഷാമൂലംതന്നെയായിരിയ്ക്കണമെന്നു സംശയമില്ല. ഉസ്മാനിയാ സർവ്വകലാശാലയിൽ വിഷയങ്ങളെല്ലാം ഉർദ്ദുഭാഷയിലാണത്രേ പഠിപ്പിച്ചുവരുന്നത്. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ കേരളസർവ്വകലാശാലയിൽ മലയാളഭാഷമൂലമുള്ള പഠനസമ്പ്രദായം നമുക്കെന്തുകൊണ്ടു സ്വീകരിച്ചുകൂടാ? അതിന്നുവേണ്ടി സാങ്കേതികപദങ്ങളടങ്ങിയ നിഘണ്ഡുനിർമ്മാണത്തിന്നാണ് നാം ആദ്യമായി ശ്രമിയ്ക്കേണ്ടത്. മലയാളത്തിലങ്ങിനെയൊരു നിഘണ്ഡു ഉണ്ടാകേണ്ടകാലം അതിക്രമിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷാമൂലം നമുക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം കാരണം ഇംഗ്ലീഷില്ലാതെ വിദ്യാഭ്യാസം വയ്യെന്നുകൂടി ഒരു വിചാരം നമ്മുടെയിടയിൽ വന്നു ചേർന്നിട്ടുണ്ട്. ആ മനോഭാവം കഴിയുന്നത്ര വേഗത്തിൽ കളയേണ്ടതും നമ്മുടെ കുട്ടികളിൽ അതുവളൎന്നുവരുവാൻ സമ്മതിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കേണ്ടതും അത്യാവശ്യമാണ്. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയുടെ സഹായമില്ലാതെ എത്ര രാജ്യങ്ങൾ ഉയൎന്നുവന്നിട്ടുണ്ടെന്നൊന്നാലോചിച്ചു നോക്കിയാൽ വിദേശഭാഷാമൂലമുള്ള പഠനമില്ലാതെതന്നെനമുക്കും ആ വിധത്തിലുയൎന്നുവരാമെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയ്ക്കു ഭരണാധികൃതന്മാർ കൊടുത്തുവന്നിരുന്ന പ്രാധാന്യംകൊണ്ടു മാത്രമാണ് നമ്മുടെ ഭാഷകൾ അധഃപതിച്ചുപോയത്, ഇനിയെങ്കിലും ഈ കാര്യം മനസ്സിലാക്കി നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസം ദേശീയരീതിയിലാക്കിത്തീർക്കുവാൻ ശ്രമിയ്ക്കണം. 'ഐക്യകേരള'ത്തിൻെറയും തദ്വാരാ കേരളസർവ്വകലാശാലയുടെയും ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി കൈരളീദേവിയെ ആ ദേവി അർഹിയ്ക്കുന്ന മാന്യസ്ഥാനത്തിരുത്തി യഥോചിതം പൂജിയ്ക്കുവാനും കേരളീയൎക്ക് കേരളീയരായിത്തന്നെ വളൎന്നുവരുവാനും സാധിയ്ക്കുമെന്നു ഞാൻ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിയ്ക്കുകയും അങ്ങിനെയൊരു സുവർണ്ണകാലം ഉണ്ടാകുവാൻ കാരുണ്യമൂർത്തിയായ സർവ്വേശ്വരനോടു പ്രാർത്ഥിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

പത്രവും ആധിപത്യവും.

(വർഗ്ഗീസ് കളത്തിൽ എം. ഏ.)

[മുമ്പെത്തെ വത്തമാനപത്രങ്ങളുടെ ആധിപത്യമേന്മയിൽനിന്ന ഇന്നത്തെ പത്രങ്ങൾ എത്രമാത്രം താണുപോയിരിക്കുന്നുവെന്ന കാണിക്കുവാൻ സഹായകമാകും "പൌരശക്തി"യുടെ സഹപത്രാധിപരായ ലേഖകന്റെ അഭിപ്രായം.]

പത്രപ്രവത്തനം കഠിനമായ ഒരഗ്നിപരീക്ഷയിൽക്കൂടി കടന്നുപോകുന്ന ഘട്ടമാണിതു്. പത്രപ്രവത്തനം നീതിപൂവ്വം നടത്തുന്നുണ്ടോ എന്നു പരീക്ഷിച്ചുനോക്കുവാനുള്ള മാനദണ്ഡം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതു് ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യമായ ഒരു കാൎയ്യമല്ലാത്തതിനാൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു പത്രത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വിധിയെഴുതുന്നതു് വളരെ പ്രയാസമേറിയ ജോലിയാണു്. ഇക്കാൎയ്യം വിസ്മരിച്ചുകൊണ്ടു് പത്രങ്ങളുടെ മേൽ ആക്ഷേപശരങ്ങൾ ചൊരിയുവാൻ ചിലർ കൊതിപൂണ്ടു നടക്കുന്നു. 'മാതൃഭൂമി' ഒരു മാതൃകാപത്രമാണെന്നു ദേശീയവാദികൾ ഉൽഘോഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, ആ പത്രം മേലോട്ടു വീഴുകയാണു് ചെയ്യുന്നതെന്നു ഒരു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്കാരൻ വാദിക്കുന്നു!

തിരുവിതാംകൂറിൽ ഇപ്പോഴുള്ള പത്രങ്ങളെല്ലാം ഗവമ്മേണ്ടിന്റെ ഗസററുകളാണെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. കൊച്ചിയിലെ പത്രങ്ങൾ "വെറും അരയണ കടലാസ്സ്"കളാണെന്നും ആക്ഷേപമുണ്ടു്. ബ്രിട്ടീഷ്മലബാറിലെ സ്ഥിതി എടുത്തുനോക്കിയാലും ആക്ഷേപങ്ങൾ കുറവല്ല. മാതൃഭൂമി ഒരു പിന്തിരിപ്പൻ നായർ കോൺഗ്രസ്സ് പത്രമാണെന്നും, പൌരശക്തി പഴയഗവമ്മേണ്ടിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി റാവുബഹദൂർമാരുടെ ലഗ്നത്തിൽ ജനിച്ചതാണെന്നും ഇപ്പോൾ മുസ്ലീംകളോടു കൂടുതൽ താല്പൎയ്യം കാണിക്കുന്നുവെന്നും, ചന്ദ്രിക ഒരു മൂരത്ത ലീഗ് പത്രമാണെന്നും, ദേശാഭിമാനി വെറും ഓടസാഹിത്യം പ്രയോഗിച്ചു ദേശത്തുള്ള മററു രാഷ്ട്രീയ കക്ഷികളുടെ മേലും വ്യക്തികളുടെ മേലും ചളി വാരിയെറിയുകയാണെന്നും—ഇങ്ങിനെ ആക്ഷേപങ്ങൾ പറഞ്ഞാൽ തീരാത്തപോലെയുണ്ടു്. പത്രങ്ങൾ മുതലാളികൾ നടത്തിയാൽ വലിയ കുററം; തൊഴിലാളികൾ നടത്തിയാൽ അതിനേക്കാൾ കുററം. മതം പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ പത്രം തുടങ്ങിയാൽ കുററം; മതം വേണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ കുററം. രാഷ്ട്രീയാദശ്ശങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിച്ചാലും കുററം. ഇങ്ങിനെ കുററങ്ങൾ മിക്കവരും പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും, കുററമില്ലാത്ത പത്രം ഇതേവരെയായി കണ്ടിട്ടില്ല. ഓരോ പത്രവും കുററമില്ലാത്തതാണെന്നു അതതിന്റെ ഉടമസ്ഥന്മാർ വിചാരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഗുണമോ ദോഷമോ നിണ്ണയിക്കുവാനുള്ള ഒരു മാനദണ്ഡം സവ്വസമ്മതമായി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നുള്ളതാണു് അതിന്റെ കാരണം.

കഴിഞ്ഞ രണ്ടു തലമുറകളായി കൈരളിയെ അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള മൂന്നു മഹാത്മാക്കളായ പത്രാധിപന്മാർ ചെങ്കളത്തു് കുഞ്ഞിരാമമേനോൻ, വർഗ്ഗീസ് മാപ്പിള, സ്വദേശാഭിമാനി കെ. രാമകൃഷ്ണപ്പിള്ള എന്നിവരാണു്. അവ

രുടെ പ്രവത്തനരംഗങ്ങളിലേക്കു കണ്ണോടിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ അവരുടെ ആദർശശുദ്ധിയും വ്യക്തിമാഹാത്മ്യവും പെട്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കും. 1881-ൽ കണ്ടത്തിൽ വർഗ്ഗീസ് മാപ്പിള കൊച്ചിയിൽ വന്നു ദേവജി ഭീമജിയുടെ പ്രസ്സിൽ "കേരളമിത്രം" എന്ന പത്രം അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. 1884-ൽ കുഞ്ഞിരാമമേനോൻ "കേരള പത്രിക" ആരംഭിച്ചു. അതു കഴിഞ്ഞു അഞ്ചുവർഷത്തിന്നുശേഷമാണ് വർഗ്ഗീസ്‌മാപ്പിള "മലയാള മനോരമ" തുടങ്ങിയത്. വർഗ്ഗീസ്‌മാപ്പിളയുടേയും കുഞ്ഞിരാമമേനോന്റെയും പ്രയാസങ്ങൾ ബഹുമുഖങ്ങളായിരുന്നു. പത്രങ്ങൾ വേണ്ടവണ്ണം അച്ചടിക്കുവാനുള്ള പ്രസ്സില്ലായിരുന്നു. നല്ലഭാഷയിൽ എഴുതുവാൻ പ്രാപ്തിയുള്ള ലേഖകന്മാർ ദുർല്ലഭവും പലേടങ്ങളിലേയും ലേഖകന്മാർ പണ്ഡിതന്മാരും കവികളും ആയിരുന്നതിനാൽ വാർത്തകൾ മിക്കവാറും എഴുതി അയച്ചിരുന്നതു് പദ്യത്തിലായിരുന്നു. അവ ഗദ്യത്തിലാക്കുന്ന പ്രയാസം കൂടി പത്രാധിപന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്നു. അക്ഷരജ്ഞാനമുള്ളവരുടെ ശതമാനം വളരെ കുറവായിരുന്നു. അക്ഷരജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ചവർതന്നെ പത്രവായനയിൽ അഭിരുചിയുണ്ടായിരുന്നതുമില്ല. അക്കാലത്തെ സ്ഥിതിഗതികളെപ്പററിവേണ്ടവണ്ണം പഠിക്കുമ്പോൾ മലയാളപത്രലോകത്തിലെ പ്രാരംഭപ്രവർത്തകന്മാർ സഹിച്ചിട്ടുള്ള ത്യാഗങ്ങൾ എത്രമാത്രമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. അങ്ങിനെ ആദർശസമ്പന്നതയിലും, ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിയിലും, ഭാഷാസ്നേഹത്തിലും, ത്യാഗമാഹാത്മ്യത്തിലും, ജനിച്ചുവളന്ന മലയാളപത്രപ്രവർത്തനം നമുക്ക് അഭിമാനകരമായ പാരമ്പര്യം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്.

രാഷ്ട്രീയമായ പ്രക്ഷോഭത്തിന്നുവേണ്ടി പത്രത്തെ ഒരായുധമാക്കിക്കൊണ്ടു് സമരം നടത്തി പത്രപ്രവർത്തനചരിത്രത്തിൽ ഒരു നവീനാദ്ധ്യായം തുറന്ന സ്വദേശാഭിമാനി കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ളയെ വിസ്മരിക്കുവാൻ കേരളീയക്ക് ഒരിക്കലും സാദ്ധ്യമല്ല. ഒരു പ്രബലമായ സംഘടനയുടെ പിൻബലമില്ലാതെയാണ് അദ്ദേഹം പത്രം മുഖേന പ്രക്ഷോഭം ആരംഭിച്ചതു്. രാമകൃഷ്ണപിള്ളയെക്കൊണ്ടുള്ള ശല്യം അസഹ്യമായപ്പോൾ തിരുവിതാംകൂർ ഗവമ്മേണ്ടു് അദ്ദേഹത്തെനാടുകടത്തി. നിരവധി ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലേഖനങ്ങളാൽ ആകർഷിക്കപ്പെട്ടുവെങ്കിലും, ഒരു സംഘടനയുടെ പിൻബലമില്ലാഞ്ഞതിനാൽ പ്രക്ഷോഭം തുടൻപോകുവാൻ സാധിച്ചില്ല.

വിപ്ലവകാരിയായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലവും കഴിഞ്ഞു. പത്രാധിപന്മാർ പത്രത്തിന്റെ ആധിപത്യം വഹിച്ചിരുന്ന സുവർണ്ണകാലം അധികം നീണ്ടുനിന്നില്ല. ഇന്നു ഒരു തികഞ്ഞ വ്യവസായിക്കുമാത്രമേ വിജയകരമായി പത്രം നടത്തുവാൻ സാധിക്കയുള്ളു. വമ്പിച്ച മൂലധനവും ആവശ്യമാണ്.

അഖില ഭാരതപ്രശസ്തിനേടിയിട്ടുള്ള "അമൃതബസാർ പത്രിക" ആരംഭിക്കുന്ന കാലത്ത് അതിന്റെ പ്രസ്സിന്നുവേണ്ടി ചിലവായതു് മൂന്നൂറു് ഉറുപ്പികയാണ്. മുവ്വായിരമോ മുപ്പതിനായിരമോ ഉറുപ്പിക ചിലവാക്കിയാലും ഇന്നൊരു പത്രം നല്ലനിലയിൽ നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. വമ്പിച്ച മൂലധനമുള്ള കമ്പനികളും വലിയ മുതലാളികളും പത്രത്തിന്റെ സർവ്വാധിപത്യം ഏറെറടുക്കുവാനുള്ള കാരണം ഇതിൽനിന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ.

ലോകത്തിൽ പല ഭാഗങ്ങളിലും പത്രപ്രഭുക്കന്മാർ പണംകൊണ്ട് പത്രങ്ങളെ അധീനപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു കാലമാണിത്. ഒരൊററ വാചകംപോലും തെററുകൂടാതെ എഴുതുവാൻ പ്രാപ്തിയില്ലാത്ത ആളുകൾ പത്രത്തിൻെറ സർവ്വാധിപന്മാരായി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നുണ്ട്. ഏതെങ്കിലും ഒരു പത്രം മാത്രമല്ല പല പത്രങ്ങളും വാങ്ങി സ്വാധീനശക്തി വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനാണ് ചിലരുടെ ശ്രമം. പത്രങ്ങളിൽകൂടി പണം പൌരസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ വിഷപ്പെടുത്തുവാൻ തുടങ്ങിയതു നിമിത്തം ബ്രിട്ടീഷ്പാർലിമെൻറിലെ ഒരു തൊഴിലാളി മെമ്പറായ മി. ഡേവിഡ് 1946 ഒക്ടോബർ 29-ാംനു-ഒരു പ്രമേയം കോമൺസ് സഭയിൽ അവതരിപ്പിക്കേണ്ടതായിവന്നു. അഭിപ്രായങ്ങളും സംഭവങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ വിവരണവും പ്രസിദ്ധംചെയ്യുന്ന കാര്യത്തിൽ ഉടമസ്ഥൻെറ സാമ്പത്തികതാല്പര്യങ്ങൾ എത്രമാത്രം തടസ്ഥമായി നില്ക്കുന്നുവെന്നുള്ളതിനെപ്പററി ഒരു റോയൽ കമ്മീഷൻ അന്വേഷണം നടത്തണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു പ്രമേയത്തിൻെറ സാരം. യാഥാസ്ഥിതികനായ സർ. ഡേവിഡ് മാക്സ്‌വെൽ ഫൈഫ് പ്രമേയത്തെ ശക്തിപൂർവ്വം എതിർത്തെന്നുവരികിലും പ്രമേയം ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തോടുകൂടി പാസ്സായി. അടുത്തകാലംവരെ ബ്രിട്ടീഷ് പത്രങ്ങളുടെ ആധിപത്യം വഹിച്ചിരുന്നത് പണ്ഡിതന്മാരായ സാഹിത്യകാരന്മാരായിരുന്നു. പത്രത്തിൻെറ നയവും സ്വഭാവവും നിർണ്ണയിക്കുന്നത് പത്രാധിപന്മാരായിരുന്നു. ആ സ്ഥിതി പാടെ മാറിപ്പോയി. ഇപ്പോൾ പത്രാധിപർ മാറുന്നതുകൊണ്ട് പത്രത്തിന്നു യാതൊരു വ്യത്യാസവും സംഭവിക്കുന്നില്ല.

ഉടമസ്ഥന്മാരുടെ നയമാണ് പത്രങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നത്. അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു പരിതസ്ഥിതിയിൽ പത്രങ്ങൾ പൊതുജനാഭിപ്രായത്തിൻെറ ദർപ്പണമല്ലാതായിത്തീരുവാൻ ഇടയുണ്ട്.

ഇന്ത്യയിലെ പത്രങ്ങളും ചുരുക്കം ചില പത്രപ്രഭുക്കന്മാരുടെ കയ്യിൽ അകപ്പെടുന്ന ലക്ഷണം കാണുന്നുണ്ട്. ടൈംസ് ഓഫ് ഇന്ത്യ, ഇല്ലസ്റ്റേററഡ് വീക്ക്‌ലി, ഈവനിങ്ങ് ന്യൂസ്, നാഷനൽ കോൾ എന്നീ പത്രങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥാവകാശം സേത്ത്‌രാംകിഷൻ ഡാൽമിയ വാങ്ങുകയുണ്ടായി. ന്യൂഡൽഹിയിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ഹിന്ദുസ്ഥാൻ ടൈംസ്, ഹിന്ദുസ്ഥാൻ എന്നിവയും പാററ്നയിലെ സേർച്ച് ലൈററും, അല്ലഹബാദിലെ ലീഡർ, ഭാരത് എന്നിവയും മററു ചില പത്രങ്ങളും ബിർലയുടെ സാമ്പത്തികശക്തിക്ക് അടിമപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ടാററയും പല പത്രങ്ങളെ നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടു. പത്രങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഒരു ബ്രിട്ടീഷു മോഡൽ ആണു് ഇന്ത്യയിൽ സ്വീകരിച്ചു കാണുന്നത്.

പൊതുജനാഭിപ്രായത്തെ നിയന്ത്രിക്കുക, പൊതുജനാഭിപ്രായം പ്രതിഫലിപ്പിക്കുക എന്നിങ്ങിനെ രണ്ടു ധർമ്മങ്ങൾ ഒരേ സമയത്തു നിറവേററുവാനാണ് പല പത്രങ്ങളും ശ്രമിച്ചുവരുന്നതു്. പത്രങ്ങൾ വർത്തമാനപത്രങ്ങളായിത്തീരുന്നപക്ഷം അതൊരു വലിയ പൊതുജനസേവനമായിരിക്കും. എല്ലാ വാർത്തകളും കക്ഷിഭേദമെന്യേ തിരഞ്ഞെടുത്തു് പ്രസിദ്ധംചെയ്യുന്ന ഒരു പത്രത്തെ മാത്രമെ യഥാർത്ഥത്തിൽ വർത്തമാനപത്രമെന്നു വിളിക്കാവൂ. സ: പി. സി. ജോഷിയുടെ പ്രസ്താവനയും ജിന്നാസാഹിബിൻെറ പ്രസ്താവനയും ഒരു കോൺഗ്രസ്സ് പത്രം പ്രസിദ്ധം ചെയ്തില്ലെന്നുവരാം. ഗാന്ധി

ജിയെപ്പററിയുള്ള വാൎത്തകൾ വേണ്ടവിധത്തിൽ ഒരു ലീഗുപത്രത്തിൽ കണ്ടില്ലെന്നുംവരാം. ഓരോ കക്ഷിയുടേയും ഓരോ സമുദായത്തിൻെറയും വകയായി നടത്തപ്പെടുന്ന പത്രങ്ങൾ മററുള്ള കക്ഷികളുടെയും മററുള്ള സമുദായങ്ങളുടേയും വാർത്തകൾ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യാതിരിക്കുക എന്നൊരു പതിവ്, ദൌർഭാഗ്യത്തിന്നു, നമ്മുടെ പത്രങ്ങളുടെയിടയിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. ഏതെങ്കിലും ഒരു കക്ഷിയുടെ അഭിപ്രായഗതി അനുസരിച്ചുള്ള വാർത്തകൾ പ്രസിദ്ധംചെയ്യുക എന്നത് ആ കക്ഷിയുടെ അഭിപ്രായപ്രചരണത്തിന്നുവേണ്ടി മാത്രമാണ്. ഒരു വൎത്തമാനപത്രത്തിൽ എല്ലാ കക്ഷികളുടേയും എല്ലാ സമുദായക്കാരുടേയും പ്രധാനപ്പെട്ട വാർത്തകൾ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. എല്ലാ അഭിപ്രായങ്ങളും എല്ലാ വാർത്തകളും പൊതുജനങ്ങളുടെ മുമ്പാകെ സമൎപ്പിക്കണം. അതായിരിക്കണം ജനകീയ സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള ഏതൊരു രാജ്യത്തിലേയും വൎത്തമാനപത്രത്തിൻെറ ധൎമ്മം.

നിങ്ങളുടെ പല്ലുകൾ

നിങ്ങളുടെ ആരോഗ്യത്തിൻെറ
അസ്ഥിവാരമാകുന്നു.
വൈദ്യവിദഗ്ദ്ധന്മാരുടേയും
പൊതുജനങ്ങളുടേയും സമ്മതിനേടിയ
ഡോക്ടർ പാറൻസ്
പൽപൊടി
ഉപയോഗിച്ചു പല്ലുകൾ
ശുചിയായും, ഉറപ്പായും നില
നിൎത്തി ആരോഗ്യം സംരക്ഷിക്കുക.

V. Paran, Dentist, Calicut.

ആയുൎവ്വൈദ്യ
ഫാർമസി
ചാലപ്പുറം, P. O. കോഴിക്കോട്.

വിശ്വസിക്കത്തക്കതും
ഏററവും ഫലപ്രദവുമായ
ഔഷധങ്ങൾ.
പഴക്കവും തഴക്കവും
ശാസ്ത്രീയപരിചയവുമുള്ള
ചികിത്സ.
പരീക്ഷിച്ചറിയുക.

ഔഷധപ്പട്ടിക സൌജന്യം

മാനേജർ.

കേരള ജ്യോതിർഗ്ഗണിത പരിഷ്കരണം

(പി. കെ. കോരു, എം. എ., എൽ. ടി.)

[കേരളത്തിലെ ജ്യോതിർഗണിതം പരിഷ്കരിക്കുന്നതിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധരായ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ഇടയിൽ പ്രഥമഗണനീയനായ ലേഖകന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ അനവഗാഹമായ പ്രസ്തുതശാസ്ത്രൈകൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിൽ ഇന്നു വരുന്ന തെറ്റുകളെ പരിഹരിക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്നതാകയാൽ, കേരളീയരുടെ അടിയന്തരശ്രദ്ധ അർഹിക്കുന്നതാകുന്നു.]

ഭാരതം ഒരു കാലത്ത് മറ്റെല്ലാ ശാസ്ത്രങ്ങളിലുമെന്നപോലെ ജ്യോതിർ ഗണിതത്തിലും ലോകരുടെ ഇടയിൽ പ്രഥമസ്ഥാനത്തെയല്ലെങ്കിൽ ഒരു പ്രധാന സ്ഥാനത്തെ പ്രാപിച്ചിരുന്നു. യവനന്മാരേയും ചീനക്കാരേയും ഒഴിച്ച് 1500 കൊല്ലം മുമ്പുതന്നെ ഇശ്ശാസ്ത്രത്തിൽ ഭാരതീയരെപ്പോലെ നൈപുണ്യം സിദ്ധിച്ചവർ മറ്റൊരു രാജ്യത്തും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ആര്യഭടൻ, ബ്രഹ്മഗുപ്തൻ, വരാഹമിഹിരൻ മുതലായ ആചാര്യന്മാർ ഈ ശാസ്ത്രത്തിന്നു ധാരാളം പുഷ്ടിക്കും പരിഷ്കാരത്തിന്നും പുറമെ വ്യവസ്ഥിതമായ ഒരു രൂപവും നൽകി.

കേരളം ഈ വിഷയത്തിൽ ഭാരതത്തിന്റെ ഇതരഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു പിന്നോക്കം നിന്നില്ലെന്നുള്ളതു ഇന്നും നമുക്കു അഭിമാനകരം തന്നെ. കേരളീയ ജ്യോതിർഗണിതം ബ്രഹ്മസിദ്ധാന്താനുയായിയായിരുന്ന ആര്യഭടനെ അനുസരിച്ചതായി കാണാം. എങ്കിലും കേരളീയർ വളരെ മുമ്പുതൊട്ടുതന്നെ ഉപയോഗിച്ചു വന്നിരുന്ന പരഹിത ഗണിതത്തിൽക്കൂടി ആര്യഭടന്റെ യുഗഭഗണാദികളെ ശകാബ്ദ സംസ്കാരരൂപേണ ഭേദപ്പെടുത്തിയതും വലിയ ഗുണകാരഹാരകങ്ങളെക്കൊണ്ടു ക്രിയചെയ്യുന്നതിന്നു പകരം അവയെ അപേക്ഷിച്ച് എത്രയും ലഘുവായ ആദ്യദ്വിതീയഹാരകങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഗ്രഹമദ്ധ്യമാനയനാദി ക്രിയകളെ സയുക്തികം ലഘൂകരിച്ചതും, നിത്യപഞ്ചാംഗ ഗണിതത്തിന്നായി സൌകര്യപ്രദങ്ങളായ യോഗ്യാദിവാക്യങ്ങളേയും ഗീർന്നശ്രേയാദിവാക്യങ്ങളേയും ഉപയോഗിച്ചു വന്നതും കാണാം. കാലം ചെന്നതോടുകൂടി ഈ ഗണിതമാർഗ്ഗംകൊണ്ടു സിദ്ധിച്ച ഫലങ്ങൾ അനുഭവത്തിന്നൊക്കാതെവന്നു. അപ്പോൾ ഗണിതത്തെ പരിഷ്കരിക്കുവാനായി തുനിഞ്ഞതു നമുക്ക് പ്രത്യേകം വന്ദ്യനായ പരമേശ്വരാചാര്യനായിരുന്നു. ഗോളദീപിക മുതലായ അമൂല്യഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ നിർമ്മാതാവായ ഇദ്ദേഹം ഭാർഗ്ഗവവംശജനും അശ്വത്ഥഗ്രാമ (ആലത്തൂർ) വാസിയും ആയിരുന്നു എന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രന്റെ ശിഷ്യനായ നീലകണ്ഠാചാര്യരുടെ ആര്യഭട്ടീയ മഹാഭാഷ്യത്തിൽനിന്നും, ശകവർഷം 1353 (ക്രിസ്ത്വാബ്ദം 1430) ലായിരുന്നു അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുന്നതു എന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഗ്ഗണിതത്തിൽനിന്നും നാം അറിയുന്നു. പരമേശ്വരാചാര്യൻ ഭഗണാദികളിൽത്തന്നെ മാറ്റം വരുത്തിയതായി ഇന്നുപയോഗിച്ചുവരുന്ന ദൃക്കിലെ ഗുണകാരഹാരകങ്ങളിൽനിന്നു നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഗോളഗണിതത്തിൽ അദ്ദേഹം വരുത്തിയ പരിഷ്കാരമാണ് ഛായ, ശൃംഗോന്നതി, ഗ്രഹണം മുതലായ ഗണിതങ്ങളിൽ ഇന്നും നാം കാണുന്നതു്.

പരമേശ്വരാചാര്യൻ ഈ പരിഷ്കാരം ചെയ്തതു് 500 കൊല്ലങ്ങളിലധികം മുമ്പായിരുന്നു. അന്നത്തെ കേരളത്തിൽ ഇന്നുള്ളതിനെക്കാഠം ഉത്സാഹികളായ പണ്ഡിതന്മാർ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും അവരിൽ ഒരു ഭാഗം യാഥാസ്ഥിതികരായിരുന്നു എന്നതിന്നു ദൃഗ്ഗണിതത്തോടൊപ്പം പരഹിതത്തേയും നമ്മുടെ പഞ്ചാംഗങ്ങളിൽ ആദരിച്ചുപോരേണ്ടിവന്നതു ധാരാളം മതിയായ തെളിവാണു്. എങ്കിലും ആ പണ്ഡിതന്മാർ പ്രത്യക്ഷജ്യോതിഷ വിഷയങ്ങളിൽ നൂതനമായ ദൃഗ്ഗണിതം സ്വീകരിച്ചു, അഥവാ അവർ സ്വീകരിക്കേണ്ടിവന്നു. അവർ പരീക്ഷണ നിരീക്ഷണങ്ങളിൽ വിമുഖന്മാരായിരുന്നില്ലെന്നു നമുക്കിതിൽനിന്നനുമാനിക്കാം. അനുഭവത്തിന്നു വിരോധമായ ശാസ്ത്രവിധികളെ നിരസിക്കുവാനുള്ള പാണ്ഡിത്യവും ധൈര്യവും സത്യനിഷ്ഠയും അവക്കുണ്ടായിരുന്നു.

ജ്യോതിർഗ്ഗണിത സിദ്ധാന്തങ്ങളിലും ഗണിതതന്ത്രങ്ങളിലും ഇന്നത്തെ ലോകം ധാരാളം അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നതു തർക്കമററ സംഗതിയാണു്. നമ്മുടെ പരാധീനതകൊണ്ടും അഭ്യന്തര കലഹംകൊണ്ടും ആ അഭിവൃദ്ധിയിൽ ഒരു കയ്യും നമുക്കുണ്ടാക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു് നവീന തത്വങ്ങളേയും തന്ത്രങ്ങളേയും സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ തടസ്ഥമായി നില്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ നമുക്കു് നഷ്ടമായതു് സ്വാതന്ത്ര്യവും സമൃദ്ധിയും മാത്രമല്ല സത്യതല്പരതയും കൂടിയാണെന്നു വരുമെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. അതിനാൽ ദുരഭിമാനത്തെ അല്പം ത്യജിച്ചു് വസ്തുസ്ഥിതികളെ പര്യാലോചനം ചെയ്യേണ്ടതു നമ്മുടെ ചുമതല തന്നെ.

ഭാരതത്തിൻെറ ഇതരഭാഗങ്ങളിൽ മററു സിദ്ധാന്തങ്ങളെക്കാഠം അധികം പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതു സൂൎയ്യസിദ്ധാന്തത്തിന്നാകുന്നു. ഇതിലെ വിധികളെ ആസ്പദമാക്കി ചെയ്തു കിട്ടുന്ന ഗണിതഫലങ്ങഠം പ്രത്യക്ഷത്തിന്നനുകൂലമായി വരാത്തതിനാൽ അവിടങ്ങളിലെ പണ്ഡിതന്മാർ വിദേശങ്ങളിൽ പരസ്യം ചെയ്യുന്ന വലിയ പഞ്ചാംഗങ്ങളെ (Nautical Almanac) ആശ്രയിച്ചു് സ്വദേശത്തേക്കു പററിയ ചെറിയ പഞ്ചാംഗങ്ങളെ നിൎമ്മിക്കുവാൻ തുടങ്ങീട്ടു് കാലം കുറെ അധികമായി. ലജ്ജാവഹമായ ഈ സ്ഥിതിയിൽനിന്നു വിട്ടു് മാറണമെന്ന അഭിപ്രായം പലക്കുമുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. പാശ്ചാത്യ ജ്യോതിർകോഷ്ഠങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി നിൎമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കേതകീഗണിതവും, സി. ജി. രാജൻ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ള രാജ ജ്യോതിഷഗണിതവും ഇതിന്നു തെളിവത്രെ. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ നിൎമ്മാണത്തിൽ തൽപ്രണേതാക്കളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചതു ഗണിതത്തിൽ ഇന്നു കാണുന്ന ന്യൂനതകഠം മാത്രമാണു്. ഉദാഹരണമായി സൂൎയ്യസിദ്ധാന്തപ്രകാരം സൂൎയ്യൻെറ ദിനഗതി 59കല 8·17 വികലയും, ദൃഗ്ഗണിതപ്രകാരം ഏതാണ്ടു് അത്രതന്നെയും, ആധുനിക നിരീക്ഷണപ്രകാരം 59 കല 8·19 വികലയുമാകുന്നു. ബുധൻെറ ദിനമദ്ധ്യമഗതി ക്രമേണ 245 കല 32·34 വികല, 245 കല 32·36 വികല, 245 കല 32·42 വികലയുമാകുന്നു. ഗ്രഹദിനഭുക്തികളിൽ ·1 വികല ഭേദമുണ്ടെങ്കിൽ 100 കൊല്ലംകൊണ്ടു് ഒരു രാശിയുടെ ത്രിംശാംശം ഭേദമുണ്ടാകുമെന്നു് ഒരു ലഘുഗണിതംകൊണ്ടു് കാണാം. സൂൎയ്യചന്ദ്രന്മാരുടെ ഗതിഭേദംകൊണ്ടു തിഥിനക്ഷത്രാദികാലങ്ങഠംക്കു ഭേദം വരും. ഞാററുവേലക്കും ഭേദം വരും. ബുധഗതിയിൽ ഇവിടെ കണ്ട ഭേദംകൊണ്ടു് 500 കൊല്ലങ്ങഠം

ക്കിടയിൽ ബുധൻെറ മദ്ധ്യമത്തിന്നു രാശിനവാംശംകൊണ്ട് ഭേദം വരുമെന്നു കാണാം. വാക്കാരകനായ ബുധൻെറ സ്ഫുടത്തിൽ രാശിനവാംശം ഭേദം വന്നാൽ ജ്യോത്സ്യൻ പറയുന്ന ഫലത്തിൻെറ കഥയെന്തായിരിക്കുമെന്നു ഫലഭാഗത്തിൽ വിശ്വാസമുള്ളവർ ആലോചിക്കട്ടെ.

ഈവക ഭേദങ്ങൾക്ക് പുറമെ ചന്ദ്രൻെറ സൂക്ഷ്മസ്ഫുടം വരുത്തുവാൻ ദൃഗ്ഗണിതത്തിൽ കാണുന്നതിനേക്കാൾ കുറെ അധികം സംസ്കാരങ്ങൾ ചെയ്യുവാനുണ്ട്. എന്നു മാത്രമല്ല, ജ്യോതിഷ സിദ്ധാന്തങ്ങളിലും പല പരിഷ്കാരങ്ങളും വരുത്തുവാനുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി ഭാരതീയ ജ്യോതിഷ സിദ്ധാന്തപ്രകാരം സൂര്യൻ ചന്ദ്രൻെറ 13 മടങ്ങുമാത്രം അകലെയാകുന്നു; ആധുനികപക്ഷപ്രകാരം 387 മടങ്ങും ആകുന്നു.

ഈവക ഭേദങ്ങൾ കേരളത്തിലെ ജ്യോതിഷാഭിജ്ഞന്മാരെ അലട്ടുവാൻ തുടങ്ങീട്ട് കാലം കുറെയായി. യശശ്ശരീരനായ രാജ രാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ ജ്യോതിർഗണിതത്തെ പരിഷ്കരിക്കുവാൻ ആലോചിച്ചു വന്നിരുന്നു. 1112 ഇടവമാസത്തിൽ കോട്ടക്കൽ വെച്ചുകൂടിയ മഹാജനയോഗത്തിൻേറയും തദനന്തരം രൂപവല്കരിച്ച ജ്യോതിഷപരിഷത്തിൻേറയും ഉദ്ദേശം നമ്മുടെ ഗണിത തന്ത്രങ്ങളിൽനിന്നു ഈ വലിയ ന്യൂനതകളെ പരിഹരിക്കുകയായിരുന്നു. സാമ്പത്തിക പ്രോത്സാഹനത്തിൻെറ കുറവുകൊണ്ട് പരിഷത്ത് വളരെ പ്രയോജനകരമായിത്തീന്നില്ല. എന്നാൽ ഭാഗ്യവശാൽ പുലിയൂർ ജ്യോത്സ്യൻ ശ്രീ. പി. എസ്. പുരുഷോത്തമൻ നമ്പൂതിരി 1115-ൽ പരസ്യംചെയ്ത ഗണിതനിണ്ണയം എന്ന കരണഗ്രന്ഥത്തിൽ ഗണിതത്തിൽ വന്നുചേന്നിട്ടുള്ള ന്യൂനതകളെ മിക്കതും പരിഹരിച്ചതായി കാണുന്നുണ്ട്. ചന്ദ്രൻേറയും താരാഗ്രഹങ്ങളുടേയും സ്ഫുടഗണിതം ശുദ്ധമാക്കിയതിന്നുപുറമെ സംവത്സര ദൈൎഘ്യത്തേയും മാസദൈൎഘ്യങ്ങളേയും ഇദ്ദേഹം കൃത്യമാക്കിയിരിക്കുന്നു. "ലോകാനാം ലക്ഷ്മണാഗ്രെ" ഇത്യാദി സംക്രമവാക്യങ്ങൾക്കു പകരം "ശിഖരിശിഖി, വിയദ്ധംനാസ്തി" ഇത്യാദി സംസ്കൃത വാക്യങ്ങളെ അദ്ദേഹം ഉപയോഗിക്കുന്നു. യോഗ്യാദി വാക്യങ്ങളേയും ചാന്ദ്രവാക്യങ്ങളേയും ഇദ്ദേഹത്തിന്നു മാറേറണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. പണ്ടത്തെ "ഗീന്നശ്രേയ:" എന്നതിന്നു പകരം "കൃഷ്ണപായാൽ" എന്നു വെച്ചിരിക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹം ഗണിതത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള പരിഷ്കാരത്തേയും കേരളീയക്കു ചെയ്തിട്ടുള്ള ഉപകാരത്തേയും ഉദാഹരണസഹിതം വിസ്തരിച്ചു വാഴ്ത്തുവാൻ തുടങ്ങിയാൽ, ഒരു പ്രൌഢ ജ്യോതിഷഗ്രന്ഥം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനേക്കാൾ പ്രയാസമായ പണിയായിത്തീരും. അതിനാൽ അതു ചെയ്യുന്നില്ല. നമ്മുടെ യാഥാസ്ഥിതികത്വം അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഗണിതപദ്ധതിയെ സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ തടസ്ഥമാകാതിരിക്കട്ടെ എന്നു പ്രാൎത്ഥിക്കുക മാത്രം ചെയ്യുന്നു. നമ്പൂതിരി അവർകൾ ഗണിതനിണ്ണയത്തിന്നനുസരിച്ച് പഞ്ചാംഗം ഗണിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ആ പഞ്ചാംഗം നാം ഉപയോഗിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയാൽ ഇന്നത്തെ പഞ്ചാംഗസംബന്ധമായ അനേകം അബദ്ധങ്ങളിൽനിന്നു നമുക്കൊഴിയാം. ഫലഭാഗപ്രസക്തരായ ജ്യൗതിഷികൾ സ്ഫുടനിണ്ണയത്തിൽ ഗണിതനിണ്ണയ വിധികളെ ഉപയോഗിച്ചാൽ പറയുന്ന ഫലം സ്ഫുടഭേദം കൊണ്ട് പിഴക്കാതെ കഴിക്കാം. ഈ ലേഖകൻെറ അധികാരത്തെ ഗൌരവമായി ചോദ്യം ചെയ്യാതെ സത്യതല്പരനായ ഒരു അന്വേഷ

കൻെറ നിലയിൽ വൈദികന്മാരോടും തങ്ങളുടെ സകലകമ്മങ്ങളേയും ഗണിതനിണ്ണയത്തിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന തിഥി നക്ഷത്രസംക്രമാദികൾക്കനുസരിച്ച് അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ ഈ ലേഖകൻ അഭ്യത്ഥിക്കുന്നു.

ഈ കരണഗ്രന്ഥംകൊണ്ടു മാത്രം കേരളീയക്കു തൃപ്തിയടയാമോ? എന്നൊരു ചോദ്യമുണ്ട്. അതിന്നു ഇല്ലെന്നാണ് മറുപടി പറവാനുള്ളത്. ജ്യോതിർഗണിതത്തിൻെറ പ്രഥമോദ്ദേശം നമ്മെ സംബന്ധിച്ച് കാലനിണ്ണയമാണെന്നും, ആ നിലയിൽ മാത്രമാണ് ഈ ശാസ്ത്രത്തിന്നു വേദാംഗത്വം അഭിജ്ഞന്മാർ കല്പിച്ചതെന്നും നാം വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഇനിയും മാററങ്ങൾ നമുക്ക് വരുത്തുവാനുണ്ട്. അയനചലനം മുതലായ ജ്യോതിഷ വിഷയങ്ങൾ പ്രതിപാദിച്ചു ലേഖനം ദീൎഘിപ്പിക്കുന്നതു അനുചിതമായിരിക്കും. ജ്യോതിർഗണിതത്തിൻെറ പ്രധമോദ്ദേശത്തെ മുൻനിത്തി ആലോചിക്കുമ്പോൾ പലപ്പോഴും തോന്നീട്ടുള്ളതും ഇപ്പോൾ തോന്നുന്നതും നമ്മുടെ സംവത്സരാരംഭത്തെ തന്നെ 22 ദിവസത്തോളം പിന്നോക്കം കൊണ്ടുപോകണമെന്നാണ്. എന്നാൽ ഇതിന്നു തടസ്ഥമായിനില്ക്കുന്നതു നമ്മുടെ മാമൂൽ പ്രേമവും നമ്മുടെ അഭ്യന്തരകാൎയ്യങ്ങളെ സത്യത്തോടും പ്രേമത്തോടും അധികാരത്തോടുംകൂടി ആലോചിച്ച് നടപ്പിൽ വരുത്തുവാൻ നമുക്കാരും ഇല്ലാത്തതും ആണ്. നാമെന്തുചെയ്യും, തെക്കോട്ടു നോക്കുകയല്ലാതെ!

ഈ മാററങ്ങൾ മാത്രം ചെയ്താൽപോരാ. ജ്യോതിഷ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ സയുക്തികം പ്രതിപാദിച്ച് ഗണിത വിധികളെക്കൊണ്ടു സ്വതന്ത്രമായി തന്ത്രങ്ങൾ നിമ്മിക്കുവാൻ കെല്പുള്ള പണ്ഡിതന്മാരെ കേരളമാതാവ് പ്രസവിക്കണം. പരമേശ്വരാചാൎയ്യൻ, നീലകണ്ഠസോമയാജി, പുതുമന ചോമാതിരി, കടത്തനാട്ട് ശങ്കരവമ്മരാജാ എന്നീ മഹാന്മാർ കേരളത്തിൻെറ ഇപ്രകാരമുള്ള സന്തതികളായിരുന്നു. ആ പണ്ഡിതപരമ്പരക്ക് ശോചനീയമായ കോട്ടം തട്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇനിയും അപ്രകാരമുള്ള ഒരു പരമ്പരയെ കേരളത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കേണമെങ്കിൽ, ജ്യോതിഷ സിദ്ധാന്തങ്ങളേയും ഗണിതത്തേയും സയുക്തികം പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളും നക്ഷത്ര നിരീക്ഷണശാലകളും ജനങ്ങളായ നമുക്ക് ഇവയെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാനുള്ള ഒഴിവും കഴിവും വേണം. ലേഖകൻെറ ഇടുങ്ങിയ അതൃത്തിയെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ട് ഈ വക കാൎയ്യങ്ങളെ കരസ്ഥമാക്കുവാനുള്ള മാൎഗ്ഗങ്ങളെ ഇവിടെ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. നാം നൈർമല്യത്തോടുകൂടി ആലോചിക്കുകയും യത്നിക്കുകയും ചെയ്താൽ നമുക്ക് വേണ്ടതെല്ലാം വന്നുചേരും എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

നമ്മുടെ കൃഷിയും കൈത്തൊഴിലുകളും

രാഷ്ട്രസാമ്പത്തികഘടനയിൽ അവയ്ക്കുള്ള സ്ഥാനം

(കിഴേടത്ത് വാസുദേവൻ നായർ ബി. ഏ.)

1940-ലെ കാനേഷുമാരിക്കണക്ക് പ്രകാരം ഇന്ത്യയിലെ നാല്പതുകോടിയോളം വരുന്ന ജനസംഖ്യയിൽ തൊണ്ണൂറു ശതമാനം നമ്മുടെ ഏഴുലക്ഷം ഗ്രാമങ്ങളിലാണ് നിവസിയ്ക്കുന്നത്. ഇന്ത്യയുടെ ആത്മാവ് നമ്മുടെ ഗ്രാമങ്ങളിലാണു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നു സാരം. പൌരാണികകാലം മുതൽ നാളിതുവരെ ഗ്രാമമാണ് ഭാരതീയ ജീവിതൈശ്വര്യത്തിന്റെയും ചൈതന്യത്തിന്റേയും നാഡി. വിശേഷോത്തരവും വിശാലവും, അനുപമവും അനശ്വരവുമായ ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ ആസ്ഥാനവും നമ്മുടെ ഗ്രാമങ്ങൾതന്നെ. ഇന്നും യഥാർത്ഥ ഭാരതീയ ജീവിതത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതു വൻകിടവ്യവസായശാലകൾ വമിയ്ക്കുന്ന ധൂമപടലങ്ങളാൽ മലീമസമാക്കപ്പെട്ടുന്നതൊ, പരിഷ്കാരകേന്ദ്രങ്ങളെന്നു തെററായി അഭിസംബോധനം ചെയ്യപ്പെട്ടുന്നതൊ ആയ നഗരങ്ങളല്ല; സ്ഫടികസങ്കാശമായ നിർമ്മലജലവും, പുളകാങ്കുരമായ പരിശുദ്ധ വായുവും, മനോല്ലാസകരങ്ങളായ പ്രകൃതിയിലെ നിരവധി കാഴ്ചകളും യഥേഷ്ടം നല്കുന്ന നമ്മുടെ ഏഴുലക്ഷം ഗ്രാമങ്ങളാകുന്നു. തന്നിമിത്തം നമ്മുടെ രാഷ്ട്രസമ്പത്തിന്റെ അനശ്വരമായ ഭണ്ഡാഗാരം ഗ്രാമത്തിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടുകയാണെങ്കിൽ ഇന്നു നാം നാട്ടനീളെ കാണുന്ന പട്ടിണിക്കും ദാരിദ്ര്യത്തിന്നും, ദുരിതങ്ങൾക്കും ദീനതയ്ക്കുമെല്ലാം പരിഹാരമാകുന്നതാണ്. ഈ മൌലികതത്വമറിഞ്ഞ ദീർഘദർശികളായിരുന്ന പുരാതന ഭാരതീയ രാജാക്കന്മാരുടെ കാലങ്ങളിൽ, പ്രത്യേകിച്ചു ചന്ദ്രഗുപ്തമൌര്യൻ, അശോകൻ, ഹർഷൻ, ഷെർഷാ, അക്ബർ എന്നീ വിശ്വവിഖ്യാതി നേടിയവരുടെ വാഴ്ചയിൻ കീഴിൽ, അവരുടെയെല്ലാം വമ്പിച്ച സാമ്രാജ്യയന്ത്രംതന്നെ ഗ്രാമങ്ങളാകുന്ന ചക്രങ്ങളിന്മേലായിരുന്നു തിരിഞ്ഞിരുന്നതെന്നു ചരിത്രം സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ടല്ലൊ.

ഏതൊരു രാജ്യത്തിന്റെയും അഭിവൃദ്ധിയും ക്ഷേമവും ആ രാജ്യത്തിലെ സമ്പൽപ്രവൃദ്ധതയെയാണാശ്രയിച്ചിരിക്കുക. ധനാഭിവൃദ്ധിയാകട്ടെ ആ രാജ്യത്തിലെ വ്യവസായങ്ങളുടേയും വാണിജ്യത്തിന്റേയും വളർച്ചയിലും വിസ്തൃതിയിലും ഒട്ടേറെ അവലംബിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്യും. എന്നിരിക്കെ ഗ്രാമങ്ങൾക്ക് ഇന്നും പ്രാധാന്യമുള്ള നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങൾക്കും രാഷ്ട്രസാമ്പത്തിക ഘടനയിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത പങ്കുണ്ടെന്നു സമ്മതിച്ചേ തീരൂ.

നമ്മുടെ കൃഷി

ഇന്ത്യൻ ജനതയുടെ ഏറിയ ഭാഗം കൃഷിയെ അവലംബിച്ചാണ് ജീവിതം നയിയ്ക്കുന്നതെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലൊ. പുരാതനേന്ത്യയിൽ കൃഷിയും കൈത്തൊഴിൽ വ്യവസായങ്ങളും വമ്പിച്ച പരിഷ്കാരം പ്രാപിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും, വിദേശീയാക്രമണങ്ങളുടെ ഫലമായി, കാല

ക്രമേണ അവയെല്ലാം സാരമായ തേജോഭംഗം മാത്രമല്ല ക്ഷയവും തട്ടി. ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണം ഇന്ത്യയിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതിന്നശേഷം ഭയങ്കരമായ അനേകം "ക്ഷാമങ്ങൾ" ഇന്ത്യയെ സന്ദർശിക്കയും, ലക്ഷക്കണക്കായി ഈ ക്ഷാമ ദേവതകൾ നമ്മുടെ ജനങ്ങളെ തട്ടിക്കൊണ്ടു പോകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ബങ്കാളിലെ മുപ്പതു ലക്ഷം ജനങ്ങളെ ഇഞ്ചിഞ്ചായി നരകയാതന യനുഭവിപ്പിച്ചു ഒടുവിൽ കൊന്നൊടുക്കിയതും മലബാറിലെ അരലക്ഷം സഹോദരീസഹോദര ന്മാരെ യമലോകത്തേക്കു ഒരു നൊടിനേരത്തി ലയച്ചതും അടുത്തുകഴിഞ്ഞ ഭയങ്കരസംഭവങ്ങ ളാണ്. ഭക്ഷണമെന്ന പ്രാഥമികാവശ്യം നിർവ്വഹിക്കുവാൻ വഴിയില്ലാതെ ഇത്രയധികം ജീവനൊടുങ്ങുക ഇന്ത്യയിലെപ്പോലെ മററൊരു രാജ്യത്തുമുണ്ടാകയില്ല. ഭരണകർത്താക്കൾക്കു പ്രജ കളുടെമേലുള്ള "വാത്സല്യ" ദർശനത്തിൻെറ അനശ്വരസ്തംഭമാണതു്!

നാല്പതുകോടി ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ട ഭക്ഷണ ധാന്യങ്ങൾ പതിനേഴ ലക്ഷത്തിലധികം ചതുര ശ്രനാഴിക വിസ്തീർണ്ണമുള്ള ഇന്ത്യാഭൂഖണ്ഡത്തിൽ [നാട്ടുരാജ്യങ്ങളുൾപ്പെടെ] വിളയിക്കുവാൻ പ്രയാ സമാണോ? അല്ലെന്നാണ് ഇന്ത്യാഗവൺമെൻ ടിൻെറ കാർഷികവകുപ്പു സെക്രട്ടരിയായ സെർ ഫെറോസ്ഖരെഘട്ടിൻെറ അഭിപ്രായം. നമ്മുടെ കൃഷിയെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളും ഏർപ്പാടുകളും കണ്ടുപിടിച്ചു വേണ്ടതു പ്രവർത്തിക്കുവാൻ കേന്ദ്രത്തിലൊ സംസ്ഥാനങ്ങ ളിലൊ ഉള്ള ഭരണകർത്താക്കന്മാർ അടുത്തകാലം വരെ ആത്മാർത്ഥമായിയാതൊരു പരിശ്രമങ്ങളും ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നുള്ളതാണ് നമ്മുടെ കാർഷികോല്പ ന്നങ്ങൾക്കു അഭിവൃദ്ധിയില്ലാതിരിക്കാൻ പ്രധാന കാരണം.

എത്രയൊലക്ഷം ഏക്ര ഭൂമി ഹിമാലയം മുതൽ കന്യാകുമാരിവരെ തരിശായി കിടക്കു ന്നത് കാണാം. ഉത്തരേന്ത്യയിലാകട്ടെ, ദക്ഷി ണേന്ത്യയിലാകട്ടെ, തീവണ്ടിയിലൊ ബസ്സുക ളിലൊ യാത്രചെയ്യുമ്പോൾ ഇരുപാടും കുററി ക്കാടുകളാൽ നിറഞ്ഞൊ, മണലും മണ്ണും മൂടിയൊ തരിശായി, കൃഷിചെയ്യപ്പെടാതെ കിടക്കുന്ന വിസ്തീർണ്ണനിലങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ നമ്മുടെ ഭക്ഷണക്ഷാമത്തിന്നുള്ള പോംവഴി ആ നിലങ്ങളിൽ ഒളിഞ്ഞു കിടക്കുന്നില്ലെ എന്നു ഞാൻ പലപ്പോഴും ഓർക്കാറുണ്ട്.

നോക്കുക: ശരാശരി കണക്കുകൾപ്രകാരം ഇന്ത്യയിൽ ഒരേക്ര ഭൂമിയിൽ 690 റാത്തൽ ധാന്യമാണ്—നെല്ലു്, ഗോതമ്പം മുതലായവ —വിളയുന്നതു്. എന്നാൽ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഒരേക്ര സ്ഥലത്തു 2000 റാത്തൽ ധാന്യം വിളയുന്നു! അതുപോലെതന്നെ ഇന്ത്യയിൽ ഒരേക്രസ്ഥലത്തു പത്തു ടൺ കരിമ്പുണ്ടാകുമ്പോൾ ജാവയിൽ അതു നാല്പതു ടണ്ണാണ്. ഇന്ത്യയിൽ പരുത്തി 98 റാത്തലാണു്; അമേരിക്കൻ ഐക്യരാജ്യങ്ങ ളിൽ ഒരേക്രക്ക് 200ഉം, ഈജിപ്തിൽ 450ഉം റാത്തലാകുന്നു.

ഈ വമ്പിച്ച വ്യത്യാസത്തിന്നു കാരണം മററു രാജ്യങ്ങളിലെ മണ്ണു ഇന്ത്യയിലേക്കാളധികം ഫലഭൂയിഷ്ഠമാകകൊണ്ടാണെന്നു ധരിച്ചു പോകേണ്ട. ലോകത്തിലെ മറേറതു രാജ്യ ത്തോടും കിടപിടിക്കുവാൻ പ്രാപ്തിയും ഫല പുഷ്ടിയും ഇന്ത്യയിലെ മണ്ണിന്നുണ്ട്. എന്നിരി ക്കിലും അനേകനൂററാണ്ടുകളായി കൃഷിചെയ്യ പ്പെടുമ്പോൾ എത്ര നല്ല മണ്ണിന്നും ഫലപുഷ്ടി കുറയാതിരിക്കയില്ല. മണ്ണിൻെറ പോഷകഗുണം വർദ്ധിപ്പിയ്ക്കാനുള്ള വളങ്ങൾ വേണ്ടതു ചേർക്കയും,

മണ്ണുഴുതു പാകമാക്കയും ചെയ്യേങ്കിലെ ഫലപുഷ്ടിക്കുടുവാൻ തരമുള്ളവെന്നതു തക്കമററ സംഗതിയാണല്ലോ. എന്നാൽ മണ്ണിൻെറ ഗുണംമാത്രം ആസ്പദിച്ചല്ല ഇക്കാലത്തു കൃഷി ചെയ്യുന്നതും ചെയ്യേണ്ടതും. കൂടുതൽ വിളയുല്പാദിപ്പിയ്ക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായ പലവിധം നവീനവും ശാസ്ത്രീയവുമായ കാഷികസമ്പ്രദായങ്ങളും സാമഗ്രികളും നടപ്പാക്കുക; അധികവിള നല്കുന്നതക്ക വിത്തുകൾ കണ്ടുപിടിയ്ക്കുക; പോഷക കരമായ വളങ്ങൾ ഉപയോഗിയ്ക്കുക; കൃഷിയ്ക്കാവശ്യമായവെള്ളം ശേഖരിയ്ക്കാനുള്ള ജലസേചനമാൎഗ്ഗങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുക; കാഷികോല്പന്നങ്ങളുടെ വില്പനയെ സഹായിയ്ക്കാനുള്ള സഹകരണവ്യാപാരസംഘങ്ങൾ ഏൎപ്പെടുത്തുക; കഷകന്നു മററുവിധ പ്രോത്സാഹനങ്ങൾ നൽകുക—മുതലായ പല കാൎയ്യങ്ങളിലും ഗവണ്മെൻടുതന്നെ വേണ്ടതു പ്രവൎത്തിക്കുന്നുവെങ്കിൽ മാത്രമെ നമ്മുടെ കൃഷി അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുകയുള്ളു. ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ ആധുനിക റഷ്യയുടെ മാതൃക ഗുണകരമായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. കൂട്ടുകൃഷി സമ്പ്രദായമേൎപ്പെടുത്തുന്നുവെങ്കിൽ സമുദായത്തിന്നും കൃഷിക്കാൎക്കും അദ്ധ്വാനവും പണച്ചിലവും കുറയുമെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാകുന്നു. കേന്ദ്രഗവണ്മെൻടിൻെറ ഭക്ഷണകാൎയ്യമെമ്പറായ ഡോക്ടർ രാജേന്ദ്രപ്രസാദിൻെറ നേതൃത്വത്തിലും നിയന്ത്രണത്തിലും ഇന്ത്യാഗവണ്മെൻടും സംസ്ഥാനഗവണ്മെൻടുകളും സംഘടിതവും പുരോഗമനപരവുമായ വഴികൾ ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ ഏൎപ്പെടുത്തുന്നുവെങ്കിൽ നമുക്കു രക്ഷയുണ്ട്. ത്രിശ്ശിനാപ്പള്ളി—തഞ്ചാവൂർ ജില്ലകൾക്കു മേട്ടൂർ അണക്കെട്ടും, സിൻഡ് സംസ്ഥാനത്തിന്നു സുക്കൂർ അണക്കെട്ടും ഇപ്പോൾ നല്കിവരുന്ന വമ്പിച്ച സഹായങ്ങളെപ്പോലെ ഇന്ത്യയിലെ വിവിധഭാഗങ്ങളിൽ ജലശേഖരത്തിന്നും സേചനത്തിന്നും ഏൎപ്പാടുകൾ ഉണ്ടായിരിക്കയുംവേണം.

കേരളത്തിലെ കൃഷി

ഭൂപ്രകൃതികൊണ്ടു ഇന്ത്യയുടെ മററു ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്ന കേരളത്തിലെ കാഷികോല്പന്നങ്ങൾ പണ്ടുപണ്ടെ ചരിത്രപ്രസിദ്ധങ്ങളാണ്. എന്നാൽ ആയിരമൊ രണ്ടായിരമൊ കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പുള്ള അതേ രീതിതന്നെ നാം ഇന്നും തുടൎന്നുപോകുന്നതിനാൽ ഓരോ കൊല്ലം ചെല്ലുംതോറും നമ്മുടെ കൃഷി അധഃപതിച്ചുവരികയാണ് ചെയ്യുന്നത്. കേരളം പ്രകൃതിയാൽ അനുഗ്രഹീതയായ പുണ്യഭൂമിയാണെന്നു വിദേശീയർ വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു. എന്നാൽ കടുത്ത ദാരിദ്ര്യവും മുഴുത്ത പട്ടിണിയും കേരളത്തിലുള്ളത്ര ഇന്ത്യയിൽമറെറാരു സംസ്ഥാനത്തിലും കാണുകയില്ല. കാലവഷം നമ്മെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ട്; ശരിതന്നെ. എന്നാൽ കുന്നിൻമേടകളിലും മലംപ്രദേശങ്ങളിലും പെയ്യുന്ന മഴയെ മുഴുവൻ സജ്ജീകരിച്ചു കൃഷിക്കുപയുക്തമാക്കാനുള്ള ജലസേചന മാൎഗ്ഗങ്ങളൊ, ജലശേഖരസ്ഥാപനങ്ങളൊ ഇവിടെ വേണ്ടത്ര ഇല്ലാത്തതിനാൽ പ്രകൃതീദത്തമായ ശുദ്ധജലം ഒട്ടുമുക്കാലും കുതിച്ചോടി അറബിക്കടലിനെ പരിരംഭണം ചെയ്യുകയാണിപ്പോൾ!

കേരളക്കര പൊൻവിളയിയ്ക്കുന്ന ഭൂമിയാക്കാം നമുക്കു ജലസേചനമാൎഗ്ഗങ്ങളും ജലശേഖരവാപികളും ഗവണ്മെൻടു ഏൎപ്പെടുത്തിത്തരുമെങ്കിൽ. മലബാർ അധികവും കുന്നും കുഴിയും നിറഞ്ഞ സ്ഥലങ്ങളാകയാൽ ജലസേചനമാൎഗ്ഗങ്ങൾക്കു സൌകൎയ്യമില്ലെന്നതാണ് മദിരാശി ഗവണ്മെൻട് കണ്ടുപിടിച്ച ഒഴികഴിവ്!

എന്നാൽ ഏതാണ്ടു മലബാറിനെപ്പോലെതന്നെ ഭൂപ്രകൃതിയുള്ള മലനാടായ മൈസൂരിലെ വമ്പിച്ച അണക്കെട്ടുകളും ജലസേചനമാർഗ്ഗങ്ങളുമാണ് ആ പുണ്യഭൂമിയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കും ക്ഷേമത്തിന്നും നിദാനമായിട്ടുള്ളതെന്ന വസ്തുത മദിരാശി ഗവണ്മെൻറു വിസ്മരിച്ചുകളയുന്നു. മൈസൂരിലെ കൃഷ്ണരാജസാഗര അണക്കെട്ടിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ഇർവിൻ തോടും കയ്വഴികളുമെല്ലാം ചേന്നാൽ 220 നാഴിക നീളമുണ്ടാകും. തരിശായി കിടന്നിരുന്ന മൻഡിയ, മട്ടൂർ, മൽവള്ളി മുതലായ ജില്ലകളെ ഒന്നാംതരം നെൽവയലുകളും കരിമ്പുതോട്ടങ്ങളുമായി മാററിയതു ഈ തോടാണ്. എന്നുമാത്രമല്ല, കുന്നും മലയും തുളച്ചാണ്—മലബാർ ഭൂപ്രകൃതിയെപ്പോലെയാകയാൽ—മിക്ക ദിക്കിലും ഈ തോടു നിമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതും. ചില മലനിരകൾ പ്രതിബന്ധമായി കണ്ടപ്പോൾ, അവയെ തുളച്ചു ഒന്നേമുക്കാൽ നാഴിക നീളത്തിലുള്ള ഒരു തുരങ്കത്തിൽക്കൂടിയും ഇർവിൻ തോടു പോകുന്നുണ്ടു്! സ്വതന്ത്രയായ മൈസൂർ ഗവണ്മെൻറു സ്വന്തം നാട്ടുകാക്കുവേണ്ടി ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണതു; മദിരാശി ഗവണ്മെൻടിൻെറ വാലിൽ തൂങ്ങിനില്ക്കുന്ന മലബാർ മദിരാശിയുമായുള്ള ബന്ധം വിടുന്നതുവരെ ഇത്തരമൊന്നും ഇവിടെ ആലോചിക്കയേ വേണ്ട.

കേരളത്തിലെ തേങ്ങ, കുരുമുളക, ഇഞ്ചി, ഏലം, നേന്ത്രക്കായ, ചേന, പൂളക്കിഴങ്ങു മുതലായ കാഷികോല്പന്നങ്ങൾ ചരിത്രം സൃഷ്ടിച്ചിരുന്നു. ഒരു കാലത്തെങ്കിലും, അവയെല്ലാം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുവാൻ ഇനിയും വളരെയുണ്ടു്. വള്ളുവനാട് താലൂക്കിലും പാലക്കാട് താലൂക്കിലും ഗവണ്മെൻറു ഇതിന്നിടെ നടത്തിയ പരീക്ഷണങ്ങളിൽനിന്നു (ഗവണ്മെൻടുവക കൃഷിക്കാക്കു വളമായി നിലക്കടലപിണ്ണാക്കും അമ്മോണിയം സൾഫെയ റും കൊടുത്തിരുന്നു.) പ്രോത്സാഹജനകമായ ഫലങ്ങൾ കണ്ടിരിക്കുന്നു. അത്തരം പരിശ്രമങ്ങൾ കേരളം മുഴുവൻ നടത്തുന്നപക്ഷം നമുക്കു പണ്ടത്തെ ഉയന്ന ക്ഷേമകരമായ സ്ഥാനത്തു വീണ്ടുമെത്താം.

കുടിൽവ്യവസായങ്ങൾ

ഇന്ത്യയിലെ കൃഷിക്കാക്ക് കാഷികവൃത്തി ഏറിയാൽ കൊല്ലത്തിൽ ശരാശരി അഞ്ചോ ആറോ മാസങ്ങളിലെ ഉണ്ടാകയുള്ളു. മററു കാലങ്ങളിൽ ഉപജീവനമാർഗ്ഗം കുടിൽവ്യവസായങ്ങളിൽനിന്നുവേണം ഉണ്ടാക്കുവാൻ. ഇന്ത്യയുടെ കൈത്തൊഴിൽ വ്യവസായങ്ങളുടെ മഹിമയാൽ ആകഷിക്കപ്പെട്ടാണ് വിദേശീയ കോയ്മകൾ പലരും ഇവിടേക്കു വന്നതും ഒടുവിൽ ബ്രിട്ടൻ ഇന്ത്യയെ അധീനപ്പെടുത്തിയതും. ബ്രിട്ടൻെറ അധികാരം ഇവിടെ സ്ഥാപിതമായതുമുതൽ ദിനംപ്രതി വിശ്വവിഖ്യാതങ്ങളായ നമ്മുടെ കൈത്തൊഴിലുകളും കുടിൽവ്യവസായങ്ങളും അധഃപതിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു. ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ചരക്കുകൾ ഇന്ത്യയിൽ കൊണ്ടുവന്നിറക്കി, അവ വാങ്ങാൻ നാം നിബ്ബന്ധിതരാകയാൽ നമ്മുടെ വ്യവസായ വസ്തുക്കൾക്കുള്ള കമ്പോളവും നശിച്ചു. അങ്ങിനെ പ്രോത്സാഹനം കെട്ടു, വലിയ വ്യവസായങ്ങളോടു മത്സരിക്കാൻ കഴിവില്ലാതെയും മാമൂൽ പ്രിയനായ കൈവേലക്കാരൻെറ അന്ധതയാലും മററും ഭാരതീയവ്യവസായ വസ്തുക്കൾക്കു അവയുടെ പുരാതനമാഹാത്മ്യം വെളിക്കു കാണിക്കുവാൻ അവസരമില്ലാതായി. അത്രയുമല്ല, കടലിന്നപ്പുറത്തുനിന്നുള്ളതെന്തും ഏറ്റവും വിശിഷ്ടമെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കാൻ തുടങ്ങിയ നമ്മുടെ മൂഢമനസ്ഥിതിയും

നമ്മുടെ വ്യവസായങ്ങൾ വളരുന്നതിന്ന വിലങ്ങടിച്ചുനിന്നു. ഫലം: നമ്മുടെ കുടിൽവ്യവസായങ്ങളുടെ നാശവും, ഗ്രാമക്ഷേമത്തിന്ന ക്ഷയവും!

പരിഷ്കൃതരീതിയിൽ കാലോചിതമായ വിധത്തിൽ നടത്തുന്നാപക്ഷം ഇന്നും നമ്മുടെ കുടിൽവ്യവസായങ്ങൾക്ക വൻകിടവ്യവസായങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ സ്വാഭിമാനം തലയുയർത്തി നില്ക്കാനുള്ള കെല്പ വരുത്തുവാൻ മാർഗ്ഗങ്ങളും കഴിവുകളുമുണ്ട്.

വലിയവ്യവസായങ്ങളുടെ നേരെ!

വമ്പിച്ച വ്യവസായങ്ങളും കോടിക്കണക്കായുള്ള മൂലധനവും ഒന്നിച്ചുചേൎന്നു നമ്മുടെ ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങളെ ശ്വാസംമുട്ടിച്ചു കൊല്ലുകയില്ലെ എന്നു ചിലർ ഭയപ്പെടുന്നു. അക്കാരണത്താൽ കോൺഗ്രസ്സിന്നു സ്വാധീനശക്തിയുള്ള സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ വൻകിടവ്യവസായങ്ങൾ വളരാനനുവദിക്കരുതെന്നു ഒരു പക്ഷമുണ്ട്. "പ്രകാശം മന്ത്രിസഭ"യുടെ തല പുകച്ച ഒരു സംഗതി അതായിരുന്നുവല്ലൊ.

ശരി; അർത്ഥശാസ്ത്രത്തിൻെറ മൌലികസിദ്ധാന്തങ്ങളോടു മല്ലിടുകയെന്നതു പ്രായോഗികരാഷ്ട്രമീമാംസയിൽ പെട്ട തത്വമല്ല. വമ്പിച്ച വ്യവസായങ്ങളോടു നമ്മുടെ കുടിൽവ്യവസായങ്ങൾക്ക കിടപിടിയ്ക്കുവാൻ കഴിയാത്തതിനാലാണ് കുടിൽവ്യവസായങ്ങൾ അധഃപതിച്ചു പോയതെന്നുള്ള വാദം മുഴുവൻ വകവെച്ചുകൊടുത്തുകൂടാ. വമ്പിച്ച വ്യവസായങ്ങൾക്കും കുടിൽവ്യവസായങ്ങൾക്കും ഒന്നുപോലെ ക്ഷേമകരമായും, അന്യോന്യം സഹകരിച്ചും കഴിഞ്ഞുകൂടുവാൻ ഇന്ത്യയെപ്പോലെയുള്ള വലിയൊരു ഭൂഖണ്ഡത്തിൽ ധാരാളം സൌകൎയ്യവും കോപ്പുമുണ്ട്. ഇന്ത്യയിലെ നാല്പതുകോടി ജനങ്ങൾക്കും നിത്യോപയോഗങ്ങൾക്കാവശ്യമായ സാധനങ്ങൾ മുഴുവൻ, അതുതന്നെയും പരിഷ്കാരം ദ്രുതഗതിയിൽ നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലെ മുക്കിലും മൂലയിലും എത്തിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഇക്കാലത്തു, കുടിൽവ്യവസായങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടാക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നു പറയുന്നതു വെറും വ്യാമോഹമാണ്. ആകാശ വിമാനത്തിൻെറ വേഗതപോലും മതിയാകുന്നില്ലെന്നു അക്ഷമ പ്രദർശിപ്പിയ്ക്കുന്ന ഇന്നു നമ്മോടു കുണ്ടും കുഴിയും ചാലുകളും നിറഞ്ഞ ദുർഗ്ഗമവും ദുർഘടവുമായ പാതയിൽക്കൂടി പോത്തിൻ വണ്ടിയിൽ യാത്രചെയ്താൽ മതിയെന്നു ശഠിക്കുന്നവരുടെ തലച്ചോറിൻെറ നില്പാണിക്ക് ഇളക്കം തട്ടീട്ടുണ്ടെന്നു നാം സംശയിച്ചുപോകുന്നതിൽ തെററുണ്ടാകയില്ല. ഈ സംഗതിയിൽ പണ്ഡിററ് ജവഹർലാൽ നെഹരു മിസ്സിസ് നിം വെയിൽസിൻെറ "CHINA BUILDS FOR DEMOCRACY" എന്ന പുസ്തകത്തിന്നെഴുതിയ ആമുഖത്തിൽ പറയുന്നതു ശ്രദ്ധേയമാകുന്നു. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: "നമ്മുടെ ഉല്പാദനവും രാഷ്ട്രധനസ്ഥിതിയും അതിവേഗത്തിൽ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനും തദ്വാരാ നമ്മുടെ ജീവിതത്തോതുയർത്തുവാനും ഇന്ത്യയുടെ വ്യവസായീകരണം അത്യാവശ്യമാണെന്നു ഞാൻ വളരെക്കാലമായി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. വ്യവസായീകരണവും വമ്പിച്ച വ്യവസായങ്ങളുടെ വർദ്ധനവുമില്ലാതെ നമ്മുടെ ദാരിദ്ര്യത്തിന്നൊരു പോംവഴി കാണാൻ കഴിയുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. വ്യവസായീകരിക്കപ്പെടാത്ത ഒരു രാജ്യത്തിന്നു സാമ്പത്തികമായ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടാകുമെന്നും എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല." ഇതേ അഭിപ്രായം തന്നെ നെഹരു ഇതിനിടെ ഡെൽഹിയിൽ സമ്മേളിച്ച സമസ്തേന്ത്യാ വാണിജ്യമണ്ഡലസമ്മേളനത്തിലും പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ജപ്പാനിലെ മാതൃക

ഇക്കഴിഞ്ഞ യുദ്ധത്തിന്നുമുമ്പുവരെ ലോകത്തിലെ വമ്പിച്ച വ്യവസായസാമ്രാജ്യമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടുപോന്നിരുന്ന ജാപ്പാനിലെപ്പോലെ കുടിൽവ്യവസായങ്ങൾക്കു അത്രയധികം അഭിവൃദ്ധി മറെറങ്ങും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്നുശേഷം രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധംവരെ സർവ്വരാജ്യങ്ങളിലും ജാപ്പാൻ സാമാനങ്ങളാൽ കമ്പോളങ്ങൾ നിറഞ്ഞിരുന്നു. ഗംഭീരമായ ഇറക്കുമതി ചുങ്കം കൊടുത്തിട്ടുപോലും. ജാപ്പാനിലെ വ്യാവസായികാഭിവൃദ്ധിയുടെ രഹസ്യമെന്തു?

അരനൂററാണ്ടു മുമ്പുവരെ ജാപ്പാൻ കൃഷികൊണ്ടും മീൻപിടുത്തംകൊണ്ടും ഒതുങ്ങിയമട്ടിൽ കാലയാപനം ചെയ്തുവരികയായിരുന്നു. അന്നവിടെ വലിയ തൊഴിൽശാലകളില്ല, മില്ലുകളില്ല, വൻകിടവ്യവസായങ്ങളില്ല. ഇന്നും ജാപ്പാൻ ഒരു കാർഷികരാജ്യമാണ്, വമ്പിച്ച വ്യവസായശാലകൾ ഉണ്ടെന്നിരിക്കിലും. എന്നാൽ അവരുടെ വ്യവസായസൌധം കുടിൽവ്യവസായങ്ങളാൽ അടിയുറപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കയാണ്. ചില ധനശാസ്ത്രവിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ വലിയ അന്വേഷണഫലമായി ജാപ്പാനിലെ വ്യാവസായികോല്പന്നങ്ങളിൽ 65 ശതമാനം കുടിൽവ്യവസായമായുണ്ടാകുന്നതാണെന്നറിവായിരിയ്ക്കുന്നു. അതുതന്നെയാണ് അവരുടെ സാമ്പത്തികോന്നതിയുടെ അടിസ്ഥാനവും. എത്രയും ചെറിയരാജ്യമായ ജാപ്പാൻ ബ്രിട്ടൻ, അമേരിക്ക മുതലായ സഖ്യകക്ഷികളോടു മൂന്നുകൊല്ലം ഗംഭീരമായി പൊരുതിനില്ക്കാനുള്ള കഴിവുണ്ടാക്കിയതിൻെറ രഹസ്യവും അതല്ലാതെ മറൊന്നുമല്ല. ഒരു നൂററാണ്ടു മുമ്പുള്ളപോലെതന്നെ ഇന്നും ജാപ്പാൻെറ വ്യവസായത്തിൻെറ നിദാനവും അടിസ്ഥാനവും കുടിൽതന്നെ. തൊഴിൽശാലകളെല്ലാം കൈവേലക്കാരുടെ കുടിലുകൾ. പത്തിലധികം വേലക്കാരില്ലാത്ത എണ്ണമില്ലാത്ത തൊഴിൽശാലകളിൽനിന്നാണ് ജാപ്പാനിലെ സാമാനങ്ങളിൽ പകുതിയിലധികവും നിർമ്മിയ്ക്കപ്പെടുന്നത്. പരുത്തിവസ്ത്രങ്ങൾ, ഉരുക്കും ഇരുമ്പും, വലിയ രാസവസ്തുക്കൾ, കപ്പൽ നിർമ്മാണം, കടലാസ്സ്, സിമൻററ് എന്നിവ മാത്രമെ ജാപ്പാനിൽ വൻകിടവ്യവസായരീതിയിൽ നടത്തുന്നുള്ളു. മറെറല്ലാംതന്നെ നാട്ടുപുറങ്ങളിലെ കുടിലുകളിൽനിന്നുല്പാദിപ്പിക്കുന്നവയാകുന്നു.

അത്രയുമല്ല, വമ്പിച്ച വ്യവസായങ്ങൾ വന്നതിന്നു ശേഷമാണ് അവിടുത്തെ കുടിൽ വ്യവസായങ്ങൾ വളരാൻ തുടങ്ങിയതു. വലിയ വ്യവസായങ്ങളെ സഹായിക്കുകയാണ് അവിടുത്തെ കുടിൽവ്യവസായങ്ങളുടെ പ്രധാനോദ്ദേശ്യം തന്നെ. കുടിലുകളിൽനിന്നുണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന വസ്തുക്കൾ പലതും ഒന്നിച്ചു ചേർത്തും കൂട്ടിയിണക്കിയുമാണ് അവിടുത്തെ വലിയ വ്യവസായങ്ങൾ നടത്തിവരുന്നതു്. അവർ വൈദ്യുതശക്തി ഉപയോഗിക്കുന്നു; വലിയ പരസ്പരസഹായ വ്യാപാരകേന്ദ്രങ്ങൾ മുഖേന വില്പന നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങിനെ ബൈസിക്കിൾ, കുട, മുതലായ പലതും കുടിൽവ്യവസായമായി പല കുഡുംബങ്ങളും യോജിച്ചുണ്ടാക്കുന്നു. കുടയുണ്ടാക്കുകയാണെങ്കിൽ, ഒരു വീട്ടുകാർ [ആണും പെണ്ണും കുട്ടിയും ഒരുപോലെ ജാപ്പാനിൽ ജോലിചെയ്യുന്നവരാണ്] കുടക്കാൽ വളയ്ക്കുന്ന പ്രവൃത്തിയിൽ വിദഗ്ദ്ധന്മാരായിരിക്കും; രണ്ടാമതൊരു കുഡുംബം അതിൻെറ വില്ലുണ്ടാക്കുന്നതിലും,

മൂന്നാമതൊരു കൂട്ടർ ശീല ചായംമുക്കുന്നതിലും, നാലാമതൊരു വീട്ടുകാർ വില്ലുകൾ തമ്മിൽ ചേർക്കുന്നതിലും, അഞ്ചാമത്തെവർ കൂട ഒന്നിച്ചു ചേർക്കുന്നതിലും വിദഗ്ദ്ധന്മാരായിരിക്കും. ഒരു കുടയുടെ നിർമ്മാണത്തിൽ എത്ര കുഡുംബത്തിന്നു കഴിഞ്ഞുകൂടാമെന്നു നോക്കുക. വലിയ യന്ത്രശാലകളോടും തൊഴിലാലയങ്ങളോടും ഒപ്പത്തിന്നൊപ്പം ജാപ്പാനിലെ കുടിൽവ്യവസായങ്ങളും ഏററവും മികച്ച രീതിയിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ എന്തുകൊണ്ടു വിസ്തീർണ്ണമേറിയ, ജനപ്പെരുപ്പമുള്ള ഇന്ത്യയിൽ ആയിക്കൂടാ? ഇവിടെയും വൻകിടവ്യവസായങ്ങളും കുടിൽ വ്യവസായങ്ങളും രണ്ടും അത്യാവശ്യമാണ്. ജനങ്ങളുടെ ജീവിതത്തോതുയൻവരുന്ന ഇക്കാലത്തു പ്രത്യേകിച്ചും ഇന്ത്യയുടെ സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധി പുരോഗമിക്കേണമെങ്കിൽ വലിയ വ്യവസായശാലകളുടെ സഹായമുണ്ടെങ്കിലല്ലാതെ നമ്മുടെ നാല്പതുകോടി ജനങ്ങൾക്കും കാലത്തിന്നൊത്ത വണ്ണം കോലംകെട്ടാൻവേണ്ട നിത്യോപയോഗ സാധനങ്ങൾ ശേഖരിയ്ക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. പ്രായോഗിക ബുദ്ധിയുള്ളവർ അതു സമ്മതിക്കയും ചെയ്യും.

നമ്മുടെ ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങൾക്കുള്ള പല തടസ്ഥങ്ങളിൽ ഒന്നു നഗരത്തിലെ പരിഷ്കാരപ്പകിട്ടിനാൽ ആകർഷിതരായി നമ്മുടെ കൈവേലക്കാർ അധികവും ഊര്‌വിട്ടു നഗരത്തിലേക്കു പോകുന്നതാണ്. ഗതാഗത സൌകര്യങ്ങൾ അധികമാകയും, വാണിജ്യം നാടുനീളെ വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തതിനാൽ അവരുടെ ഗ്രാമത്തിലേക്കാൾ സാമാനങ്ങൾക്കു ചിലവു നഗരങ്ങളിലാണെന്നു തൊഴിലാളികൾ കണ്ടുതുടങ്ങി. വലിയ കമ്പനികളിൽ ജോലിചെയ്തുകിട്ടുന്ന കൂലിയാണ് സ്വന്തം വീട്ടിലിരുന്നു പഴയപടി വേലചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ ആദായകരമെന്നും അവർ വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. പണ്ട് ഗ്രാമത്തിൽ നിർമ്മിയ്ക്കുന്ന സാധനങ്ങൾ അവിടെത്തന്നെ ചിലവാക്കാൻ അവൻ നിർബ്ബന്ധിതനായിരുന്നു. ഇന്നങ്ങിനെയല്ല; അവന്നു ക്ഷമയുമില്ല. പണ്ടു കാലങ്ങളിൽ സർക്കാറിൻെറയും പ്രഭുക്കന്മാരുടേയും സംരക്ഷണയിൽ വളൎന്നുവന്ന കൈവേലക്കാരനെ ഇന്നു ഗവൺമെൻറു ഗൌനിക്കുന്നില്ല, വേണ്ടത്ര സഹായിക്കുന്നുമില്ല.

എങ്ങിനെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടാം?

എന്നാൽ ഇനിയും നമ്മുടെ കുടിൽവ്യവസായങ്ങൾക്കു ശോഭനമായ ഒരു ഭാവിയുണ്ടാക്കാൻ വിഷമമില്ല. കാലം മാറിത്തുടങ്ങി; സമുദായവും പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നു. ഒന്നാമതായി ഗവൺമെൻറു കൈത്തൊഴിലുകളെ പരിഷ്കരിപ്പിയ്ക്കുവാനും പ്രോത്സാഹിപ്പിയ്ക്കുവാനും ഉററു പരിശ്രമിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മദിരാശി ഗവൺമെൻടിൻെറ ഫർക്കാപുരോഗമനപദ്ധതി അഭിനന്ദനാഹമാകുന്നു. എന്നാൽ ആ പദ്ധതിയിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധയും പ്രായോഗികമാൎഗ്ഗങ്ങളും ചെലുത്തേണ്ടതത്യാവശ്യമാണ്, പദ്ധതി വിജയിക്കേണമെങ്കിൽ. താഴെ കാണുന്ന ചില ഇനങ്ങൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്:

(1) <u>കൈത്തൊഴിൽ വിദ്യാഭ്യാസം</u>: പലതരം കൈത്തൊഴിലുകളും പരിഷ്കൃതരീതിയിൽ പഠിപ്പിക്കുവാൻ കൈത്തൊഴിൽ വിദ്യാലയങ്ങൾ (Trade Schools) ഓരോ താലൂക്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കണം. അതാതു താലൂക്കിന്നു പ്രത്യേകം യോജിച്ച കൈത്തൊഴിലുകൾക്കു പ്രാധാന്യവും നൽകേണം.

(2) <u>സാമഗ്രികൾ</u>: പരിഷ്കൃതവും

ശാസ്ത്രീയവുമായ പണിയായുധങ്ങൾ, സാമഗ്രികൾ മുതലായവ കൈവേലക്കാരനു കിട്ടുമാറാകുവാൻ ഓരോ ഫൎക്കയിലും ഡെപ്പോകളും, അവയുടെ ഉപയോഗങ്ങൾ കാണിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ പരിചയവും അറിവുമുള്ള "ഡെമോൺസ്റ്റേററർ"മാരുമുണ്ടായിരിക്കണം.

(3) അസംസ്കൃതവസ്തുക്കൾ: വ്യവസായത്തിന്നാവശ്യമായ അസംസ്കൃതവസ്തുക്കൾ ആദായകരമായ വിലക്കു കൈവേലക്കാരനു എളുപ്പം കിട്ടുവാൻവേണ്ട സഹായം ഗവണ്മെൻറു നേരിട്ടു ചെയ്തുകൊടുക്കണം.

(4) വിദ്യുച്ഛക്തി: വിദ്യുച്ഛക്തി ഉപയോഗിക്കുന്നതിനാൽ എളുപ്പത്തിലും ലാഭത്തിലും പല വസ്തുക്കളും നിൎമ്മിക്കാവുന്നതാണ്. കുടിൽ വ്യവസായങ്ങൾക്കു ചുരുങ്ങിയ നിരക്കിൽ വിദ്യുച്ഛക്തികൊടുക്കുവാനും ഗവണ്മെൻറു സഹായിക്കേണ്ടതാണ്.

(5) പരസ്പരസഹായം: പരസ്പരസഹായപ്രസ്ഥാനത്തിന്നു ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ വളരെയെല്ലാം ചെയ്വാൻ കഴിയുന്നതാണ്. നിൎമ്മാണവസ്തുക്കൾ വില്ക്കുവാൻ വേണ്ട ഏൎപ്പാടുകളില്ലാത്തതാണ് ഇന്നു കുടിൽവ്യവസായങ്ങൾക്കുള്ള സാരമായ പ്രതിബന്ധം. "പുരാതനേന്ത്യയിൽ ശില്പിസംഘങ്ങൾ, വാണിജ്യ സംഘങ്ങൾ മുതലായവ വളരെ പ്രശസ്തമായ രീതിയിൽ നടത്തപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ഗ്രാമത്തിൻെറ യശസ്സു കുറഞ്ഞതോടുകൂടി അവയും നാമാവശേഷമായി. കുടിൽവ്യവസായത്തിലേപ്പെട്ടവർ ഓരോ ഇനം വ്യവസായത്തിന്നും പ്രത്യേകമായി ഓരോ പരസ്പരസഹായ വ്യാപാരസംഘങ്ങൾ ഏൎപ്പെടുത്തി, നിൎമ്മാണവസ്തുക്കൾ മുഴുവൻ സംഘം മുഖേന വില്ക്കുകയും, അവൎക്കാവശ്യമായ സാമഗ്രികളെല്ലാം സംഘം മുഖേന വാങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നപക്ഷം വിസ്തൃതമായ കമ്പോളങ്ങളിൽ അവരുടെ ഉല്പന്നങ്ങൾക്കെത്താനും നല്ലവില കിട്ടാനും എളുപ്പമാണ്. മദിരാശി സംസ്ഥാന കൈത്തറിനെയ്ത്തുവ്യവസായ സംഘത്തിൻെറ വ്യാപ്തിയും പ്രവൎത്തനവും ഇന്നാട്ടിലെ വളരെയധികം നെയ്ത്തുകാൎക്കു ഒരനുഗ്രഹമായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ടു്. 1938-ൽ ചൈനയിൽ പയോച്ചി എന്ന സ്ഥലത്തു കപാങ്ങ്മീൻ എന്നൊരാൾ ഒൻപതു കൊല്ലന്മാരെ ചേൎത്തു ആരംഭിച്ച "ഇൻഡസ്കൊ" എന്ന ചെറിയ സ്ഥാപനം കപാങ്ങ്മീനിൻെറ നിരന്തരപരിശ്രമഫലമായി ഇന്നു ലോകത്തിലെ ഏററവും വമ്പിച്ച പരസ്പരസഹായ വ്യവസായ സംഘമായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. ചൈനയിലെ "കോ-ഓപ്പറേററീവ്സ്" ഇന്ത്യക്കും ഒരു മാൎഗ്ഗദൎശിയാകുന്നതു ഗുണകരമായിരിക്കും.

(6) പ്രചരണം: സാധനങ്ങൾ എത്ര വിശിഷ്ടമാണെന്നിരിക്കിലും അവയ്ക്കു വേണ്ടത്ര പ്രചരണവും പരസ്യവും ലഭിച്ചെങ്കിലേ പൊതുജനങ്ങളെ ആകൎഷിക്കാൻ ഇക്കാലത്തു കഴികയുള്ളു. ഓരോ താലൂക്കിൽ അതാതു താലൂക്കിലെ വ്യവസായങ്ങളുടെ ഓരോ മ്യൂസിയവും വില്പനശാലയും ജില്ലാ തലസ്ഥാനങ്ങളിൽ വലിയ മ്യൂസിയവും വില്പനശാലയും ഏൎപ്പെടുത്തേണ്ടതും ആവശ്യമാകുന്നു.

(7) ധനസഹായം: വ്യവസായങ്ങൾക്കാവശ്യമായ ധനസഹായവും ഗവണ്മെൻറു ചെയ്തുകൊടുക്കേണ്ടതാണ്. 1923-ലെ മദിരാശി ഗവണ്മെൻടിൻെറ State Aid to Industries Act കൂടുതൽ പരിഷ്കരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു,

അതു നമ്മുടെ സംസ്ഥാനത്തിലെ കുടിൽവ്യവസായങ്ങൾക്കു യഥാൎത്ഥസഹായം നൽകേണമെങ്കിൽ.

ഗവണ്മെൻടിൻെറ സഹായവും പ്രോത്സാഹനവുമുണ്ടെങ്കിൽ തീൎച്ചയായും കുടിൽവ്യവസായങ്ങൾ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടും. ജാപ്പാൻ അതിന്നും ദൃഷ്ടാന്തമാണ്.

കേരളത്തിൽ.

കേരളം കൈത്തൊഴിൽ വിഷയത്തിൽ ഇന്നു വളരെ പിന്നോക്കമാണ്. അസംസ്കൃത വസ്തുക്കൾ ഇവിടെ ധാരാളമുണ്ടെന്നിരിക്കിലും നൂൽനൂൽപ്പു, നെയ്ത്ത്, തുണി ചായംമുക്കൽ, ചൂടി, ചൂടിപ്പരവതാനി, ലോഹവ്യവസായങ്ങൾ, പുൽപായ, കൊത്തുപണി [മരം, ചിരട്ട, ദന്തം മുതലായവ], മൺപാത്രങ്ങൾ, മരസ്സാമാനങ്ങളും കളിക്കോപ്പും, തോണി, സോപ്പ്, സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ, മഷി, തോലൂറക്കിടൽ, ചെരുപ്പുണ്ടാക്കൽ, ബീഡി, കുട, തീപ്പെട്ടി, എണ്ണ, മീൻപിടുത്തം, വലകെട്ടൽ, ചക്കര, ആഭരണം, എന്നിവയാണല്ലൊ കേരളത്തിലെ ചില പ്രധാന കുടിൽവ്യവസായങ്ങൾ. ഇവ ഓരോന്നും ഇന്നേത്തെതിൽനിന്നു വളരെ പരിഷ്കരിക്കേണ്ടതും വിപുലപ്പെടുത്തേണ്ടതുമുണ്ടു. അവയെല്ലാം പരിഷ്കരിച്ചു, നവീനസമ്പ്രദായത്തിൽ നടത്തുന്നപക്ഷം കേരളത്തിൻെറ സാമ്പത്തികസ്ഥിതി വളരെയധികം പുരോഗമിക്കുന്നതാകുന്നു.

കുപ്പിവള, അരക്കുപണി, ആകൎഷകമായ പായകൊണ്ടുള്ള പെട്ടികൾ, കൊമ്പുകൊണ്ടും ചിരട്ടകൊണ്ടുമുള്ള ചിത്രവേലകൾ, കുട്ടകൾ, കണ്ണടച്ചട്ട, കോഴിക്കൃഷി, പാൽ-വെണ്ണവ്യവസായം മുതലായവയെല്ലാം കേരളത്തിൽ അഭിവൃദ്ധികരമായി നടത്താൻ പററിയ വ്യവസായങ്ങളാണ്. നാട്ടുകാരുടെ സംഘടിതമായ പരിശ്രമവും ഗവണ്മെൻറു സഹായവുമുണ്ടെങ്കിൽ കേരളത്തിലെ കുടിൽവ്യവസായങ്ങൾക്കു ഇനിയും ക്ഷയിച്ചുപോയ കീൎത്തിയും പെരുമയും വീണ്ടെടുക്കുവാൻ പ്രയാസമുണ്ടാകയില്ല. കേരളത്തിൻെറ പേർകേൾപ്പിച്ച പല വ്യവസായങ്ങളും ഇന്നു അധഃപതിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒന്നാമതു വേണ്ടതു നമ്മുടെ നാട്ടിലെ വ്യവസായങ്ങളുടെ സ്ഥിതിഗതികളെയും, കഴിവുകളെയും പററി സൂക്ഷ്മവും വിപുലവുമായ ഒരന്വേഷണം (Survey) നടത്തി, അവയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കുതകുന്ന മാൎഗ്ഗങ്ങളും പദ്ധതികളും ഏൎപ്പെടുത്തുകയാണ്.

കുടിൽവ്യവസായങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധി നമ്മുടെ നാട്ടിലെ സമ്പത്തിനെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്നു പുറമെ, നമ്മുടെ ഗ്രാമങ്ങളുടെ ക്ഷേമത്തെ നിലനിൎത്തുകയുംചെയ്യും. കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറ് ഇന്ത്യക്കാരുടെ അധീനതയിൽ വരികയും വിദേശാധിപത്യം നാടുനീങ്ങുകയും ചെയ്യുന്ന അടുത്ത കാലംമുതൽ നമ്മുടെ കുടിൽവ്യവസായങ്ങൾ ഉയിൎത്തെഴുന്നേററു ഭാരതഭൂമിയിലെ സാമ്പത്തികോന്നതിയുടെ ജയവൈജയന്തികളായി പരിലസിക്കുമാറാകട്ടെ!

184476
28957
X:5:20032:N4
H7

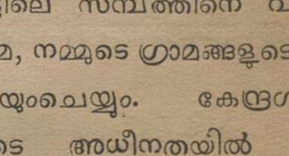

UNIVERSITY LIBRARY
16 SEP 1947

നിൎമ്മല സ്ഫടിക നിൎമ്മാണശാല.

ദേശീയ വ്യവസായത്തെ പോഷിപ്പിക്കുക.

നിത്യോപയോഗത്തിലുള്ളതും വിശേഷാവസരങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതുമായ മേത്തരം ഗ്ലാസ്സുകൾ, ചിമ്മിനികൾ, ഭരണികൾ, ലോട്ടുകൾ, കിണ്ണങ്ങൾ മുതലായ എല്ലാവിധ സ്ഫടികസാമാനങ്ങളുടേയും നിൎമ്മാതാക്കൾ.

കുപ്പിനിൎമ്മാണത്തിൽ പ്രത്യേക വൈദഗ്ദ്ധ്യം നേടിയവർ.

THE NIRMAL GLASS WORKS Limited.

OLAVAKKOT,—MALABAR.

B.65a